

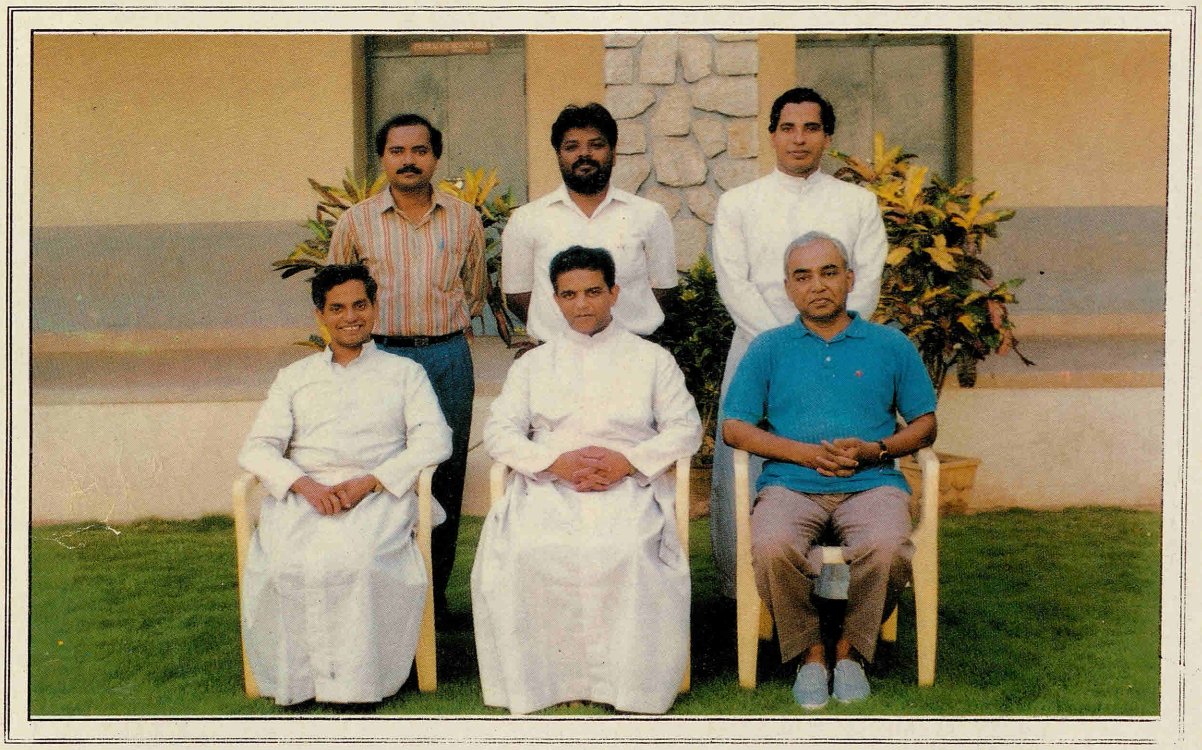
CHRIST COLLEGE ANNUAL 1994-95

Silver Light

ಬೆಳ್ಳಿ ಬೆಳಕು

AM
2
74

Editorial Committee

Sitting L to R

Rev. Fr. Sebastian (Editor : English Section)
Rev. Fr. Dr. Antony Kariyil (Principal & Editor-in-Chief)
C. Srinivasaraju (General Editor)

Standing L to R

George Joseph (Editor : Hindi Section)
K.C. Shiva Reddy (Editor : Kannada Section)
Rev. Fr. V.M. Abraham (Publisher & Finance Officer)
Ruben David (Student Editor, not in picture)

To library

Silver Jubilee Year

Christ College Annual

1994 - 1995

Editor - in - Chief

Rev. Fr. Dr. ANTONY KARIYIL

Principal

CHRIST COLLEGE

Dr. M.H. Marigowda Road

Bangalore - 560 029

ABRAHAM COLLEGE LIBRARY
Acc. No. 79336
Call No. 373.2/CHR/1994

Christ College Annual 1994 - 95

(Silver Jubilee Year)

Edited by C. Srinivasaraju, Head of the dept. of Kannada. Published by Rev. Fr. V. M. Abraham, Finance Officer, Christ College, Dr. M.H. Marigowda Road, Bangalore - 560 029.

No of Pages : 196 + 4

Cover Design : Srinivasa Achar

Editorial Committee

Sri James K. Alumkara M.Com.,
Sri Joseph Eden A. M.Sc.,
Sri Oomen Mathew M.A.,
Sri Srinivasan D. M.A.,

General Editor

Sri Srinivasa Raju C. M.A., Dip in Ind.

Editor (English Section)

Rev. Fr. Sebastian T.A. M.A., M.Ed.

Editor (Kannada Section)

Sri K.C. Shiva Reddy M.A., M.Phil.

Editor (Hindi Section)

Sri George Joseph M.A.

Publisher

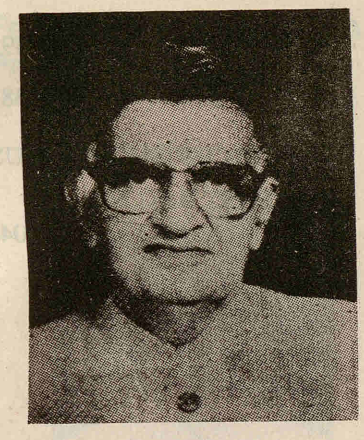
Rev. Fr. Abraham V.M. M.Sc.,

Student Editor

Sri Reuben David, II JPEng.

Printer

Sri. Felix Quadres
at **PRINTERS BANGALORE** *for* **MY MASTER PRINTERS AND PUBLISHERS**
No. 62, Taj Complex, Meenakshi Koil Street, Shivaji Nagar, Bangalore - 560 051.
Phone : 5512918

RAJ BHAVAN
BANGALORE

April 17, 1995.

Message

I am glad to note that a Souvenir is being brought out to mark the Silver Jubilee of the Christ College.

I extend my greetings to the Principal, members of the Staff and Students of the College and wish them all success in their endeavour.

Sd/
(Kurshed Alam Khan)
Governor

Most Rev. Dr. Alphonsus Mathias
JUD, Ph. L.
ARCHBISHOP OF BANGALORE

PHONE { 332049
330438

ARCHBISHOP'S HOUSE
POST BAG NO.2
BANGALORE - 560 046

10th APRIL, 1995.

Message

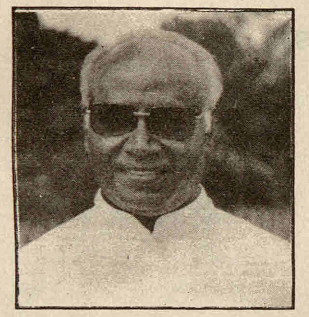
I am happy to learn that the Christ College has celebrated its Silver Jubilee and is publishing now an account of the same. The information and the experience from the past is a reliable guide for the future. The College has to continue vigorously the objectives set for it by the founders who founded the College at a great cost and sacrifice. The Motto "Excellence and Service" epitomises this objective which is of great relevance in todays competitive society. May the moral and ethical values imparted by the College together with the academic sciences and subjects, enable the students to put this watch-word into practice.

Wishing a bright future for the College, I pray for God's Blessings.

Sd/
Archbishop of Bangalore

Fr. Thomas Mampra cmi,
Prior General

Prior General's House
P.B. 1056
Ernakulam, Cochin
Kerala - 682 011.

Message

I am delighted to learn that you are publishing a Souvenir on the occasion of the Silver Jubilee of Christ College. Silver Jubilee is indeed a milestone on the onward triumphant march of the College which has attained name and fame within such a short period.

I had the pleasant privilage of associating myself very closely with this prestigious temple of learning as its manager at a significant period in its life. What impressed me most is not only its serene and beautiful setting, but also, the high degree of dedication and commitment of its staff and students to the cause of education and the future citizens of this great country. The Principal and the members of the staff were eager to enable the college to contribute its mite to the requirements of our fast developing country, by way of equipping the students with innovative courses like electronics, computer science, hotel management, business management, astro physics, sociology and the like besides the usual arts, science and commerce sections. The success story of Christ College is a story of the dream of its founding fathers developing deep roots and spreading broad wings accomodating itself in the needs and concerns of the new times. The friendly and studious atmosphere, the beautiful and welcoming campus, the rich and well furnished library and reading room, the well equipped classrooms and labs, the new post graduate block, etc. are a boon to the academic community. No wonder that Christ College has been able to carve an image for itself among the premier academic institutions of the city of Bangalore if not of the State of Karnataka.

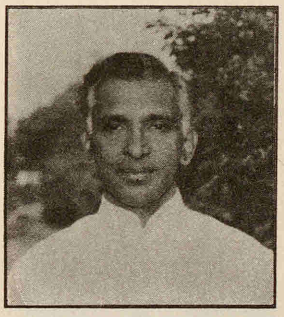
As the jubilee has been an occasion to thank Christ the Lord, its Patron, for his bounteous blessings on this College, let us make it also an occasion which inspires us to dedicate ourselves, management, staff and students to the cause of excellence and service in the field of education, which in turn will bring out the best students to the wider cause of nation building and nation serving in a much better way. On this most happy occasion, I congratulate you most sincerely Fr. Principal and all the members of the staff. I am confident that the days ahead are going to be more challenging and more rewarding for each and every one of you.

With prayerful and warm regards,

Yours Sincerely,
Fr. Thomas Mampra cmi.
Prior General.

RECTOR
DHARMARAM COLLEGE

Dharmaram College P.O.,
Bangalore-560 029,
INDIA.
Tel: (080) 633866, 67, 646046, 640381

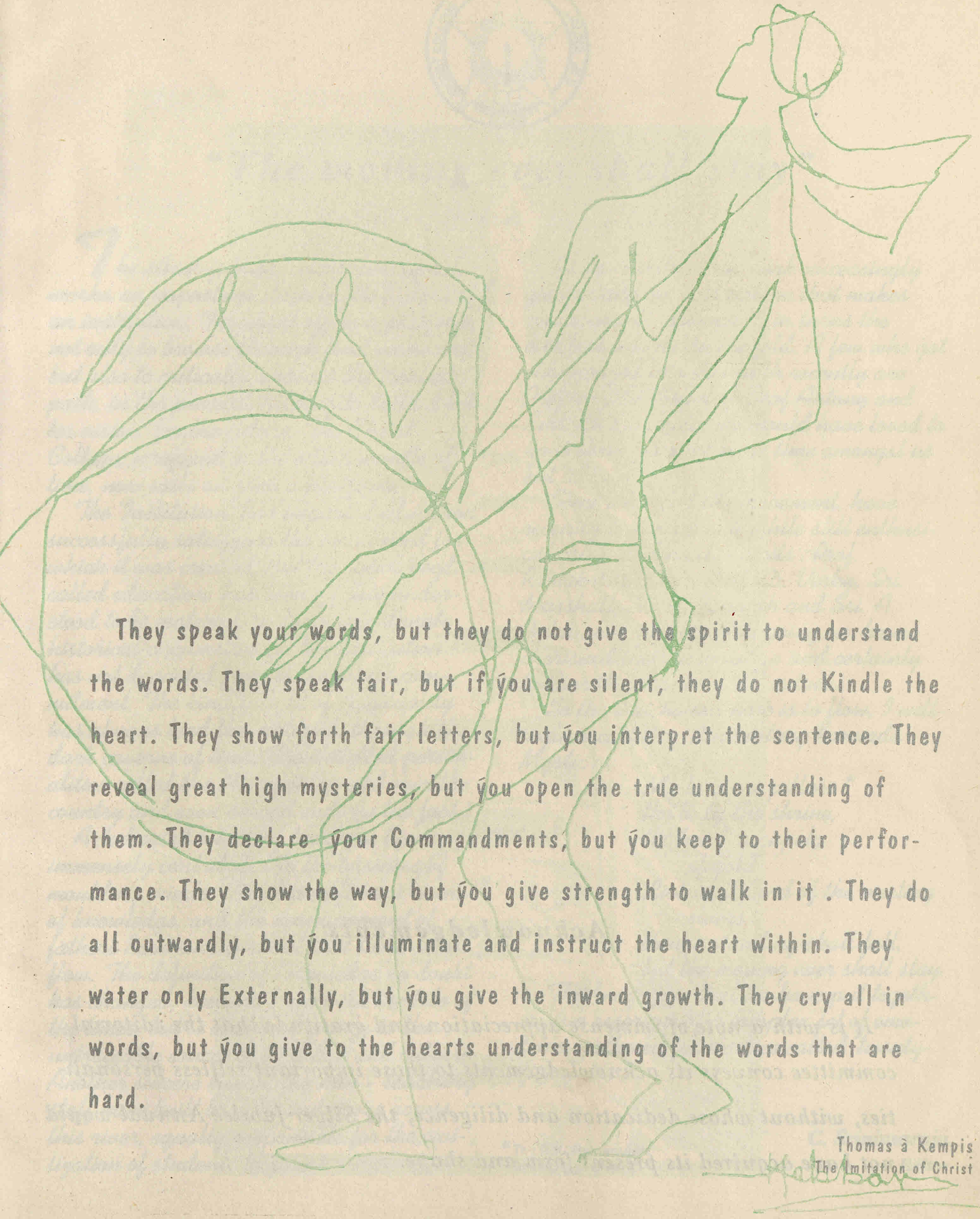
9th May, 1995

Message

I am indeed glad to send a short message as the editors of the Christ College Annual sit down to sort out the assortment at the fag end of the academic year and at the threshold of a new one. College campus, the temple of higher learning with its vibrant life, is a thing to marvel, for it is there the human life is brought back to its youthfulness, enthusiasm and dynamism through the varied occasions both solemn and light. May the pages of this magazine help its readers to awaken in them the awareness that it is here that they have to dedicate all their strength to the finest cause in all the world - the fight for the liberation of each one's mind and that of the humankind.

With best wishes,

Sd/
Rev. Dr. Thomas Kadankavil
Rector

They speak your words, but they do not give the spirit to understand the words. They speak fair, but if ȳou are silent, they do not Kindle the heart. They show forth fair letters, but ȳou interpret the sentence. They reveal great high mysteries, but ȳou open the true understanding of them. They declare ȳour Commandments, but ȳou keep to their performance. They show the way, but ȳou give strength to walk in it . They do all outwardly, but ȳou illuminate and instruct the heart within. They water only Externally, but ȳou give the inward growth. They cry all in words, but ȳou give to the hearts understanding of the words that are hard.

Thomas à Kempis
The Imitation of Christ

Acknowledgements

It is with a note of immense appreciation and gratitude that the editorial committee conveys its acknowledgements to those important selfless personalities, without whose dedication and diligence, the Silver Jubilee Annual would not have acquired its present form and shape.

"The moving ever shall stay"

The silver jubilee, celebration apart, marks an important stage in the history of an institution. The event offers a platform, not only to browse through fond memories, but also to critically analyse the trekked path, in the process, helping to build a better vision for the future. The Christ College, wrapped in the silver mantle of time, now sails on such a platform!

The 'Institution' has imparted education, successfully satisfying the social need for which it was created. But the social need called education, has been off late understood to be material, in such unfortunate historical circumstances, the Institution has not departed from its spiritual commitment. The kindly light of spirituality has always lead the material, through the dark caverns of time. The chiselled personalities called the **Alumni**, spread over the country and even abroad endorse the fact.!

A dedicated bunch of **teachers** have immensely contributed to the business of moulding minds, they have all been rivers of knowledge, and the **management** of fathers have ever ensured that these rivers flow. The definition of Knowledge no doubt has changed, keeping up with the tide of the times, but is anchored firmly to the untraceable source of tradition and culture. Another sincere bunch, the **non - teaching** staff have built bridges and dams across this river, equally responsible for the civilization of students to grow!

As the construction work unceasingly goes on and on, it is nature that makes replacements, attracting in turns the builders into its divine fold. A few who got channelized into this path recently are Prof. HDSK Shastry, Prof.Antony and Smt. Bhagyamma, we would have loved to have them for some more time amongst us but.....!

Some who lead the movement, have recently taken a break while still enthusiastically guiding its spirits : Prof. Ramakrishna Rao, Prof. D. Verky, Sri. Marshall, Sri A. Papaiah and Sri. A. Balan, we, who are still going on, have cherished their association and certainly honour their services. Alas time!

So the watchword here is to flow, I willingly recall the 12th century Kannada Mystic :

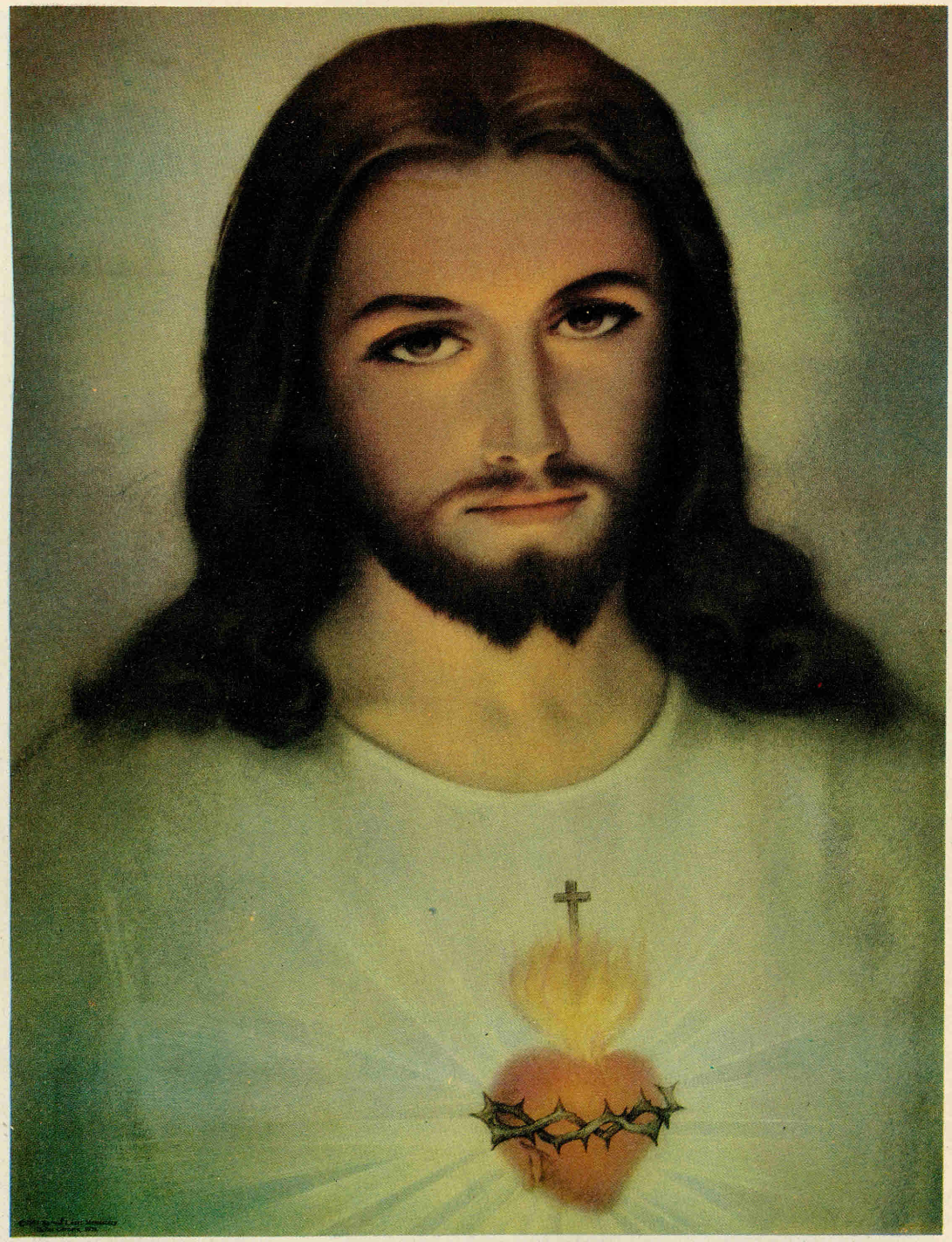
..... My legs are pillars *
the body the shrine,
the head a cupola
of gold
Listen, O Lord of the meeting
rivers,
things standing shall fall,
but the moving ever shall stay.

This magazine that we have put together, is a reservoir of a complex set of emotions, gathered from a tree called 'twenty-five years'!

*Tr : A.K. Ramanujan
Speaking of Siva

C. Srinivsaraju
Editor

'Lead Kindly Light'

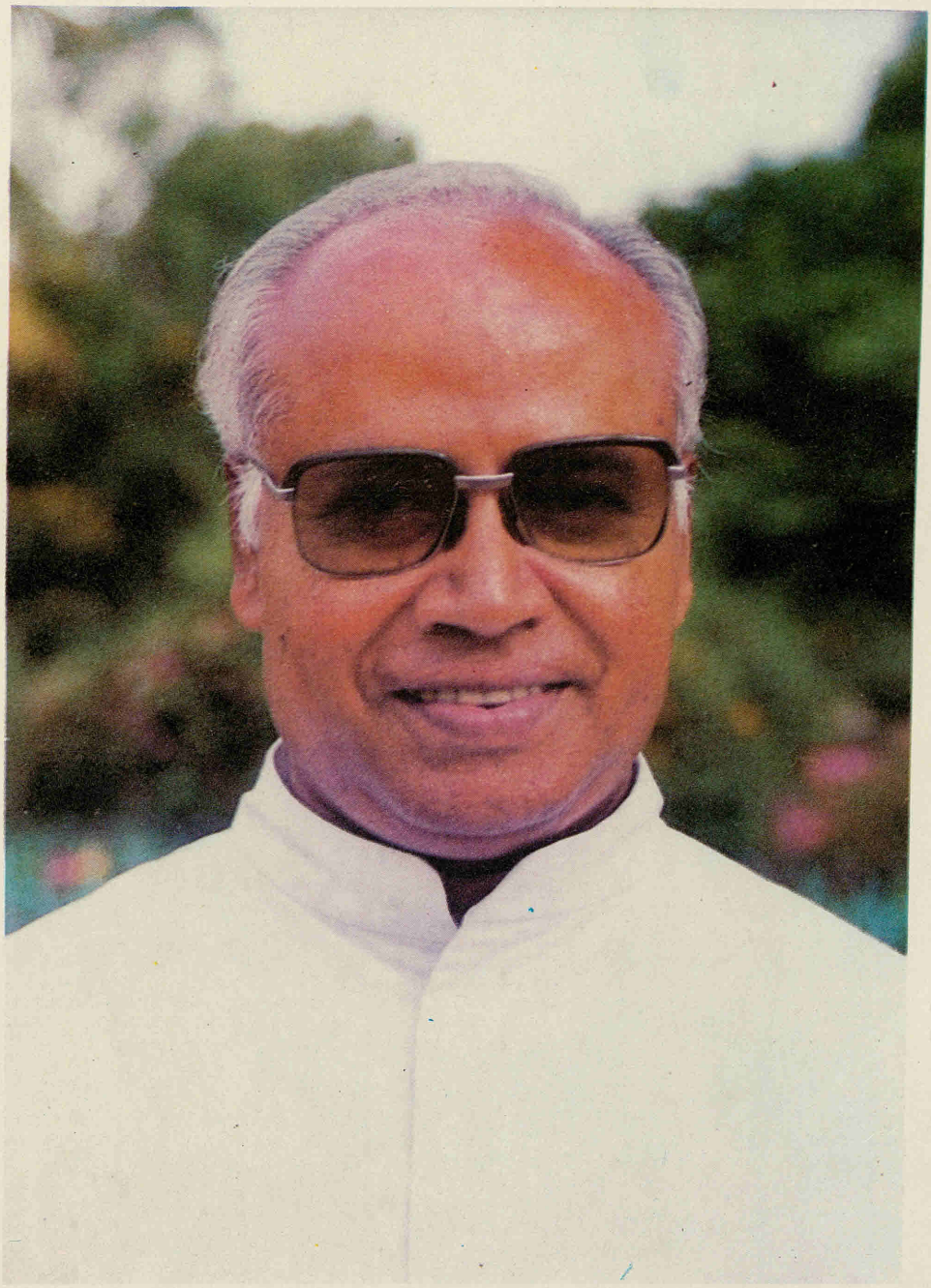
Blessed Kuriakose Elias Chavara

Rev. Fr. JONES THALIATH

Founder of Christ College

(1919 - 1981)

REV. DR. THOMAS MAMPRA, CMI

Our Prior General

Rev. Fr. Dr. THOMAS KADANKAVIL, CMI

Rector

Rev. Fr. MANI GILES, CMI

Founder Principal

Rev. Fr. AUGUSTINE JOSEPH, CMI

Former Principal

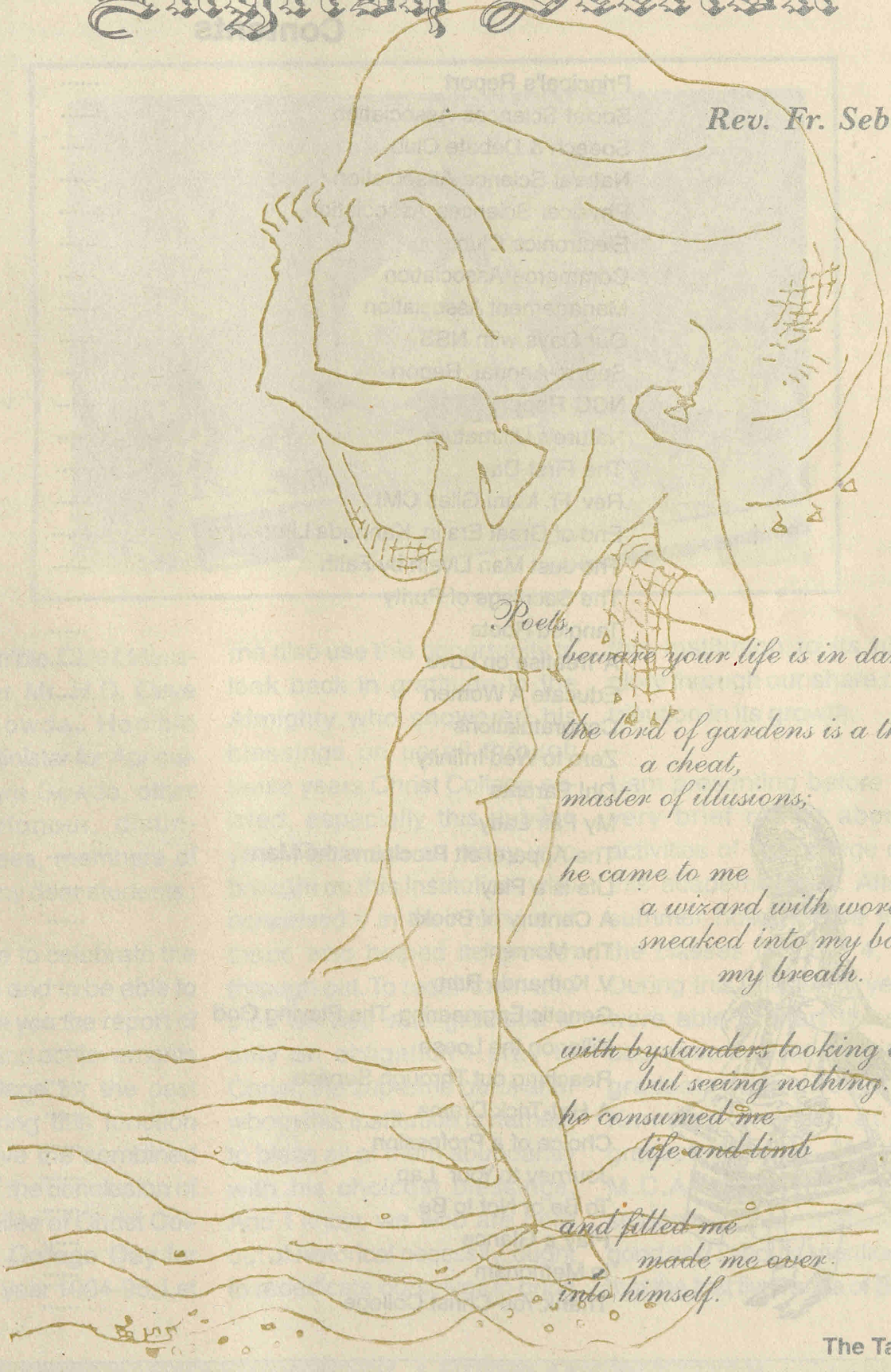

Rev. Fr. Dr. ANTHONY KARIYIL

Principal

English Section

Editor
Rev. Fr. Sebastian

Poets,
beware your life is in danger

the lord of gardens is a thief
a cheat,
master of illusions;

he came to me
a wizard with words,
sneaked into my body,
my breath.

with bystanders looking on
but seeing nothing.
he consumed me
life and limb

and filled me
made me over
into himself.

The Takeover

Hymns from the Drowning 10:7:1

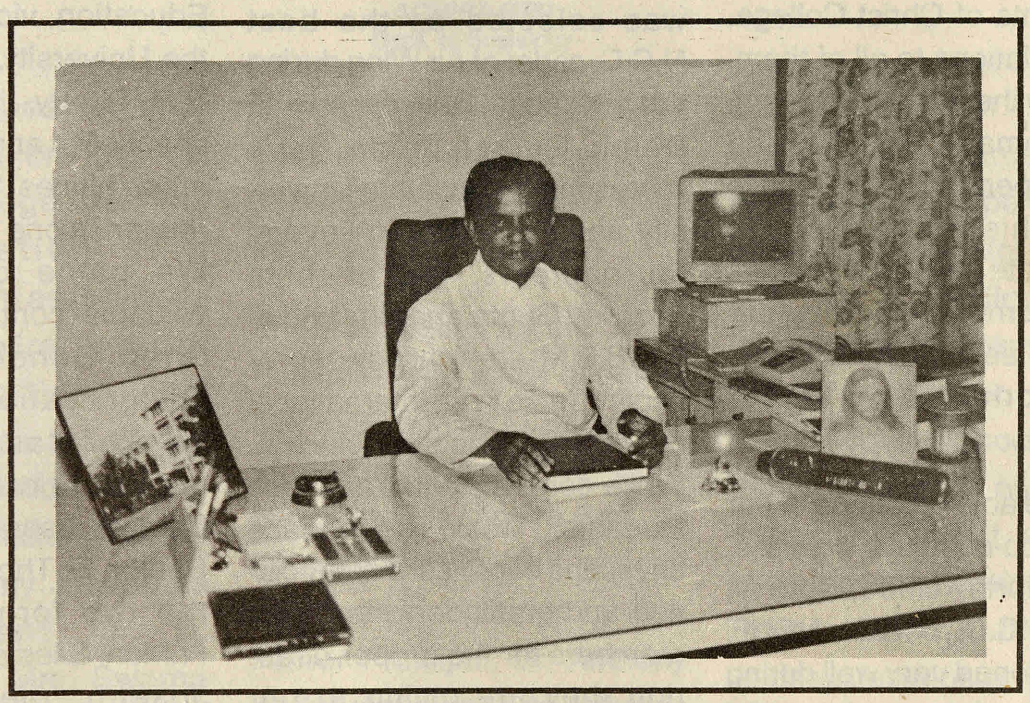
Tr : A.K.Ramanujan

Contents

Principal's Report	.....	3
Social Sciences Association	.....	5
Speech & Debate Club	.....	8
Natural Science Association	.....	9
Physical Sciences Association	.....	11
Electronics Club	.....	12
Commerce Association	.....	14
Management Association	.....	15
Our Days with NSS	.....	16
Sports-Annual Report	.....	18
NCC Report	.....	19
Nature's Ultimatum	.....	29
The First-Day	.....	30
Rev. Fr. Mani Giles CMI	.....	31
End of Great Era in Kannada Literature	.....	33
The Just Man Liveth by Faith	.....	35
The Sacrilege of Purity	.....	36
Tangled Roots	.....	36
A Treatise on Love	.....	37
Educate A Women	.....	38
Congratulations	.....	39
Zero to Wed Infinity	.....	40
Oh! Parents	.....	40
My Fair Lady	.....	41
The Apparel oft Proclaims the Man	.....	42
Life is a Play	.....	44
A Century of Books	.....	53
The Moment	.....	56
V. Kothanda Ram	.....	57
Genetic Engineering-The Playing God	.....	58
Killer on the Loose	.....	59
Reaching out Through Service	.....	61
A Hat-Trick Drama	.....	66
Choice of a Profession	.....	68
Journey to Your Lap	.....	69
To Be or Not to Be	.....	70
Play a Glance	.....	71
In Memoriam	.....	72
Thank You-Christ College	.....	76

PRINCIPAL'S REPORT

Hon'ble Chief Minister Mr. H.D. Deve Gowda, Hon'ble Minister for Agriculture Sri C. Byre Gowda, other Guests of Honour, distinguished invitees, members of the staff and my dear students ;

It is a privilege to celebrate the Silver Jubilee and to be able to present before you the report of the activities and achievements of Christ College for the past one year during this function where we have the combined celebration of the conclusion of the Silver Jubilee of Christ College and the College Day for the academic year 1994-95. Let me also use this opportunity to look back in gratitude to the Almighty who showered his blessings on us all through these years Christ College existed, especially this Jubilee year. There are so many who brought up this Institution, who conceived it in their mind and those who helped its growth through out. To recall them and their service with gratitude is only an obligation I pray to Christ, the supreme *guru*, after whom this institution is named, to bless all of them abundantly with his choicest blessings. And I know, we who are here out of historical necessity, ought to rededicate ourselves to bring this Institution to its highest glory through our share of contribution in its growth.

I am presenting before you a very brief report about the activities of the college during this academic year. After the summer holidays, we started the classes on July, 4, 1994. During this academic year we were able to start three new courses, one at the undergraduate level, i.e., B.A. in Kannada and two at postgraduate level, i.e., M.B.A. and M.C.A. Performances of students in examinations was good and I should mention here that the first five ranks of B.B.M.,

and first, second and the fifth ranks of B.H.M. were bagged by students of Christ College. Congratulations to all of them, especially the first rank holders, Sogi Thomas of B.B.M. and Tessa Eapen of B.H.M. I make use of this opportunity to congratulate our staff members for the commitment they are showing, especially in giving proper orientation to our students.

Under the able guidance of our teachers co-curricular activities, associations, clubs, sports, games, N.C.C., N.S.S., AICUF, etc. functioned very well during this academic year. A special mention should be made about the unique achievement of our Kannada Sangha which published its 100th book on January 31, 1995. Congratulations to all who are involved in the Kannada Sangha, especially its organizer, Mr. Srinivasaraju C.

I would like to mention a few more of the achievements of our students this year. Nataka Abhiruchi Kendra, the drama wing of Kannada Sangha, has won the third consecutive year the first prize in inter-collegiate drama competition. English drama and French drama too won the first prize during this year. K. Subramaniam, a second year journalism student, was selected as the best N.C.C. cadet of Air Wing during the Republic Day parade in Delhi. Our students have represented Bangalore University and Karnataka in several tournaments. Two of them Sanjeev Gupta and Bharath of first B.B.M. are right now representing India in an international cricket tournament in Australia. While congratulating all these students, I would like to place on record our sincere appreciation and gratitude to our staff members for the proper direction they are giving to our students in the co-curricular activities.

Being the Silver Jubilee year of the College, I feel, I should mention a few names who made significant contributions towards what we are today. Apart from many of our society members and church authorities who contributed through their life and service in the making of this College, whose names I do not list here, we remember with gratitude all the Chief Ministers of Karnataka, especially the present Chief Minister Hon'ble Sri Deve Gowda, Department of Education and Directorate of Collegiate Education, especially Prof. Ramanna, the present Director of Collegiate Education, vice-chancellors of the University, especially Prof. N.R. Shetty, the present Vice-chancellor and his team and all other offices to which we are related in one way or the other. We place on record the valuable contribution of all the Prior Generals of C.M.I. Congregation, especially Fr. Thomas Mampra, the present Prior General, all the Rectors, especially the present Rector, Fr. Thomas Kadankavil, the two former Principals, Fr.Mani Giles and Fr. Augustine Joseph, members of the governing body, members of the staff, both teaching and non-teaching and last but not least, you my dear students. I have omitted so many areas a report should have covered in view of the programmes ahead as part of the celebration. While placing on record this brief report and thanking you all of the concern and love you are showing to Christ College, I wish and pray that the Almighty shower his choicest blessings on you all.

16 Feb. 1995

Fr. Antony Kariyil
Principal,
Christ College,
Bangalore-560 029

SOCIAL SCIENCES ASSOCIATION (1992-1995)

ACHIRA SEN
Dept. of Socialogy

The post-college union era in Christ College saw the creation of a number of student associations to take - up extra and Co-curricular activities. One among them was the Social Sciences Association. In July 1992, the Association was set up with Mr. Benny Joseph as its director and Mr. D. Srinivasan and Mrs. Swarna Latha Iyer as its co - directors. Towards the end of July the activities of the Association was inaugurated by Rev. Fr. Principal, Dr. Anthony Kariyil.

In the course of the year the Association was able to gradually increase the participation of the students of the Social Sciences. A Seminar was held on the `Dismemberment of the USSR' in which 4 students presented papers .on different repercussions emanating from the break-up of the USSR. An enlightening talk was arranged on `Adolescent Problems', the talk was rendered by Dr. Shekar Seshadri (NIMHANS); students attended in a large measure and evinced keen interest.

The Association for the Social Sciences was again set-up in July 1993 with Mr. D. Srinivasan as its director and Mr. Shaji Isaac and Ms. Achira Sen as its co-directors. The association was inaugurated by Rev. Father Principal, Dr. Anthony Kariyil and started its activities for the year 1993-1994 with the staging of a play on the 26th of July. The play titled, `Whose life is it anyway?' was based on the social evil-dowry; written by Gautam Raja and directed by Chaitanya, the play succeeded in getting across to the students, the negative aspects of the issue.

A video film entitled, 'In the Name of God' (Ram Ke Naam) was screened on August 16th the video was informative and enlightened the students on the Ram Janmabhoomi-Babri Masjid controversy. Mr. Rajasekharaiah from the Department of Political Science, organised the presentation of papers by some students on 'The Role of U.S.A. and U.N. in tackling Present International Problems' on the 24th of September. A speech contest covering socio-cultural topics was held on October 13th. The event was well attended and the winners were Reuben David (I JPEng) and Jaideep Jesudoss (III JPEng).

An innovative and interesting exercise was the poster exhibition conducted by the association on 22nd October. The posters depicted social issues like : drug abuse, smoking and alcoholism, and global concerns such as : pollution, unemployment, exploitation of children and terrorism. There were 50 entries, creative and informative.

The last event of the year was a quiz competition held on October 10th, based on questions from Journalism, History, Economics, Sociology,

Political Science and Psychology. Aparna Padmanabhan (II JPEng) and Bijoy Venugopal (I JPEng) were adjudged the winners.

The activities of the year were informative and interesting with enthusiastic participation by the students.

Mention must be made of the active support which the Association received from Mrs. S.P. Vageshwari and Mr. Naresh Rao.

The Social Sciences Association was revived for the academic year 1994 - 1995 with Mr. D.Srinivasan as its Director and Mr. P.M. Mathew, Dr. Rekha Jagannath and Mr. Achira Sen as its co-directors. The activities of the association commenced on Teachers Day (5th September) with a lecture on, 'The Economics of the Dowry System' by Dr. Abdul Azeez from I.S.E.C.

On September 7th keeping with its tradition, the association staged a play on social ostracism, Titled ~ `Once A Thief', the play was directed by Rajesh P.I. (III JPEng). The association, with the assistance of Mr. P.M. Mathew organized a symposium on GATT on the 21st September. Eight Students presented papers covering different aspects of the issue. On September 23rd, Dr. Seetharam from the department of Education, Government of Karnataka, delivered a lecture to the students and staff on "Higher Education in the 21st Century".

For the NMKRV Inter - Collegiate festival, 'Manavika Vedike' , held between 26th September and 30th September, students represented the college in lecture contests organized by the Psychology and Economics Departments and the news reading competition held by the Journalism Department. In the Psychology lecture contest on ' Inferiority Complex', the first and second prizes were bagged by Ayan Ghosh (III BBM) and Reuben David (II JPEng), respectively.

Dr. Usha Devi from ISEC delivered an interesting lecture on `Female Education in India' on the 28th of October. The lecture was well attended by staff and students.

A survey was conducted on social concerns by the students under the guidance of Dr. Rekha Jagannath, during January 1995. The two fold purpose of the survey were :

(1) To train the students in research.

(2) To throw some light on current social problems.

The responses of the sample of social science students, to these issues are summarized below: (Next Page)

S.NO.	ISSUES OF CONCERN	PERCENTAGE FOR	PERCENTAGE AGAINST
1.	DRUGS		96%
2.	POLITICAL PARTICIPATION BY STUDENTS	48%	
3.	FREEDOM TO CHOOSE COURSES	75%	
4.	DOWRY		80%
5.	NEED FOR COLLEGE TRANSPORT	85%	
6.	NEED FOR PARENTAL SUPPORT	67%	
7.	SINGLE PARENT FAMILIES		60%
8.	WORKING MOTHER	65%	
9.	RESERVATION DESTROYS QUALITY		68%
10.	POSITIVE INFLUENCE OF AUDIO-VISUALS	71%	
11.	VIOLENCE & SEX IN FILMS		76%
12.	ARRANGED MARRIAGE		46%
13.	SMOKING		70%
14.	SUICIDE		61%
15.	UNIFORM DRESS CODE IN COLLEGE		67%

A person I knew used to divide human beings into three categaries: those who prefer having nothing to hide rather being obliged to lie, those who prefer lying to having nothing to hide, and finally those who like lying and the hidden

Albert Camus
The Fall

SPEECH & DEBATE CLUB

Smt. MALLIKA KRISHNASWAMI
Dept. of French

2 7th July saw the first meeting of the Speech and Debate coordinators along with the student committee to chalk out the programmes for the year's various programmes like `A Guest Lecturer', `Extempore'. `A Workshop on Public Speaking etc. were listed.

The club took off to a roaring start with an enthusiastic participation from the students for the Talents Search. There was no looking back after that. Our students went on to emerge winners all the way, in the Inter-Collegiate competitions.

1) Kapil Bakshi got the I prize in the `Shipwreck' conducted by the Rotary Club of Bangalore Mid-Town.

2) Ayan Ghosh and Kapil Bakshi, came II and III respectively in the Debate conducted by the Rotary Club of Peenya, Bangalore, lifting the C.C. Iyengar Memorial Rolling Trophy '94.

3) In the Times of India Public Speaking Contest, Ayan Ghosh was adjudged II and went on to represent the Bangalore university in the Inter-University contest.

4) Ayan Ghosh was also chosen to represent the Bangalore University in the Inter-University Youth Festival

5) In the Debate conducted by the Sri Vivekananda College, the team of Yasir Yousuff and Atul Chatrath won the Shivashankar Memorial Trophy for the best team.

6) At Rotafest' 94 Kapil Bakshi won the I prize.

7) And Ayan Ghosh won the I prize in the young speaker contest at the Institute for Human Potential Development.

We are indeed proud of the achievements of our students but rather than resting on our laurels, we intend to go ahead and conquer, in the years to come, with the motto of Christ College in mind, `Excellence and Service'.

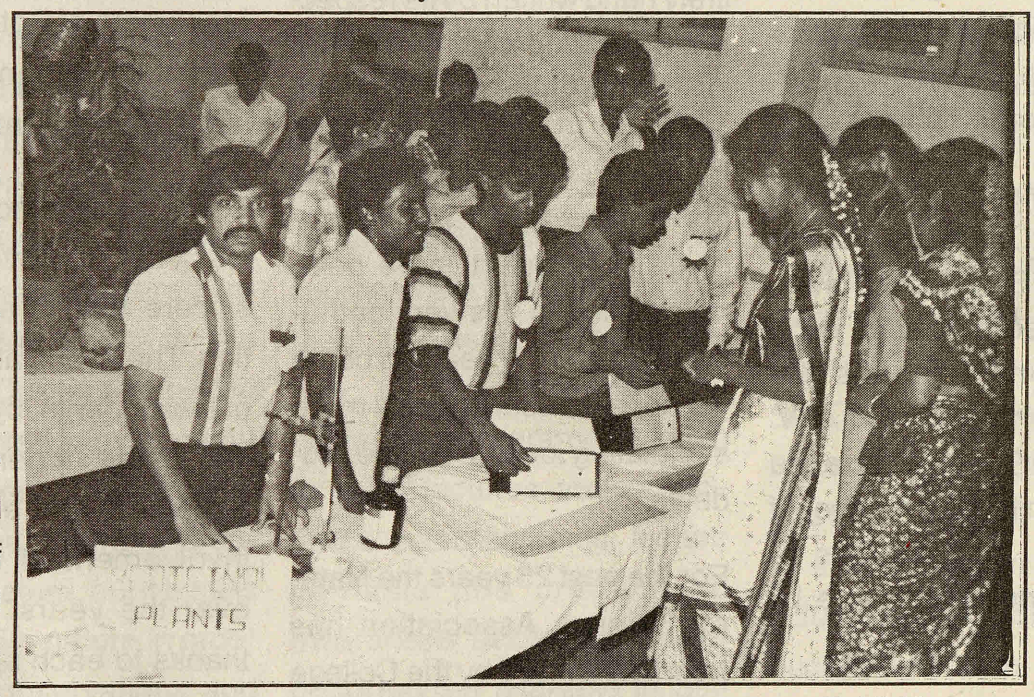
We see the contrast between the genius which does what it must and talent which does what it can.

Maurice Baring
on Mozart and Salieri

NATURAL SCIENCE ASSOCIATION

JOSEPH EDEN
Dept of Zoology

Associations and clubs are integral parts of a healthy academic life. From the very beginning Christ College has been sparing no effort in promoting these co-curricular activities. Even before the formal launching of a Natural Science Association the students of Natural Science have been going on educational and specimen collection tours. These tours were quite essential in the begining because the Infant College museum needed more and more specimens.

National Science Day Exhibiting Medical Plants at Science Exhibition.

As early as in 1970 a couple of lecturers - one from Zoology department and another from Botany department - went on a specimen collection tour to Karwar, Castle Rock, Goa and other places and brought in a very good collection of specimens. In the year 1971 the very first study tour for the first batch of CBZ students was organised. These students along with Mr. Joseph Eden and Mr. S. Premananda left for Thiruchirapalli, Kodaikanal, Rameswaram, and Kusadai Islands. On 22nd Nov. 1971 and returned on 30th Nov. 1971 with a huge collection of specimens. Since then almost every year the students have been going on study tours under the leadership of M/s. P.V. Arul Chellaswamy, P.U. Antony, George Thomas, Xavier Vincent and Manjunath.

The formal inauguration of the association was in the year 1974. Dr.Pampapathi Rao, the then Prefessor and Head of the Dept. of Zoology, Bangalore University was the chief guest. From then on every year the association has been inviting eminent guest lecturers, conducting quiz, lecture and essay writing competitions and organising many other activities. Guest lecturers on a wide variety of biological topics such as Genetic Engineering, Tissue Culture, Rabies, Heart ailments, Bonsai, Snakes, In vitro fertilization and so on have been organized in the past years.

In the years 1985-88 when the COSIP (College Science Improvement Programme) was organized in the College a select batch of students had a peep into the reabms of research under the guidance of M/s Joseph Eden, S. Premananda, SVI Loyola, P.V. Arul and George Thomas.

On the 1st March 1987 the Directorate of Collegiate Education, and the Bangalore University organized a science exhibition to commensurate the birth centenary of Sri C.V. Raman. Our natural science students exhibited a number of specimens and models of nephrons and virus made by them.

In 1988 they participated in an exhibition on Environment conducted by the St. Joseph's College and won the second prize.

In 1993 the association introduced a novel idea ! This was the 'Manuscript Magazine Contest'. Every PUC and Degree class is asked to bring out an annual biology magazine entirely hand written by its respective class students.

The best magazines in the I PUC, II PUC and Degree sections were given rolling trophies. The students have been responding to this very enthusiastically. In the years to come we hope to receive many more stimulating ideas from the students.

For the past 25 years the Natural Science Association has been patronized by the College management so generously. I place on record our sincere gratitude to the Principals and Bursars of the College.

The staff of both Zoology and Botany departments are sincerely thanked for their whole hearted cooperation in the past years. Mr. S. Ganesh of Zoology Dept. and Mr. B.T. Manjunath of Botany Dept. are particularly thanked for their sincere co-operation.

Lastly, though not at all in the least, the students deserve our sincere thanks and appreciation. The association has been of the students, by the students and for the students. We fondly remember and appreciate the involvement of the students over the years. Our sincere thanks to each and every one of you. May God bless the association to become more and more active in the years to come.

Painting is a blind man's profession. He paints not what he sees, but what he feels, what he tells himself about what he has seen.

Pablo Picasso
`Childhood'

PHYSICAL SCIENCES ASSOCIATION

Dr. T. N. SRINIVASAN
Dept. of Chemistry

Scientific knowledge and attitude permeabs the content of education and the members of this association were integrated towards this goal. With this object in mind the Physical Sciences Association was nurtured towards a healthy growth for the past 25 yrs. During this period we have injected into our members that Science no longer is concerned merely with the observation of nature, but it begins to interfere with nature in order to verify its observations and this attitude helps in utilising devices and techniques to solve the problems. Our association believes that Science should not be taught as a collection of indigestable data and it should be taught as a process of thought. We believe that the young mind is a torch to be lighted and not a vessel to be filled. This was possible with the whole hearted Cooperation of the faculty members of Physics, Chemistry and Mathematics and the uninterrupted encouragement from the management. The association was active in this direction by organising programmes such as guest lectures, visits to Scientific establishments, lecture contests and creating an awareness about the career opportunities available in Science, especially in Physical Sciences. Our association has participated in Science exhibitions and various Science development activities organised by various institutions. The performance of the students in all these activities were laudable and the students have bagged various prizes in almost all the activities of the association. The programmes of the association were generally largely attended.

This year our team procured a place at the talk on Satellite Communication held at ITI SINTECH Association. The Director Dr. T.N. SRINIVASAN and Mr. R.T. PAUL participated in a seminar on "University Education in Science" conducted by Indian academy of Sciences at Indian Institute of Science.

The association succeeded in creating a Scientific attitude among its members which is essentially needed for its development.

I regard consciousness as fundamental. I regard matter as derivative from consciousness. We cannot get behind consciousness.

Max Planck
The Circle of Life

ELECTRONICS CLUB

K.A. CHANDRASEKHARAN,
H.O.D. Dept. of Electronics

We started Electronics as a subject of study at the PUC level in 1985 and at the degree level in 1988. Electronics Club started functioning in the year 1986. Electronics being an applied science, can be understood and appreciated well only with the help of working models. Even though a few basic experiments are prescribed in the syllabus and we have provided a well equipped laboratory for doing experiments, the students are not exposed to the working principles of a large variety of electronic gadgets, equipments and instruments they come across in every day life. Hence it was felt necessary to encourage and guide the students to bridge or atleast reduce the gap between the principles of Electronics prescribed in the syllabus for the purpose of examination and the working principles of electronic gadgets and equipments they are exposed to at home and in their surroundings.

Hence unlike the activities of other associations in Christ College, Electronics Club concentrates on encouraging students for undertaking practical electronic projects apart from the other activities like lecture contests, essay writing etc. A practical project work consists of selection of a suitable electronic circuit, study of the various parts and components in the circuit, planning layout and fabrication of PCB (printed circuit board), collecting components chasis and other requirements to build the circuit, assembling and testing the model for its specifications and finally preparation of a project report. Generally an electronic project work extends to about three months. To appreciate the work they are doing students have to spend appreciable time to study and understand the details of the circuitry and the function of each component in the circuit. They may have to visit libraries in other institutions and visit the electronic component outlets many times as some of the components may not be readily available in the market. If they fail to get some components the circuit has to be modified or in some cases they have to work on an altogether different project. In short a good project work requires appreciable time and money to be spent by the participants to achieve the desired goal. This limitation some times forces the students to select simple projects usually in the kit form. As the students should have some basic working knowledge on the use of electronic test equipment and soldering methods, the first year students are not prefered for project work. Hence we concentrate on the second year students for undertaking project work. Even though we do not have any scheme to encourage non-electronic students for practical electronic projects we do give

all possible help if any of them come forward voluntarily to undertake project work.

To help the first year students to plan for their project work to be taken up in the second year we have started a library of practical project books and journals with contributions from students, staff and the management. At present we have about 200 titles in the library. The books are issued to members once a week, as we do not have personal to issue the books on daily basis. Mr. Benny Sebastian of Electronics dept. is incharge of the Electronics Club Library.

Electronics Club organised a few lectures related to Amateur Radio. A demonstration of Amateur Radio equipments was also held in 1993. Ten students were given Morse code practice and were trained to take up the ASOC examination in 1993. Due to unavoidable reasons we could not continue with the Amateur radio activity. We expect to revive this field in the coming year.

I thank all the student members for their active participation, the lecturing and non-lecturing staff of the department for assisting and guiding the students for their project work and Rev. Fr. Principal for his encouragement and interest he has shown in the activities of the electronic club. I gratefully extend my thanks to Rev. Fr. Mani Giles and Prof. H.R. Ramakrishna Rao who encouraged me to start the electronic club for PUC students in 1986.

Only reason can convince us of those three fundamental truths without a recognition of which there can be no effective liberty ; that what we belive is not necessarily true; that what we like is not necessarily good; and that all questions are open.

Clive Bell
Civilization

COMMERCE ASSOCIATION - 1994 - 95

DIRECTOR AND CO-ORDINATORS,

Dept. of Commerce and Management.

1. The association was innuagurated by Rev. Dr. Antony Kariyil, C.M.I., Principal of the College, on 17th August 1994.

   Dr. Eresi, Prof. Dept. of Commerce and Management Bangalore University was the chief guest of the day

2. Organised many debates and quiz programmes in the College, and prizes were awarded to the winners.

3. Our students took part in debates, quiz and elocution contest organised by other colleges in Bangalore and secured prizes.

4. Mr. N.S. Mohan, Asst. Manager, MICO gave a talk on " Investment Analysis" to our commerce students.

5. The National Institute of Sales conducted a seminar on "Career Opportunities in Marketing".

6. The NIIT organised a seminar on Computer Training.

7. Commerce students went on a study tour to various other states of commercial importance, they were guided by the members of the staff of our department.

8. The out - going students of PUC and Degree very well organised their social get-together and fellowship during the end of the academic year.

I am the water
From my homeland
Take a full cup
And you won't get drunk
Don't tell me your name
I know who you are
Talking about home
Your heart starts to blossom
Talking about folks
Warm tears will flow.

Wang Ludbin

CHRIST COLLEGE MANAGEMENT ASSOCIATION : Annual Activities Report (1994-95)

FR. JOSEKUTTY P.D.
Dept. of Commerce

The Christ College Management Association (CCMA) is engaged in adding value to the BBM degree programme by arranging debates, group discussions, symposia, guest lectures, seminars and workshops to augment the development of the managerial knowledge and skills.

In the past academic year the Management Association organised about 25 programmes ranging from inter class debates to a national meet of Business Undergraduates. Among the noteworthy events were an inter collegiate seminar on "Emerging Trends in Business" which was closely followed by an inter collegiate workshop on "Business Computing". CCMA also collaborated with the Mount Carmel College Commerce Association to organise a career seminar to focus on career opportunities for students of commerce and management. Careers received a lot of attention this year with a couple of guest lectures and two skills development workshop conducted for the first year and final year students. The final year students also visited Bombay on an industrial study tour.

But the biggest event of the year was the National Meet of Business Undergraduates (NIMBUS) where Christ College played host to 25 Institutions including 12 outstation Colleges. The 100 delegates attended a symposium addressed by the creme de la creme of Indian Industry, interacted and competed with each other over a two-day period. The event received wide media coverage and was highly appreciated by all the participants.

NIMBUS saw Christ College BBM win the overall trophy; with both the best group leader and best speaker being from Christ College. It was no surprise that Christ College was the best debating team at NIMBUS because this feat was also repeated at Vivekananda College. And for the second successive year, we carried away the overall trophy at "Zen Fest" organised by Dr. Ambedkar First Grade College's Dept. of Management Studies, prooving beyond doubt that we are still the premier BBM programme in Bangalore and perhaps India.

The office bearers 1994-95 were

Fr. Josekutty P.D.	-	Director
Ayan Ghosh	-	Secretary
Nirmal Kumar K.B.	-	Joint Secretary
Surender Singh	-	" "
Rashmi M.	-	Committee Member
Chatrath Atul	-	" "
Kapil Bakshi	-	" "

OUR DAYS WITH N.S.S.

BENNY VARGHESE
III B.A. J.P. Eng

For the past three years what has brought about change in the outlook of our life together with education is the National Social Scheme (N.S.S.). During our association with the N.S.S., we the volunteers had the opportunity to learn that `the more one gives, the more one will recieve'.

The one striking feature of the Christ College, N.S.S. Unit is that it is a family that stays together. The volunteers move together during the intervals and share their tiffin as members of a family.

The N.S.S. activity of our College started this year with the free blood test camp for our students. Nearly 180 students attended it. It was organized as a part of the blood donation programme of the N.S.S. for the patients in the area.

Together with the nation, we also celebrated the independence day. A special seminar marked the occasion.

The papers were on `Democracy in India' by Promod of I year degree and `Aids' by Rekha M.V. of III year degree, which were eye openers to certain thoughts and facts. It was also marked by few Cultural Programmes.

As part of the N.S.S. adventure club there was a preliminary one day trekking and 4 days full trekking; 6 teachers and 5 students participated in it. It was really a good experience.

The N.S.S. unit meets regularly on Saturday afternoons. We have social awareness classes, and also manual works. We used to help the old and mentally retarded people of Asha Nikethan. We were also taught to administer first aid to sick people.

Our group is blessed with many talents. We have received many prizes in cultural programmes. We also conducted two days competitions for other college students in connection with the Silver Jubilee of our College. We were non-competetive participants.

The camp at Choodahalli united us further. We worked together. 32 boys and 10 girls together with the director and co-ordinator Mr. Syed Azeez attended the Camp. The main activities included innovation of the village road making drainage ditches and creating general awareness about deforestation and social evils.

New year celebration in a village has its own novelty. New year camp fire, simple food and open air is what welcomed

us when we stepped into the year 1995. It seemed to be a different experience compared to the regular dancing and merry making behind closed doors in the city.

Our lunch packets in hand and the joy of being in a group, away from home, made this event a memorable one.

On the last day the valedictory functions and camp fire saw the volunteers shed farewell tears to a village we had never seen before.

Speeding bikes, students running around for bouquets, teachers preparing programmes, all this reminded us that we were back in the College. The Silver Jubilee year for the College had to be celebrated in style. So once again the N.S.S. members stretched out their helping hands in arranging flower pots, tables and chairs, helping the organizers to conduct the events and to maintain the decorum of the college.

After having done all this the thought that remained in our minds was `simple living and hard work really makes life worth living'. ☆

The modern world seems to have no notion of preserving different things side by side, of allowing its proper and proportionate place to each, of saving the whole varied heritage of culture. It has no notion except that of simplifying something by destroying nearly everything.

G.K. Chesterton
All I Survey

SPORTS - ANNUAL REPORT

VISHAKANTA SWAMY
Physical Director

This year our College sports activities were enormous and the participation of our College students were spontaneous in various inter-collegiate & inter -universtiy tournaments.

Our Christ College Annual Inter Collegiate Football Tournament was held in the month of August. As many as 16 teams took part including the Christ College, Irinjalakuda. The winners were Al-Ameen College and the Runners up Christ College, Irinjalakuda, Kerala.

Our College Football Team won the B.M.S College Inter Collegiate Tournament for the second consecutive year.

Our Annual games, sports festival "Chrispo Fest" was held in the month of September. As many as 34 Colleges took part in this all games inter-collegiate sports in both men and women sections.

Our College Annual Athletic Meet was held on 17th Dec. 1994.

Rev. Fr. Lobo, Principal. St. Joseph's College inaugurated the meet and Rev. Fr. Sebastian of our college distributed the prizes.

In the men senior section George A.K. White House was the individual champion

In the Women section Sheeba, Blue House was the individual champion.

In the men's Junior Section Ayappa. K.C., Red House was the individual champion.

Many of our College Sutdents represented the State and the University in the various games:

1)	Sunil	represented Karnataka in the National Football Championship at Shimoga.
2)	Bopanna	
3)	Murthuza	represented Bangalore University Football Team.
4)	Bojanna. B.E.	represented Bangalore University Hockey Team.
5)	Mallika Kamath	represented Bangalore University Swimming Team
6)	Karthik Shah, II B.Com.	represented Bangalore University Cricket Team
7)	Monohar Roche II BHM	
8)	Bharath M.G., I BBM	represented the Bangalore University Cricket Club, India in the Melbourne Kangaroos Tournment in Australia.
9)	Sanjeev Gupta, I BBM	
10)	Shakir Ganjee, II B.Com.	represented Karnataka State Billiards Team and got State Rank No. 3 in the under 21category.
11)	Deepa V. Nair., I.B.A.	represented Bangalore University Women's Hockey Team.

The overall participation of our college teams in various tournaments were good and encouraging.

NCC REPORT

Lieutinent M.X. Vincent
Coy Commander

2/LT Srinivasaraju C.

Major James K. Alumkara

2/LT Srinivasan T.N.

LT M. Xavier Vincent

An organisation formed to inculcate discipline, leadership, comradeship and espirit de corps with the youth of our country is the National Cadet Corps. The cadets are trained with the military skills in order to create a stand by army during emergencies of war, natural and civil calamities. Discipline is the first step of a man's life, NCC therefore aquired the motto of "Unity and Discipline".

As our College management is well aware of the disciplinary aspects, it created a Company of 160 Cadets in the year 1969. The first NCC officer 2/LT Srinivasa Raju underwent his training in the Officers Training School, Kamptee, Nagpur and took over the Company as the Coy Commander. We are very proud of him because of the strong basement he laid to the NCC in our College.

Later the Company was increased in its number and there were two more officers required to administer the NCC activities. Accordingly, the two staff members *2/L James K. Alumkara* and *2/LT T.N. Srinivasan* took over the charge of NCC activities. And Later as the company strength was reduced, Lt. James K. Alumkara took over the charge.

Major James K. Alumkara commanded the company till March 1991. From the inception, under the able control of the part time officers, our College has stood first many times in our directorate , and has won medals and commendations.

Many of our Cadets have become Officers in the defence forces, in the Police force, IAS, IPS etc.

In 1991, *2/LT* **M. XAVIER VINCENT** took charge as the Company Commander of our College NCC unit and has been successfully commanding the unit following the previous three officers.

THE JUBILEE YEAR

Our regular programmes like drill, weapon training, social service camps everything went on well in this academic year.

The remarkable aspects are the participation of our Cadets in the Independence Day Parade, Chief Ministers Parade and the Republic Day parades. They took out wonderful drill and guard of honour to the dignitaries representing the NCC Army wing of our B-Group. Our Cadets maintained a high degree of discipline and comradeship on those occassions.

As the Silver Jubilee Celebrations were held in our College. 50 of our cadets gave a wonderful guard of honour to the chief guest, our Honourable Chief Minister Sri Devegowda. The function was so remarkable and our cadets were commended.

NCC GIRLS WING :

As a good number of girl students have been demanding a unit in our College, we are asking for a separate unit from the ministry of defence. To initiate our activities, we have got 12 vacancies in the Girls Wing for our College girl students. They are undergoing Training in different Colleges and are successful. They also participated in the guard of honour during our Silver Jubilee Celebrations. We congratulate them for their cheerful participation. We hope, we shall be getting a separate unit for our girl students in the near future.

Individual Achievements :

CJUO S. Mujahid Khan has secured a medal and first place in the All India basic Leadership Camp at New Delhi.

Our CSUO Ravindranath stood as the best cadet of our 9 KAR Bn and received his medal from the Chief Minister during our Silver Jubilee Celebrations. The other cadets who received medals for their outstanding performances are JUO K.S. Muthappa, JUO Zakir Ulla, JUO N. Sridhar, SGT. Atre and SGT Ranjith Bangera. Our College student JUO Subramanian of the Air Wing (open unit) participated in the Republic Day Parade, New Delhi and was awarded with the Best Cadet of KAR & GOA Directorate.

The RD Cadet JUO N. Sridhar is promoted to the Rank of Senior Under Officer of our Company for the academic year 1995-96.

2/Lt. M. Xavier Vincent underwent his promotion training at OTS, Kamptee and was promoted as a full Lieutinent in the academic year 94-95.

On behalf of the Management & Principal we congratulate & wish them all success.

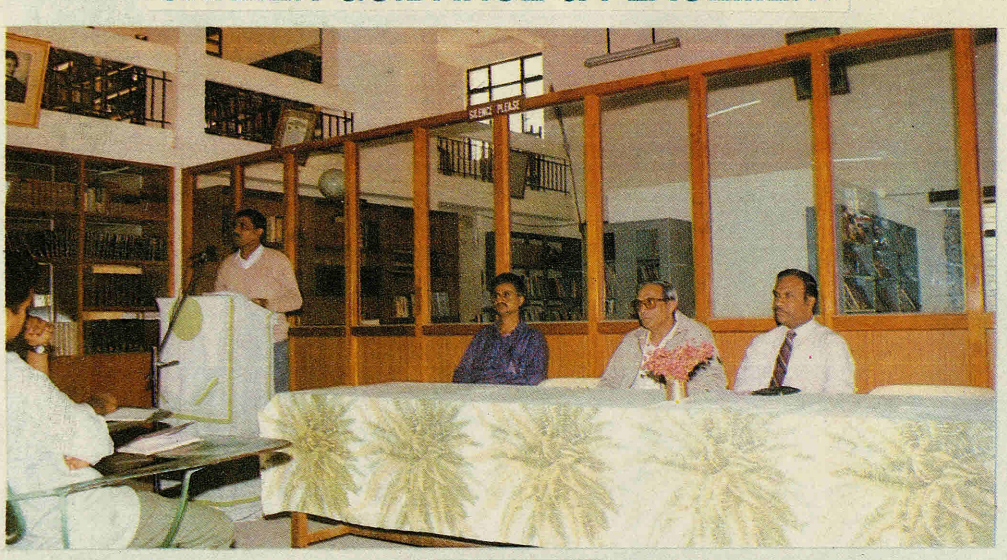
THANKS :

On behalf of the previous officers & cadets, I thank our beloved Rev. Fr. Dr. Antony Kariyil for his guidance and co-operation, which is the main motivation behind all of our activities and achievements.

I thank very sincerly Rev. Fr. Thomas Chathamparampil, Rev. Fr. Abraham, Rev. Fr. Silvin for their sincere advice, help and co-operation in all our activities.

We thank the Commanding officer of 9 KAR Bn NCC Col. R.C. Kukretty and his team of officers, the members of our College office for their support and help in our activities.

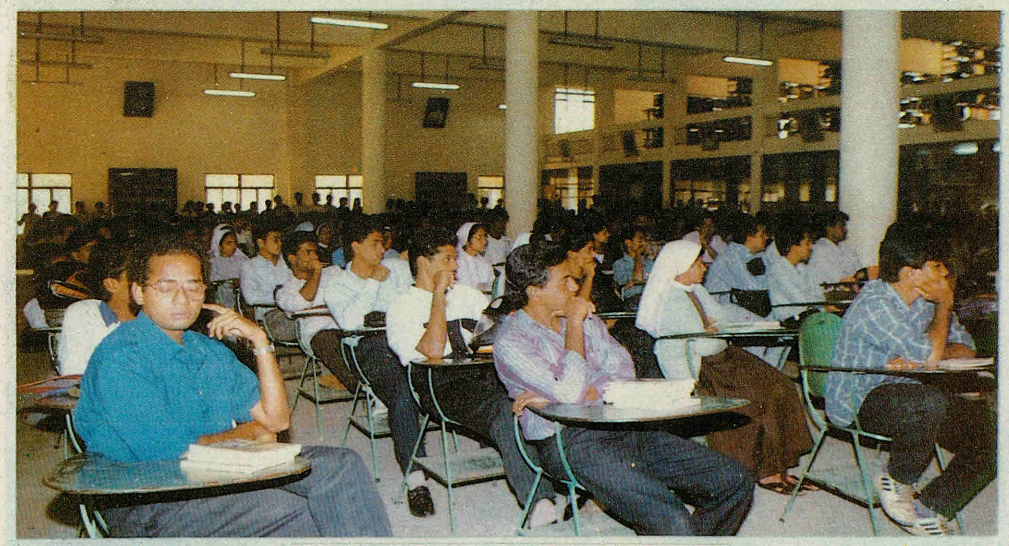
CAREER GUIDANCE & PLACEMENT

CAREER TALK!

ADVICE ABOUNDS

WHERE DO WE GO FROM HERE?

COMMERCE ASSOCIATION

AUSPICIOUS BEGINNINGS

BUSY TALK. . . ON BUISNESS

ATTENTIVE EARS!

INTER - CLASS SPORTS

AS FAR AS POSSIBLE!

JOB WELL DONE!

SPORTIVE TALKS!

SPORTING WITH COMMITTMENT!

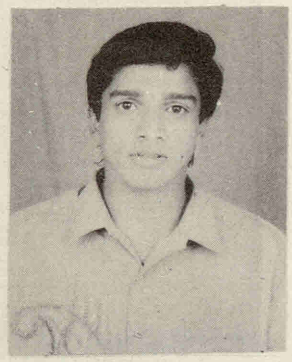
SPORTIVE SPORTSMEN

B.E. BOJANNA

REPRESENTED
UNIVERSITY AND STATE
IN HOCKEY TEAM

KARTHIK SHAH
II B.Com.

REPRESENTED
BANGALORE UNIVERSITY
IN CRICKET TEAM

MALLIKA KAMATH
II B.A.

REPRESENTED
BANGALORE UNIVERSITY
IN SWIMMING TEAM

C.S. BOPANNA

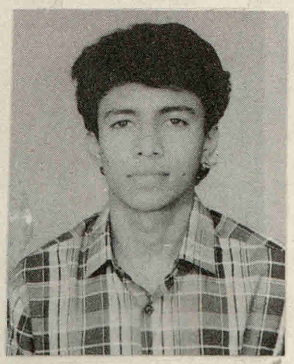
REPRESENTED
KARNATAKA
IN FOOT BALL

SUNIL KUMAR
III B.Sc

REPRESENTED
KARNATAKA
IN FOOTBALL

ANIL KUMAR B.
III B.Com.

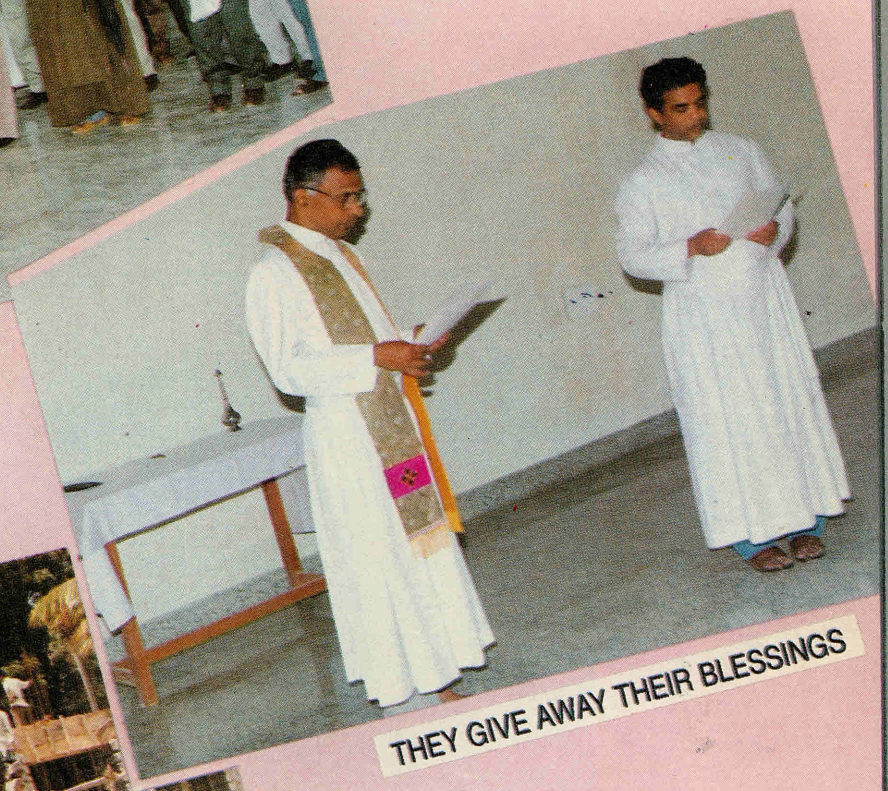

REPRESENTED
KARNATAKA
IN ATHLETICS

POST - GRADUATION NEW BLOCK

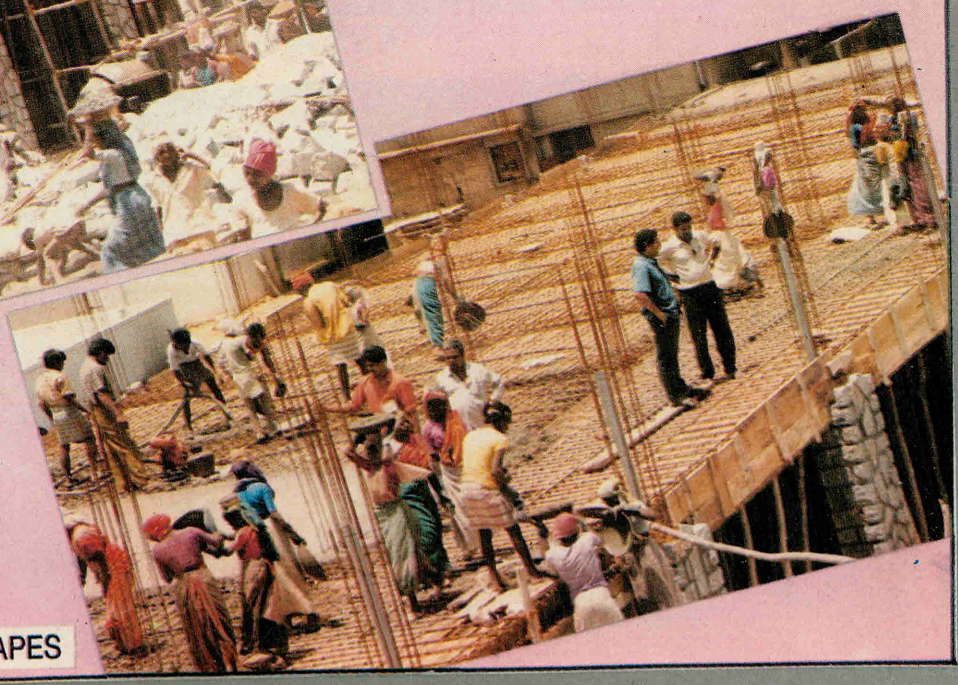
IT'S ALL READY

THEY GIVE AWAY THEIR BLESSINGS

BUSY .....BUILDING

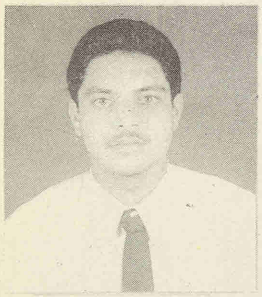

INSPECTING FOR ELEGANT SHAPES

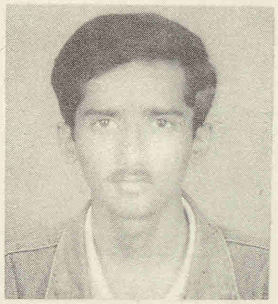
NATIONAL SERVICE SCHEME (N.S.S.)

S. MOHAMMED SALEEM
III B. COM.

BEST GROUP LEADER

PRASHANTH S.
III B.Sc.

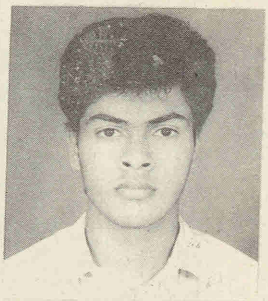
BEST CAMPER

NITHYA RAJAN
III B.Sc.

BEST GIRL VOLUNTEER

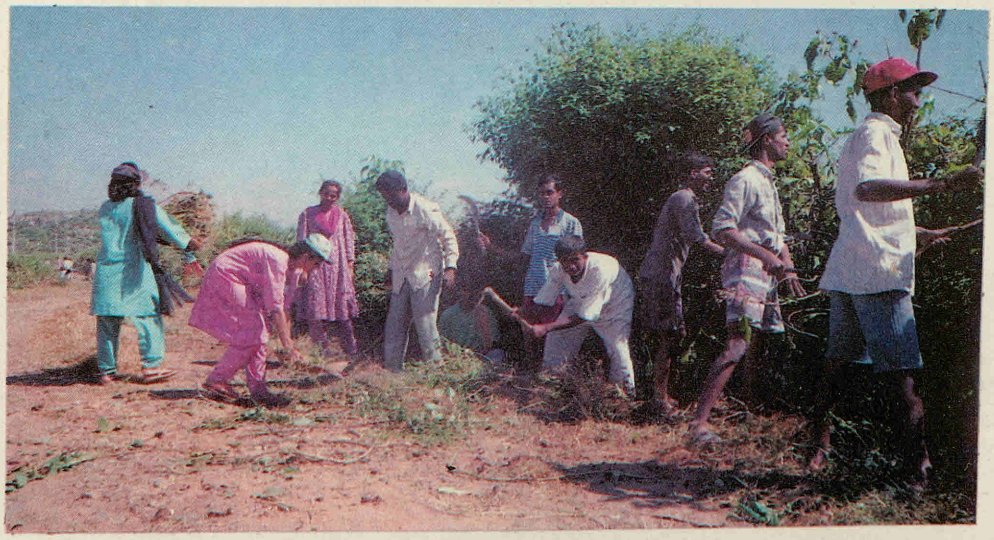
JIJO M. KOSHY
III B.Com

BEST VOLUNTEER

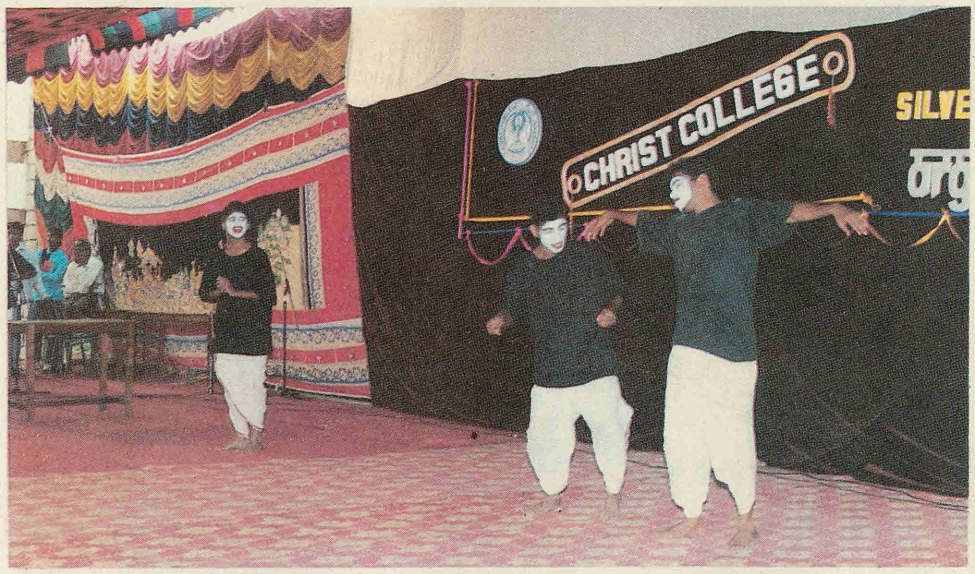
N.S.S. SPECIAL CAMP 1994-95

N.S.S. UNIT TREKKING IN WESTERN GHATS

ARGENTUM BEATS! - INDIAN MUSIC TEAM

THE WHITE MIMERS!

IN TOUCH WITH ELEGANCE!

DR. CHANDRASHEKARA KAMBAR'S PLAY

" JOKUMARASWAMY "

WON SIXTEEN AWARDS

NATURE'S ULTIMATUM

P.G. SANTHOSH
II PUC (CAMS)

Long, long ago, there were stars shining above,
Onto a little green tree that was full of Nature's love,
And under this tree, slept man, alone and cold,
With no warmth at all, so we are told.
The little tree was his shelter and his friend,
He lived on what she had to lend.

But he started to grab, spoilt by desire,
'coz now he had the power to light a fire,
And branch after branch, from a tree that was good,
She was converted to his burning firewood.

Yet nature forgave man, she thought he would learn,
She thought she should give him another turn.
She bore another tree, which she filled with hope
But man remained stupid, the same old dope !

They say he developed and stopped being a vulture,
He had learnt the art of agriculture.
Suddenly open soil was in great demand.
So man started to clear the land.
He now knew now to grow his own food,
What use had he of this large mass of wood!

Another of Nature's daughters was dead and gone
Man was the master, the tree-just a pawn.
But Nature, still so full of benevolence,
Chose to ignore man's arrogance.

That night, she bore yet another child,
And this one she named-A chance for the wild.
But by now, man had built his dream machine.
It could carry him around, but left the air unclean.
Man could now drive around relaxed and free.
But the car burnt nature's oil and choked her tree.

Then, one day, Nature couldn't see her daughter die,
She rushed out and spoke from the sky.

Look, DEVIL ! I've forgiven you too long,
And you don't realize that you're doing wrong !
Take care of that tree, listen to what I say, or else,
You will just rot away.

Save her, Man, protect her with all your might.
She's your pulse, your day, your night
She's your soul. So take lots of care,
She's your last bubble of fresh air.

THE FIRST DAY

DALIA
IInd CMS

The most dreaded day had finally arrived. I had anticipated it and prepared myself mentally to face it. But, as I entered the college gate, the terror, which was buried in my stomach, slowly grew larger and ended up as a hard lump in my throat. Nervousness got the better of me and though it was generally a cold day, I realised that I was beginning to sweat. My hands became cold. With all the courage, I could muster, I walked (I mean, dragged myself) forward. The campus was bubbling with enthusiastic seniors, who were waiting impatiently for a good 'prey'. They were already immersed in giving the freshers, what they called " a hearty welcome" and a " method to know their juniors better". In my dictionary, it was more precisely referred to as, 'ragging' - my most dreaded event.

As I walked towards my class, a group of the "welcome committee" detected me as a fresher, and prepared to make me their next 'prey'. Their eyes searched me over and my literally shivering body, seemed to invite them, to give me a "warm welcome". The earth seemed to cave in, where I stood. Before I could lose control and collapse, the "god-sent' bell, started ringing and saved me just in time. Thanking my lucky stars and heaving a sigh of relief, I pulled myself together. With a face of a victorious fresher, who managed to miss the seniors "warm welcome", I entered the class. You see, I was their new lecturer.

The pendulum of the mind oscillates between sense and nonsense, not between right and wrong.

C.G. Jung
Memories, Dreams, Reflections

REV. FR. MANI GILES CMI

Rev. Fr. Silvin Manjaly CMI, Office Superintendent.
Christ College.

A GLITTERING IMAGE OF THE PAST

On this solemn and auspicious Silver Jubilee Year of the Christ College it is befitting to gratefully remember the valuable services of

Rev. Fr. Mani Giles Pothanamuzhy CMI, the founder Principal of Christ College. Courage, prudence, nobility, sanctity of life and administrative ability have made Rev. Fr. Mani Giles a rare personality, who has captured the hearts and goodwill of the students as well as of the staff of the College for the past 22 years. Having imbibed the great vision and ideas and support of the founder of this College, Rt. Rev. Bishop Jonas Thaliath the then Rector of Dharmaram College. Fr. Mani Giles overcame all the difficulties at the starting of Christ College. At the very inception of Christ College in 1969, Fr. Mani Giles took charge as its Principal and Head of the Department of Botany.

Being a Catholic Priest and Principal of a prestigious institution like Christ College, Fr. Mani Giles had been a friend and spiritual guide to various religious and social associations as well as educational institutions in the city of Bangalore for the past two decades. During the tenure of his Principalship, he had to render his services in various capacities - as President of the Private College Principal's Association, co-ordinator of Catholic Colleges of Karnataka, Syndicate and Senate Member of Bangalore University and Member of various inspection committee of the University. His dignified, courageous and graceful performance in all these above - mentioned fields was much appreciated.

After retirement from Christ College, Fr. Mani Giles was appointed Rector of Dharmaram College and President of the Christ College Society for a period of three years, by the highest authority of the CMI religious congregation. Having completed his Rectorship in 1993, he was again appointed Director of the CMI centre at New Delhi. Thus his very presence and valuable service was shifted from this capital city of Karnataka to the capital of the Country.

When Christ College celebrates its Silver Jubilee, its former Professor and Principal Fr. Mani Giles will be the happiest one to see the present - day envious growth of his very own Christ College - which he has nurtured very carefully from its infancy. He has already entrusted this ' child' to the divine providence of Christ who is its divine patron, and all through his service here he often reminded the colleagues of the Bible passage : "Unless the Lord (Christ) builds the house, those who build it labour in vain'. (ps.127).

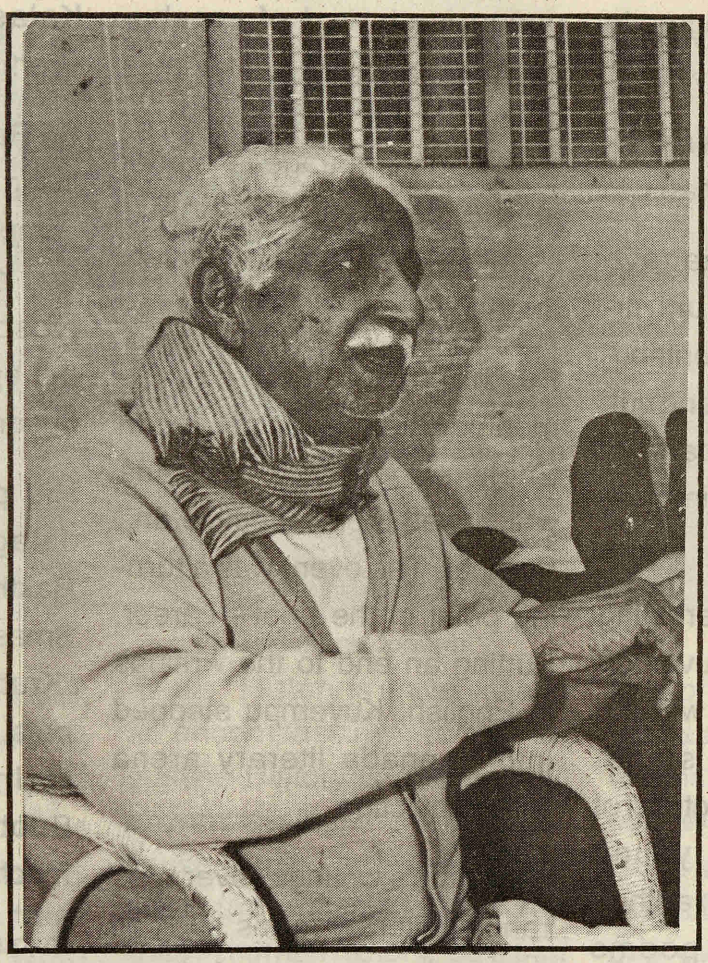
Everyone who has associated with Rev. Fr. Mani Giles, will cherish the happy memories of his time, for ever. He lived here as a beacon light and its flames are still glittering in the minds of all. I am happy to state that I had been associated with Fr. Mani Giles from the year 1973. The fact that a harmonious relationship and a healthy family spirit could be developed in the running of Christ College was the great achievement of Fr. Mani Giles as an Educator. May the Lord Christ, the divine patron of the College, continue to foster the same family spirit and a peaceful and studious atmosphere in the College for its 'Excellence and Service' in the years to come.

I came to the conclusion that the optimist thought everything good except the pessimist, and the pessimist thought everything bad, except himself.

G.K. Chesterton
Orthodoxy

END OF GREAT ERA IN KANNADA LITERATURE

VASUDEVA N.
II Deg. KPH

The passing away 10 November 1994 of Dr. Kuppali Venkatappa Puttappa, a literary colossus and the beacon light of the "Navodaya" movement marks the end of a great era in the history of Kannada literature.

The nonagenarian prolific writer was one of the few who led the movement to counter Kavyadalli Anaadarane (injustice to characters depicted in poems) offering poetic justice to the neglected and psychological, plausible explanations to the actions that were despised by the people.

Hailed as a literary legend of his life time, Dr. Kuvempu drew inspiration from different sources - Sanskrit, English romantic poets, spiritual leaders like Ramakrishna Paramahamsa, Vivekananda and Aurobindo and came out with the immortal "Vishwa Manava Sandesha".

Born to Venkatappa and Seethamma on December 29, 1904 in Kuppali of Shimoga District, young Puttappa received his schooling in Thirthahalli taluk and attended the Maharaja's College in Mysore.

He passed his BA in 1927 and MA in 1929 before joining the Mysore University as a lecturer. He rose to become the Principal of the same college in 1955 and the very next year became the Vice-Chancellor of the Mysore University.

Kuvempu's interest in literature was evident ever since his college days. He presided over the Bangalore student-poets' conference in 1928. He also presided over the Kannada Sahitya Sammelana held in Hubli in 1933 and the one held in Dharwad in 1957.

Kuvempu's magnum opus Sri Ramayana Darshanam brought him the Central Sahitya Academi Award in 1955 and became the first recipient of the coveted Jnanapeeth Award in 1969 from Karnataka.

He was honoured with doctorates by both Mysore and Karnatak universities in 1956

and 1966 respectively. The Bangalore University honoured him with a doctorate degree in 1969.

Dr Kuvempu was also a recipient of the Padma Bhushan.

His Vishwamaanava Sandesha propagates universal humanism and his contribution to Indian literature and culture through his immortal writings in Kannada is of immeasurable magnitude.

History records an interesting episode in the life of Kuvempu when his literary career was still in its fledgling stage. Enamoured by the spectrum of English literature, young Kuvempu published an anthology of English poems Beginner's Muse and showed it to the Irish litterateur James H. Cussins who was in Srirangapatna then.

When Cussins advised him to write in his mother-tongue Kannada, Kuvempu's reply was full of contempt. "Kannada language is starved of vocabulary", he told him. But taking a divergent view, Cussins retorted, "no language is inferior to the other and scholars should harvest rich vocabulary on their own.".

Further, Kuvempu experimented a translation of his own English poem into Kannada which was more effective and musical. The event was a turning point in the poet's career. Putting an end to the writings in English, Kuvempu stepped into Kannada literary arena with conviction.

Kuvempu's writings cover wide ranging literary forms such as poetry, short story, novel, drama and criticism. He has been credited with more than 60 works.

His first anthology "Kolalu" extensively depicted beauty of nature. The other anthologies include "Panchajanya, Navilu, Kalasundari, Pakshikashi, Prema Kashmir" and so on.

Sri Ramayana Darshanam is a living testimony to the poet's complete vision of life and spiritual experience. The unique prosody and similes used in the epic are invaluable contributions to Kannada literature.

His plays include "Jagada Jalagara, Yamana Solu, Rakthakshi, Beralge Koral and Smashana Kurukshetram". His "Kruttike", a collection of sonnets, describes the beauty of Malnad and Kanooru Subbamma Heggadati is a much acclaimed novel.

In his illustrious life spanning 90 summers, Dr Kuvempu had revealed his penchant for every form of literature dabbling in lyric to epic and criticism to personal essay and drama.

Death is the only pure, beautiful conclusion of a great passion

D.H. Lawrence
Fantasia of Unconscious

THE JUST MAN LIVETH BY FAITH

VAGESHWARI
Dept. of History

Fr. Augustine Joseph

It is a pleasant task when one works under a friendly senior staff. It is heavenly if one's senior, is friendly, non-interfering & trusting. This is what Rev. Fr. Augustine Joseph is. A warm and kind hearted person, he cares for the well being of his fellow staff.

Fr. Augustine belongs to that rare and almost extinct group of teachers of history, who studied history as a whole and not piecemeal, as H.G. Wells remarks " History is universal and all encompassing", to Fr. Augustine History is definitely all encompassing. It is exactly because of this, that he is able to trace the commanalities and links in human history, be it that of Europe, America, Asia or India. More than twenty five years of studying and teaching it, has enabled him to quickly provide answers to questions ranging from the Battle of Persepolis of Alexander to the Battle of Srirangapattana. Many a time I have approached him seeking an explanation to the grithy details of the British constitution. He has very patiently traced its origins, interpretations and details. What was redeeming was the total absence of a condescending attitude. Inspite of the grip over the subject, I have seen him steadily preparing for his lectures perhaps there is a lesson or two for beginners like me. Students will also vouche for this. His robe of authority has never been detrimental to students in approaching him. It is like him who make all the difference. Just as St. Paul said " The Just man liveth by Faith".

Happiness is the only sanction of life ; where happiness fails, existence remains a mad and lamentable experiment.

George Santayana
The life of Reason

THE SACRILEGE OF PURITY

RAVINDRANATH B.
BHM Class of ' 95

With aeon and breath
The slumber of creation
Danced on the virgin conscience
Moulding innocence.
Ogle I did, at the mundane bubble,
Queer it seems, is the path of life
Where shadows of the gospel deceive.

I dance to ye tune O! Evil
Blind to the sermon of love
Mute to the rhythm of perdition
Nurturing the sprout of an unknown phobia
That veils the eye of sanity.

The trickle of iniquity bathes my thought,
Marks my thought, defiles my soul
To shroud the throb of verity.
The nonce.... carving the judgement of pretirite
I, a drop in the ocean of conduct
Plead to thee O ! Supreme guardian
To forgive ..... forget and heal

TANGLED ROOTS

RAJESH P. I.
III JOURNALISM

Looking at the world, as the train sped by,
Passing fields, men and women.....
Familiar images, touching a note
somewhere in my discordant mind.....
My hands longed to touch them,
My heart went out to the land.
But we were going, going, going,.....
.....going away from my land.

My mind went out to my village,
To the village of my forefathers
Where old men smiled their one toothed
Smiles innocently,
Where the little river meandered dreamily,
And where memories of better days doing to
Me viciously
I thought about my land dreamily.

The tears blurred my vision .....big
Warm tears,
Tears of sadness - tears of loss- tears at
Losing my identity !
Who am I ? What am I ?
Like the seeds blown from the parent tree.....
.....to be scattered far and wide
To lose itself in the wide landscape
To be a stranger at every place !

A TREATISE ON LOVE

REUBEN DAVID,
II JPEng,

OF KEAT'S FANNY AND LOVE'S MISERY

The death of love is the most agonizing one next to the death of a loved one.

Upon my soul, I can think of nothing else. The time is passed I had power to advice and warn you against the unpromising morning of my life. My love has made me selfish I cannot exist without you. I am forgetful of everything but seeing you again. My life seem to stop there. I see no further. You have absorbed me. I have a sensation at the present moment as though I was dissolving.

I should be exquisitely miserable without the hope of soon seeing you. I should be afraid to seperate myself far from you. My sweet fanny will your heart never change ? My love, will it ? I have no limit now to my love. I cannot be happier away from you. 'It is richer than an argosy of pearls'. Do not threaten me, even in jest. I have been astonished that men could die martyr for religion ; I have shuddered at it. I shudder no more. I could be martyred for my religion.

Love is my religion. I could die for that. I could die for you. My creed is love, and you are its only tenet. You have ravished me away by a power I cannot resist and yet I could resist till I saw you ; and ever since I have seen you, I have endeavoured often to reason against the reason of my love. I can do that no more. So wrote Keat's to his sweet heart Fanny Brawne. She was a cheeky young girl.

Keat's love for Fanny grew wilder, mixed with passion, despair and too much jealous. But, [in every one's life there is this conjunction 'but'] - Fanny Brawne was unpromising - though she was flirtatious rather than deliberately unfaithful. Reality proved Fanny Brawne could cause death to love-the love-that tied Keat's to her. The physical, mental and emotional frustration weakened Keat's.

Keat's experience is reminiscent of what Nietzche said : "Love is more afraid of change than destruction." And 'change' must love. The strong man becomes weak. And the wise man - may resort to folly.

Of love, Longfellow says, "There is nothing holier in this life of ours than the first consciousness of love - the first fluttering of its silken wings - the first rising sound and breath of that wind which is so soon to sweep through the soul, to purify or to destroy."

Love is variously portrayed as a force, a fuel, a elixir, a drug, a snare, a biological trick to ensure the survival of the species, a gift from God to remind men of the divine life.

However, the paradox of love is mystifying. That is, you can love a person so much that you wouldn't hesitate to hate him.

So beware, Fanny Brawne may strike you any time.

EDUCATE A WOMEN - AND YOU CAN EDUCATE A WHOLE NATION

NAGESH
I PCMB

"Education makes people easy to lead, but difficult to drive; easy to govern, but impossible to enslave"

Standing at the threshold of my life and speculating as to what the future holds for me, deep within my recess of heart, I know for certain that the above words encompass a whole world of meaning. But in today's world with its throbbing pace and stringent competition who will provide education?

The school ? The teachers ? The society ? The father ? No the mother. The first teacher of our life, a woman.

But what is education ? Is it only square roots, lograthims, literature, history or is it something else. Does it imply much more- the ability to respect an individual, the better understanding of not to hit one's stomach, the patience to accomodate and adjust to others and to build the nation's future.

A literate woman inculcates in each of her children, the strenuous path she had to walk on, the dark tunnels which lay ahead and the dazzaling brightness at the end of the long journey. A man who even today is manned as the sole bread earner of the family lacks time, diplomacy & the most needed patience which is inherent to woman - so the task of educating lies on the shoulders of the woman.

When a woman is educated, her capabilities transcend the limits of rigidity and embrace a wider horizon and this has an influence on all who come in contact with her. Since the twenty first century finds a women not stagnating at home but occupying various demanding roles, it is but natural that she be relied on to spread education in its purest form.

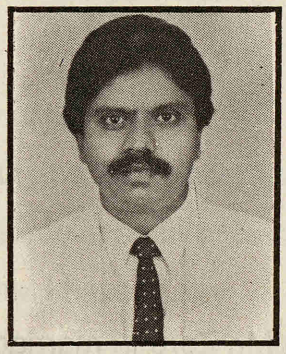
In order that we should not cripple a woman by binding her in the shackles of time, she must be aware of her potentialities to transform our nation into a wholly educated one, since a woman is the only one who can influence, and 'lead one to the doors of knowledge' all at the same time.

To conclude 'The child is the father of the man' but the 'woman is the mother of the child' who dutifully shapes him to become a successful person in his society & his world.

We have gone round and round
In the narrow theme of love
Like an old horse in a pound

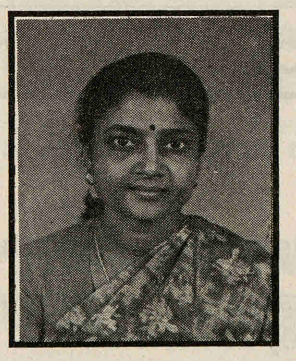
W. B. Yeats
Solomon and Sheba

CONGRATULATIONS

Ph.D for ABDUL MUNAFF

Born in 1955 in a village near Tumkur, Mr. Abdul Munaff, had his education in Tumkur and Bangalore. Nurturing a taste for literature and history right from his school days, Mr. Munaff completed writing his first book when he was in his second year M.A. History and literature were his subjects for Ph.D. too, under the able guidance of Dr. Mohamed Nooruddin, Head of the Dept of Urdu, Bangalore University. His research is based on a manuscript (masnavi) written during Tipu's period. Having fought a ferocious war against united front consisting of the Nizam of Hyderabad and Marathas in 1786-87, Tipu Sultan, after emerging victorious, commissioned Hassan Ali Izzath to document the entire proceeding for posterity. Izzath carried out the royal edict faithfully and truthfully as the masnavi 'Azrab-e-Sulthani' is still considered to be an authentic source to the period. Mr. Munaff has collected various manuscripts of 'Azrab-e-Sulthani' visiting libraries located in different parts of the country edited and analysed them, arriving at a few conclusions. His thesis received a wide acclaim and is considered to be a major contribution to the research pertaining to the Tipu's period. Working in our Institution since 1988 Mr. Munaff is a suave and lively person ever extending his hands of friendship to both staff and students. We wish him many more success in future.

Ph.D for REKHA JAGANNATH

I was born as the daughter of Dr. V.R. Hiremath and Dr. Mrs. Varadamba, here in Bangalore. I finished my schooling from St. Mary's School (a branch of St. Theresa's). I completed my B. A., M.A. and M.Phil from Bangalore University with a Ist class. I was always a favourite of my teacher for my academic interest. My inspiring teachers were Prof. K. Venkatagiri Gowda, Prof. Abdul Aziz, Prof. K.C. Shivananjaiah and B. Veera bhadraiah, has fulfilled my long cherished aim. I desire to further my research and academic interests in Economics without disturbing my family (my husband an engineer and two children, a boy and a girl). My other interests are Philosophy, Psychology, literature Echology, Women Studies, shuttle-badminton, music and painting. Christ College was a mile stone in my career as it was here that I was regularised. I have now worked here for five years. I wish the College all the best towards 'Excellence' (I have taught for about 6 years before coming here).

ZERO TO WED INFINITY

NAGESH
I PCMB - C

Mathematics Colony,
Dynamics Street,
40 Degrees,
8 Minutes,
7 Seconds

D ear Trignometry,

With due calculations, I offer my son Mr. Zero in marriage with your daughter Miss Infinity. Mr. Algebra approves of this union. You are already aware that they are very attached to each other and have gone to the extent of not being unseperated
Proof : any no. / infinity= Zero

any no. / Zero = Infinity

You can now imagine how close they are towards each other. Mr. Zero is a terror to students. He is so hard headed that inspite of multiplication or division yeilds nothing where as your daughter walks endlessly. No mathematician can check her speed. I think this alliance can yeild good results to future mathematics.

Mr. Astrology has also approved this proposal. You may also consult Mr. Log Table and Miss Geometry & let me know. In case you agree to the above proposal, please see that Mrs. Astronomical Physics does not hear any thing about this.

Thanking you,
Yours undefined,
integral calculas
[? X * +]

OH ! PARENTS

NAGESH
I PCMB - C

9 Year old says : " My parents are marvellous. They know everything".

16 Year old says : " My parents do not know as much as I thought, In fact, there is a heap of things they do not know".

19 year old says : " My parents will insist on always being right. Actually it is I who am always right".

22 year old says : "My parents do not understand youth. They are completely out of touch with new generation".

30 year old says : "I begin to think that my parents were right at some times".

50 year old says : "My parents knew everything. Gosh ! they were marvellous".

MY FAIR LADY

PRETESH R.K.
I st PCMB, 'B' Sec.

The sky blue, the grass green,
Natures wonderful and lovely scenes,
You converse with me in such a loving way,
And listen to all that I have to say.

Oh! Shall I compare thee to the stars so bright,
Even they would lose their brightness at your sight,
Your soft words, Oh! How they comfort me,
And provide to all my problems, the solution and key.

Your shining bright eyes, they glow like a glow worm,
And your tender words, they render me warmth and calm,
Oh! how I wish to express my feelings to thee,
Without letting the others know and see.

I long for your company, day and night,
And for your smiles, which make everyone so bright,
At your sight, a thousand men will fall,
But I will be the first one among them all.

"Everything is fair in love and war," they say,
And, be sure, I'll sacrifice everything for you, and keep troubles at bay,
For, a man may tell you " I love you," a thousand and one times,
But with sincerity, right from my heart, I tell you only once.

ESSAY

THE APPAREL OFT PROCLAIMS THE MAN

HEMALATHA S.
I CAMS

Costly thy habit as thy purse can buy. But not expressed in fancy ; rich not gaudy for the apparel oft proclaims the man and thy in France of the best rank and station are most select and generous, chief in that. 'This is the advice Polonius, Minister of Denmark gives his son Laertes who is leaving for France for higher studies. Polonius wants his son to wear clothes that are befitting to his rank and status. But at the same time in the name of status, he should not dress himself gaudily. Polonius is perfectly right in giving such a piece of advice ; as far as it goes. But does apparel really proclaim the man?

In a general sense, it does. If you wear a long pointed cap and gaudy dress, you are either a fool or buffoon, if not you are taking part in a fancy dress competition; even then your part is a fool's. If one is shabbily dressed or in rags either he must be a beggar or a mad man, certainly a mad man if he caries a bundle of assorted things of no utility instead of a begging bowl. If you see a man in soiled clothes with smudges of soot or smoke, you are sure he is a mining worker or an engine driver in an old fashioned steam powered car. Similarly, nobody will mistake a police man or an army man even if he is a 100 mtrs away.

A man with long uncut hair and a flowing beard, a lock here and there turning white, will certainly pass for a wise man if he is not shabbily dressed, and for a pious man too, if he puts on stripes of ash or a round blood red mark on his forehead. Have a clean shave of your head, get into a long wavy saffron robe and you pass for a venerable sadhu even without a pair of wooden sandals and a wooden support for your arm. Grow long hair and put on an immaculately white loose garment and people will hail you as an artist.

The real problem, therefore is how to distinguish the original from the imitation. The real pearl and the artificial pearl look alike and for an unpractised eye, the artificial perhaps looks more attractive. It is true all that glitters is not gold. But how to distinguish one from the other.

Poverty is no crime ; but nobody would like to parade in poverty. And human nature as it is, the poor man will take more pains to pass for a well-to-do person. Though he knows fully well, that he is not rich, he does not like to betray his poverty in public. It is a sign of vanity, yet it is pardonable; most of us are guilty of such weak mindedness. On the other hand, it is a trait which should be commended for we all should aim at higher and better things in life. If we are contented with what we have or wish to remain where we are, progress will for ever be a far cry.

But attempting to reach higher goals is one thing and putting on airs is another thing. As long as it is harmless, it is not necessary to decry it. But when the aims are assumed in order to deceive the people at large or evade the law, it loses its acceptibility and becomes a vice. A pick pocket will never wear a conspicous dress that makes his identification easy. He will try his best to look like a well dressed gentleman, only

then will he be able to carry on with his job. Again a robber will not openly carry his stick, nor an assassin his gun. Such unlawful or shady acts shoud be carried on stealthily in the garb of innocence, without an element of suspicion. An untruth must in all appearances, look like truth, only then will it carry credibility.

It is in this sense that Polonius is wrong when he said that apparel oft proclaims the man. The innocent and the guilty, the honest and the dishonest, the real and the fake, all put on agreeable appearances. Though they are diametrically opposed to each other, they look alike. Therefore the right has no way to distinguish itself from the wrong.

When one is as great as Gandhiji, apparel matters very little ; one can choose and keep one's individuality. Even if it looks a little uncommon, it will not be laughed at. On the other hand, it will bring a touch of dignity to the individual. But if a common man, wears a strip of torn cloth like Gandhiji, he will look utterly ridiculous.

We may not ape big men like Gandhi or Nehru. But we do imitate sometimes, writers and artists, singers and actors. For example, the hippies, there is nothing great or glorious in men growing their hair long or wearing loose garments; but countless people imitated them. We too, at one time or other, have had a hundred crazy ways of dressing, in the name of fashion. From Vyjayanthimala's saree style to Karishma's mini skirts, from tights and bell bottoms to tights and parallels. We have wedge cut, mushroom cut, crew cut, blunt cut and can crinkle, curl, perne or leave your hair as it is we have had Aashiqui ribbons, Baazigar caps and what not. They come as quickly as they go ; go as quickly as they come-

In one sense, these fashions too are harmless, though they are expressions of variety. There is nothing wrong in looking better than a friend. But that should not lead to rivalry or jealousy. But even if they don't create ill will, they will certainly create lordships to the weaker sections of the society who might spend what little they have for fashion. So, instead of contentment, discontent might be the outcome.

If may therefore not be true that apparel often proclaims the man and all those who are well dressed may not be well off. All that glitters is not gold; but gold cannot but glitter. Likewise, a decent man cannot but dress himself properly. A diamond does not stop shining because there are imitation diamonds which also shine. It is for others to discriminate one from the other.

When you have only two Pennies left in the world, buy a loaf of bread with one, and a lilly with the other.

Chinese Proverb

LIFE IS A PLAY

G. SRINIVAS
III B.A. (PSEco)

Life is a play,
Play with love,
Play with all *,
Play with pride,
Play play play.

It is played over here,
It's a play of success,
It's a play of failure,
And play played by all.

All the play of joy,
And the play of misery,
Alas ! is put to tragedy,
Almighty still make's us to play,
Play play play

(* Parents, Peer's & Others)

CHRISTMAS

CUTTING THE CHRISTMAS CAKE!

IN BETHLEHEM!

MEN WITH GLAD TIDINGS

AICUF / BACSA

A LAMP UNTO OUR FEET

HARMONY!

CELEBRATION OF HOLY MASS

DARPAN 94

GOING, CRAZY - Our Mad Ads Team

IT'S POP TIME! - Western Music

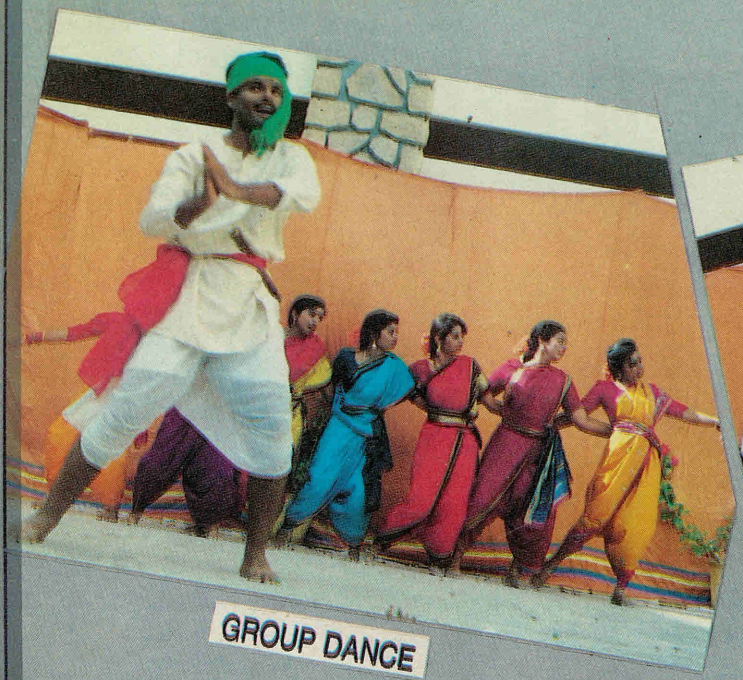

COLOURFUL POTS, COLOURFUL FOLKS

DARPAN '94

GROUP DANCE

GROUP DANCE

GROUP DANCE

JIPMER

SO FAR! SO WONDERFUL

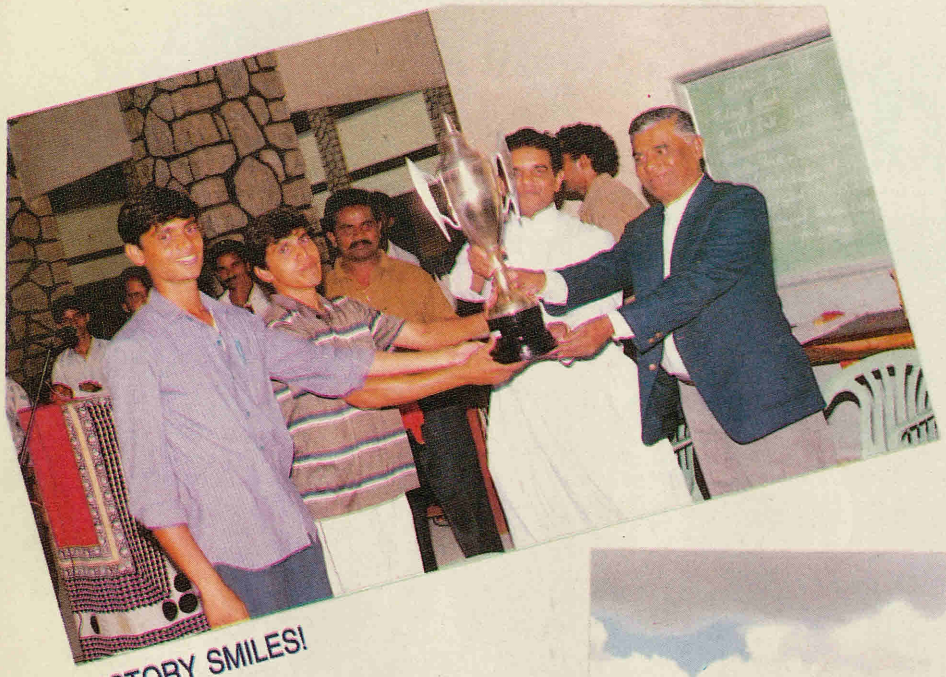

MADDENING! AHA! EXPERIENCE!

PONDY - SHARING! - POTLUCK TEAM!

CHRISPO - FEST '95

VICTORY SMILES!

ABOVE THE GROUND.... TOWARDS THE SKY!

OUR FOOT BALLERS... HANDSHAKES FOR VICTORY!

ಕನ್ನಡ ಸಂಘ: ಚಿತ್ರ ಸಂಪುಟ

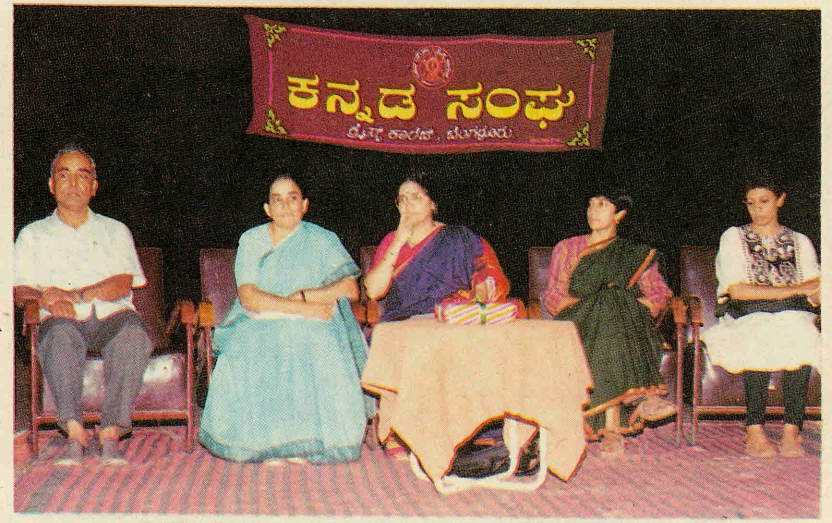
ಕುವೆಂಪು ನಮನ - ೧ ಪ್ರಾರಂಭೋತ್ಸವ ೧೦.೧೨.೧೯೯೪
ಎಡದಿಂದ - ಬಲಕ್ಕೆ ರೆ|| ಫಾ|| ಅಂತೋಣಿ ಕರಿಯಲ್ ಡಾ|| ಕೆ. ವಿ. ನಾರಾಯಣ
ಡಾ|| ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯ ಡಾ|| ಯು. ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ
ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆ ಡಾ|| ಹಾ.ಮಾ. ನಾಯಕ

ಕುವೆಂಪು ನಮನ-೩ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನಡೆದದ್ದು ೧೦.೨.೧೯೯೫
ಸೆಂಟ್ ಜೋಸೆಫ್ಸ್ ಕಾಮರ್ಸ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ
ಎಡದಿಂದ - ಬಲಕ್ಕೆ ಡಾ|| ಹೆಚ್. ಎಸ್. ವೆಂಕಟೇಶಮೂರ್ತಿ
ಡಾ|| ಬಸವರಾಜ ಕಲ್ಗುಡಿ ಡಾ|| ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ
ಶ್ರೀ ಶೇಷಾದ್ರಿ ಗವಾಯಿಗಳು

ಧಾರವಾಡ: ಶ್ರೀ ಚೆನ್ನವೀರ ಕಣವಿ ಅವರ
'ಶಿಶಿರದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಸ್ನೇಹಿತ'
ಡಾ|| ವೀಣಾ ಶಾಂತೇಶ್ವರ ಅವರ
"ಬಿಡುಗಡೆ" ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಮಾರಂಭ

'ಸ್ತ್ರೀವಾದಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ' ಕೃತಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಂದರ್ಭ
ಎಡದಿಂದ - ಬಲಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಸಂಚಾಲಕ: ಚಿ|| ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು
ಡಾ|| ಬಿ. ಎನ್. ಸುಮಿತ್ರಾಬಾಯಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಹೇಮಲತಾ ಮಹಿಷಿ
ಡಾ|| ತೇಜಸ್ವಿನಿ ನಿರಂಜನ, ಸೀಮಂತಿನಿ ನಿರಂಜನ

ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಮಾರಂಭ

ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಮಾರಂಭ ೩೧-೦೧-೧೯೯೫

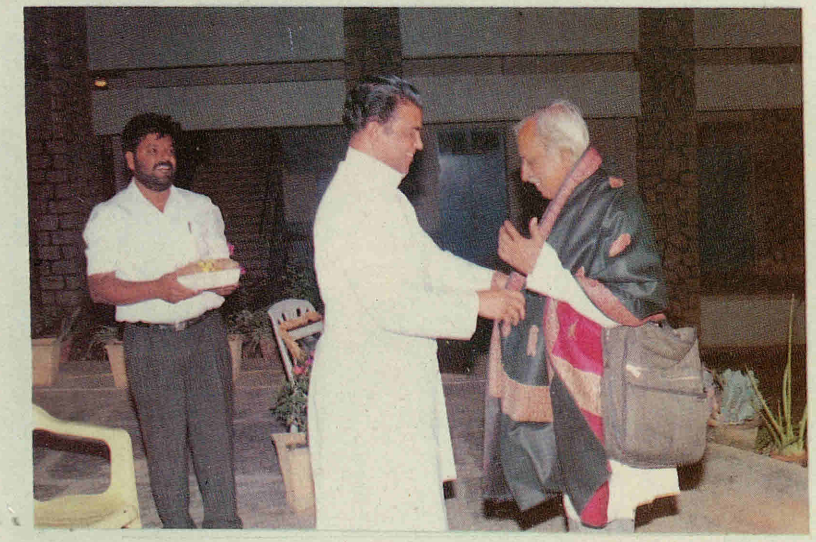

ಡಾ॥ ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪನವರು ಡಾ॥ ಎಚ್. ಎಸ್ ವೆಂಕಟೇಶಮೂರ್ತಿ
ಅವರಿಗೆ ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು

ನೂರನೆ ಪುಸ್ತಕದ ಪ್ರಬಂಧ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ

ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನ ಗಳಿಸಿದ ಶ್ರೀವೆಂಕಟರಮಣ ಗೌಡರಿಗೆ
ಡಾ॥ ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪನವರು ಬಹುಮಾನ ವಿತರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು.

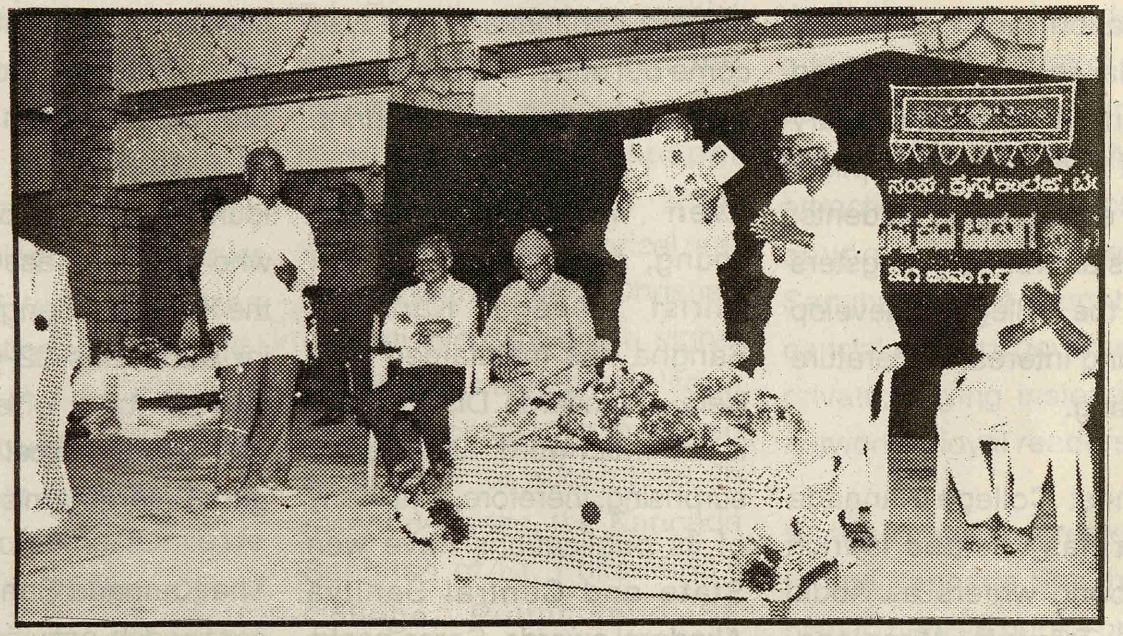
ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಮಾರಂಭ
ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಮೊದಲನೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಕರ್ತೃ
ಕವಿ ಪ್ರೊ॥ ಕ. ವೆಂ. ರಾಜಗೋಪಾಲರಿಗೆ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರು ಗೌರವಿಸುತ್ತಿರುವುದು

ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಮಾರಂಭ
ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಕರ್ತೃ (ಹಾಡೆ ಹಾದಿಯ ತೋರಿತು)
ಡಾ॥ ಎಚ್. ಎಸ್. ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದು.

A CENTURY OF BOOKS

N. UDAYA KUMAR,
Deccan Herald, 18 March 1995

Kannada Sangha's 100th book release by Prof. G.S. Shivarudrappa

THE Karnataka Sangha of the Central College in Bangalore was the pioneer in nurturing writers at the campus level. It gave to the Kannada literary world writers of great merit. While the Kannada scholar Dr. A.R. Krishna Sastry started the tradition of idenfifying and encouraging potential writers on the college campus, it was G.P. Rajaratnam who scouted for literary talent both inside and outside the college. Rajaratnam was a major poet himself. His Ratnana Padagalu, the songs of the simpleton Ratna who is fond of drink, had already acquired a pre-eminent place in modern Kannada literature. He picked many young, promising boys, sat with them and took pains to hone their skills. This enabled them attain mastery over their craft. Several of his students, such as Lankesh and Nissar Ahmed, are famous Kannada writers now.

Sadly for the world of letters, the Central College Karnataka Sangha ceased to exist as a literary and publishing organisation after the publication of Chinnada Gere (The Gold Line), an anthology of poems by students, in 1969. Rajaratnam retired from service that year and the organisation was, in a sense, orphaned. The happy part of this story is that another college - level organisation stepped in a few years later and continued the good work.

The new organisation was the Christ College Kannada Sangha, inaugurated on December 21, 1972. Unlike most Kannada organisations, for whom Kannada becomes an

infatuation only during the Rajyotsava period, this organisation took its love of Kannada seriously. It started publishing high quality literary material right from its inception, thereby encouraging students, teachers as well as youngsters outside the college to develop an abiding interest in literature and writing.

The Christ College Kannada sangha has helped launch such young writers as Abdul Rashid, Tejasvini Niranjana, Mogalli Ganesh, Nataraj Huliyar and Pratibha Nandakumar. However, it is not as though the Kannada Sangha has confined itself to the younger generation. It has published the works of writers of the older generation too. A couple of years ago, it came out with Prof. A.N. Murthy Rao's *Samagra Lalitha Prabhandhagalu*, a compilation of the complete essays of the master of Kannada prose. Veteran educationist Dr H. Narasimhaiah recently wrote a book called *Terada Mana* (Open Mind) which was also published by the Kannada Sangha. Books by Gopalakrishna Adiga and Kamala Das (Manomi, translated by Sara Abbubakar) have also come out under the Christ College Kannada Sangha imprint.

Even while encouraging young, amateur writers, the Christ College Kannada Sangha has maintained high literary standards. Discernment is the watchword, and it is not surprising, therefore, that many of its publications have won State and Central Sahitya Akademi awards. Some books have even been prescribed as text books at the college and university levels.

If Rajaratnam was the moving spirit behind Central College's Karnataka Sangha, the man behind the Christ College Kannada Sangha is Chi. Srinivasaraju, who incidentally, is a significant poet and playwright himself. He heads the college Kannada Dept.

In the initial years, G.P. Rajaratnam said he had no doubt that the Kannada Sangha of Christ College, which had started off as a vamana, a little creature, would grow into a Trivikrama, a mighty conqueror. Rajaratnam's wish has indeed come true. Srinivasaraju, with the backing of Father Mani Giles, the founder- principal of the college who has been associated with the Kannada Sangha for a major part of its 22-years existence, has helped the organisation excel and fulfil his guru Rajaratnam's dream.

The Kannada Sangha has not confined its activities to the college. The entire Kannada literary world is its domain. When its publication project was launched 22 years ago, the Sangha had an investment of Rs. 500. This seed money was donated in the memory of a student, C.K. Lakshmana Gowda, by his parents. The Kannada Sangha sought to publish the works of well known writers but no one was willing to risk giving their work to an unknown organisation. Ka. Vem. Rajagopal finally agreed to give his book of poems to the Sangha, his *"Nadiya Melina Gaali* (The Wind on the River) was our first publication", remi-

nisces Srinivasaraju. Things have changed now. Writers deem it a privilege to be published by the Christ College Kannada Sangha.

"Rajaratnam used to say money and blood should never be allowed to stay in one place," Srinivasaraju recalls. And that is why the Kannada Sangha ploughs whatever money it gets from its books back into publishing. "Once we establish a reputation for good work, finances are not such a big problem," he remarks.

Srinivasaraju is particularly grateful to Fr. Mani Giles, Fr. K. Augustine Joseph and the present principal Fr. Dr. Anthony Kariyil for their consistent co-operation and support. Other members on the staff have also enthusiastically participated in the activities of the Kannada Sangha.

Interestingly, the Christ College Kannada Sangha is only continuing a century-old tradition of education and scholarship. In the 19th century, there were such remarkable Christian missionaries like Ferdinand Kittel, author of the monumental Kannada-English dictionary, B.L. Rice, the great epigraphist and Herman Moegling, the scholar and founder of the first ever Kannada newspaper *Mangalore Samachar*. However, due to some historical reasons, this tradition of Christian educationists making a signal contributions to Kannada literature and scholarship ramained suspended for a long time. In recent decades, the Kannada Sanghas of St. Philomena's College, Puttur, and St. Joseph's Commerce College, Bangalore, apart from the christ College, have revived the tradition by publishing Kannada books.

The Kannada Sangha has published a couple of books in English also. Besides publishing, it has also been conducting essays and poetry competitions to spot literary talent among students.

The Kannada Sangha has never had a mercenary approach to the market; it has always maintained a no-profit no-loss motto, keeping in mind the interests of the reader. It sells its publications also at book fairs and venues of functions like seminars and symposiums. While the general reader gets a minimum discount of 30 per cent, university students get special discount rates. Another attraction is its pre - publication coupons. To this day, the Sangha has not sought any financial support, government or private, relying instead on its network of loyal readers.

Srinivasaraju has greater plans for the Kannada Sangha. "We plan to publish books on art so that even common people can understand and relate to it," he says. Another major project is to publish, by the year 2000, a compilation of the thousand most important Kannada poems of the century.

Without doubt, the Christ College Kannada Sangha has emerged as a major cultural institution. It takes no grants, but has worked in the manner of a responsible academy. ☆

THE MOMENT

SONIA SHARON DEVADATTA
PUC - CAMS

The moment was so fragile,
A silver cobweb around the moon.
It came all at once
And was gone much too soon.

The moment our hearts touched
That second when our eyes met
I felt the world begin to stop
In my heart, it never ends.

A streak of lightning across the sky,
An endless wave along the shore
The moment was just a moment
And yet it means so much more,

They say the heart knows today
What the mind knows tomorrow
The moment was foolish, the memory more so,
But my heart knows better and says no, no.

The magic spell lies broken
The moment is long gone
You are gone too,
But still ..... the memory lives on.

V. KOTHANDA RAM

N. SUNDARARAJAN
Dept. of Physics

Born as the sixth child of a strict and well disciplined officer-scholar father and devout and loving mother, taughht by the Fathers of the Society of Jesus of Andhra Loyola College, Vijayawada, Mr. V. Kothanda Ram took his Masters degree in language and literature in the year 1963 after successfully completing B.A. (HONS) from the Andhra University, Waltair. Joining the faculty of the Andhra Loyola College which was famous for its service-minded and committed teachers, like Rev. Fr. Gordon, Rev. Fr. Coyle he taught there for about three years only to leave the institution for writing his thesis on the topic, "The Quest - for permanence in the novels of Evelyn Waugh" for a Ph.D.

In the year 1970, a year after Christ College started Mr. V. Kothanda Ram joined the department of English succeeding Mr. Francis Dhana Raj as head of the department and has been serving the institution with diginity and honour.

Known to be affectionate at heart, critical in mind, helpful in nature, it is instructive, if not educative to be drawn into conversation or discussion on any topic under the sun with him. He feels at ease to discuss things that are temporal and spiritual with the help of his knowledge of Palmistry, Astrology and Homoeopathy. Homoeopathy the system of medicine of symptoms which he practices with the belief that the best a human being can do is to remove suffering & the fellow - human beings. While practicing medicine he has treated people coming from far and near and even cases that are rejected or considered hopeless by the allopaths.

A humorist to the core when he cracks a joke, the listeners should hold their sight, to ache. Beleving in "he who laughs lasts longer" he has made several of his colleagues suffering from the weariness of the problems, tilt the angle of the issue and see a comic sense in it.

In a career spanning thirty three years of teaching, he completes twenty five years of teaching in Christ College and is reaching super annuation on 11.6.95. We wish him long life and good health.

GENETIC ENGINEERING - THE PLAYING GOD

SAMEER T.A.,
II PCMB 'C'

As biologist learned more and more of the genetic code, they started investigations to see if the *code can be permanently changed by manipulating the genes.* All attempts in this regard have been collectively categorised as Genetic Engineering.

Genetic Engineering includes *fusions, deletions, inversions* and *transposition of genes.* This technique involves microsurgery. Precision tools for this surgery are provided by certain enzymes called *molecular scalpels and Sutures.* The first successful attempt at grafting a piece of DNA to foreign DNA was made by Paul Berg of Stanford University and he won Nobel prize for this work.

This technique opens out many avenues of beneficial research. *This technique is made used* in the *production* of therapeutic proteins like *interferon, insulin, hormones* etc., by *genetically engineered bacteria.* Bacteria are also programmed to produce enzyme Urokinase and Betaendorphin (brain's own pain killer).

Before these proteins were being secreted from blood cells and tissues of other animals. But its *supply* was *limited* and *was too costly.* In the case of insulin, it was being extracted from pancreas of pig and cow. Its *supply was in plenty* but some people were *allergic to animal insulin.* Now, *bacteria specially programmed* for the purpose, are *producing insulin which avoid allergies.*

This technique has an important role in *curing genetic disorder* and other *incurable diseases.* But important application of this technique is that *married couples can choose offspring of their choice.* They can choose their offspring's health, sex, colour etc..

This technique has brought about the dairy, poultry and agricultural revolution. This results in *production of abundant quantity* of milk, egg, meat and crops. This *technique is commercially beneficial.* An example, for the application of this technique in agriculture is a plant called 'Pomato'. Which can yield potato and tomato simultaneously.

Genetic Engineering has some *negative aspects* also. By this technique, a couple chose their offspring, so in countries like India, people may *misuse to avoid female child.* This technique may lead to the *extinction of many species* of animals.

Genetic Engineering is rightly called as the *playing God.* Man is playing with the nature *in the creation of new species* of animals. In future, the chromosome and genes would be the art piece of scientists. If research in this technique proceeds, its promising that this technique can bring back the animals that look like Dinosaur and Mammoth. Sushmita Sen, wouldn't be surprise to see hundred of Sushmita Sens because Genetic Engineering can do it.

KILLER ON THE LOOSE

REUBEN DAVID,
II BA. JPEng,

"Is there any way out of this life? The question was posed by James Stalley, an Arlington, Texas, high school senior. Before his teacher could respond, a classmate jokingly replied: " Well, you could kill yourself", everyone chuckled. Then, James Stalley stepped onto the stage of a drama classroom, placed a chair in the centre, and methodically set a stool in front of the chair. Taking a shotgun from a brief case, he smiled, put the .410 gauge sawed - off shotgun to his right temple and fired a single shot. A classmate observed later, "we thought it was fake. We just could not figure out where he got all the stage blood." It wasn't stage blood.

Bob Larson (an American Psychologist) quotes this incident in his book "Family Issues".

James Stalley did the gun way, back home, we have 14 yr old Anitha who hung herself to death, because her father fired at her for getting red marks in her report card. 18 yr old Praveen consumes poison to death, as he is shocked over his girlfriends flirting with another guy. And 20 yr old Rajan, on his bike, crashes himself to death, unable to bear the humiliation of having failed in his final exams.

Suicide has become an "instant-antidote" for all the ills of life, observes a noted counsellor.

The various socio-cultural, religious and economic factors exclusive to Bangalore contributes to high suicide rates. It is well known that social changes of any nature, especially when its pace is fast, produces stresses and strains for the population undergoing the change.

Bangalore has been the fastest growing city in the country, making it the most expensive city too. If one projects the widely accepted and rather low rate of 6 to 9 per 100,000 suicides in the country. It would mean that about 45,000 to 67,000 people kill themselves in India every year.

How did the " Garden City", the "pensioners paradise", or the 'boom city' of yesteryear become the 'doom city' of the country ? Points out, Dr. Mohan Isaac (Associate professor of Community Psychiatry NIMHANS) in his talk on understanding and dealing with suicide.

It is also a widely accepted that for every successfully completed suicides there are about 10 to 12 unsuccessful attempts at suicide.

Why do people commit suicide; is suicide a solution for eternal calm over the storms of life ? Do people have right to end their life ? How many suicides and what shall we do about it ? How does one recognize the symptoms of suicide ? These are issues debated over the years and still the killer is on the loose.

Dr. Prashantham (Director, Christian Counselling Centre,

Vellore) notes that researchers have found out at least three facts about suicide. One is that some persons who are mentally ill, like depression for example ; depression is a very important condition in which suicidal thoughts exist, schizophrenics, hysteria patients, those who have prolonged, chronical, painful physical problems, tend to entertain these thoughts. But it is not always a deep seated mental illness that is present. Secondly, situational factors can put so much stress on people, stress through poverty, stress through changing situations in society, failure in examinations, love affairs, family trails, domestic problems, disappointments, ego hurts etc. All kinds of things can push some people into this condition. Now, under these circumstances, medical diagnosis has to be made to administer proper drugs as relates the case. Thirdly, it is said, and also shown in research, that those people who commit suicide do give warning-direct or indirect and give us clues. Once able to detect, we can cater to these vulnerable people who are contemplating suicide.

Society is at every stage very relevant in what a person does with life. In general it may be said that the experiencing of a sense of solidarity with, and a feeling of belonging to, the community which is the real environment of a person's life, are important factors in the person's developing a love of life and the freedom from temptation to commit suicide.

Voluntary agencies can do an important work. From detection to prevention to rehabilitation and re-integration into society. Parents need to listen a lot and understand their children (especially during the growing years).

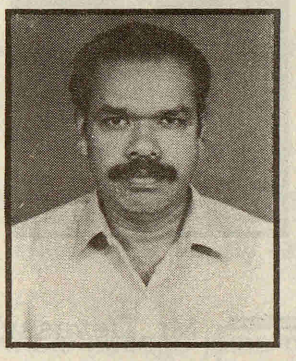
The love and attention, acceptance of the uniqueness that each child gets, will go a long way in fostering self esteem, whereby problems can be managed and suicides be hanged.

However, on the whole, a good dose of love, understanding, and a listening ear will let people live and arrest the killer on the loose.

(This article was a prize winning article in the feature writing contest held by the Journalism Department)

REACHING OUT THROUGH SERVICE

ABRAHAM JOSE K.

Working in an institution like Christ College is a privilege and it gives job satisfaction and contentment. At the same time serving continuously for 25 years is an added salient feature. This credit goes to our beloved Malayalam lecturer Mr. K. Abraham Jose, who has been serving this esteemed institution for more than 25 years. Kudos to you sir !

Born in the year 1943, Mr. Jose got his M. A. Degree in Malayalam from the University of Kerala, and joined Christ College in September, 1969. Presently staying at Madiwala in his own house, he is the father of four children, of whom two are studying in Christ College. These are the details of Mr. K.A. Jose in brief.

With sheer divine audacity and rare courage of conviction Mr. Jose started and led his career, lest, he should not have attained this level. He is taciturn by nature but " a word" from him will weigh much and is thought-provoking. He is silent in nature, very broad-minded in thoughts and deeds. He is a friend, wellwisher, a guide and philosopher. The avizandums he gives will be timely and far-sighted. Any work which is assigned to him, he does with utmost dedication, care and attention.

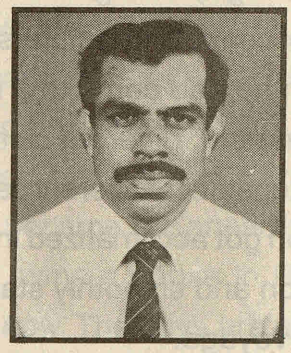
As far as my relationship with him in this college is concerned, for the past 18 years, I have seldom came across any situation when he has got angry or uttered a harsh word. Above all the memory he has is unique, remembers the names of the students who come to see him, even though they are of the first batch students of this college viz. 1969 - 70 students.

To be with him for sometime is a pleasant thing and talking to him is acquiring knowledge. A scholar in all respects and human in all approaches Mr. Jose is loved, respected and looked upon by one and all as a very well disciplined man.

I wish him longlife and success in all respects and spheres with these few words and expressing warm regards to Mr. K.A. Jose.

Baskar Sharma

BABY MATHEW

In 1947 the glorious year, on 9th September, in Kaduthiruthy, a small town in Kottayam district, a baby boy

was born to a young couple. The parents named him Baby Mathew. Having completed his memorable childhood and inexplicable schooling at the same place, his parents wisely decided to send him for higher education - both undergraduate and post graduate - to Ernakulam, a city well known for its panonamic beauty and educational resources. Besides his keen interest in sports and games, showed relentless desire in pursuit of the knowledge of chemistry, and came out with flying colours.

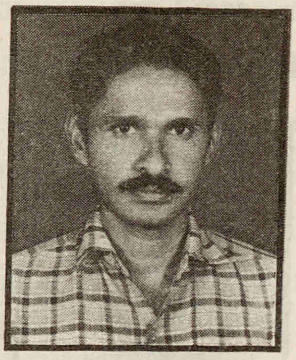
After the completion of M.Sc. in chemistry as if it was earmarked, he was absorbed into our college, along with first band of committed lecturers. Although he had come to a new environment, different culture, and altogether a different setup, he soon got acclimatized in the situation and smoothly started off his voyage.

From the beginning of his career, Mr. Baby Mathew has been exhibiting a unique style, a professional touch in teaching and perfection in whatever responsibility that has been laid on him. Intellectual service to handle the fire of knowledge among the students community, and the unquestionable loyalty to the Christ College institution stand as a hall mark of Mr. Baby Mathew. He loves sports and games. Reading serious articles from newspapers and magazines, seem to be his leisure time activities. No wonder then that he draws much inspiration and strength from them.

For a succeessful professional and family life, commitment is a must. It not only involves the physical presence and effective intellectual output, but it also demands one hundred percent selfless involvement. It would not be an exaggeration to record that Mr. Baby Mathew has an ingrained aptitude for this virtue. None can question his irrevocable commitment to the teaching profession.

E. Jerome

DEVASSY M.T.

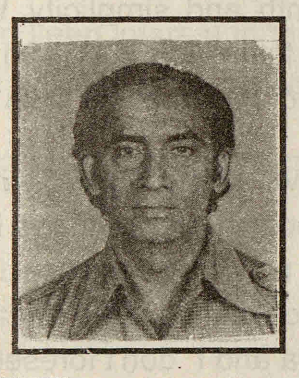
Mr. Devassy has served Christ College for 25 years. He joined Christ College in 1969 when Rev. Fr. Mani Giles was the Principal. He has worked sincerely in almost all the departments of the college, and before coming to the pre. university office, where he is currently working, he was posted in the library. Mr. Devassy is a person who would not force friendship on others and take advantage of it, but he generally stretches his helping hand to anybody who approaches him. He has blossomed as a mature individual after having experienced pain and suffering in the various stages of his life ; one can also makeout a certain discontentment on his face. Mr. Devassy

never dominates and is in perfect ease when he works with any of his colleagues.

Mrs. Aley Kutty has been Mr. Devassy's campanion, they have two children Nigin and Nisha, aged 14 and 10 respectively. Theirs is a happy family.

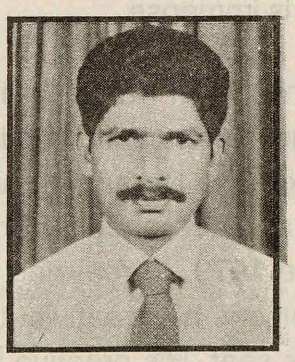
The whole college joins me in congratulating Mr. Davassy for his dedicated 25 years of service.

JOSEPH EDEN A.

Born on 17th April 1946, Mr. Joseph Eden had his schooling in Tamil Nadu. His collegiate studies were in Faterian Mata National College, Kollarn, Kerala. He took his M.Sc. degree from Kerala University in the year 1968. His specialisation was Ichthyology. Soon after his studies he took up a junior lecturer's post in the same college where he studied. He worked there for about six months. He joined Christ College on 12th November 1969 as the role member of staff of the Zoology department. Since then he has established and equipped the department. He has been heading the department for the past twenty five years. He had been a member of the zoology degree syllabus committee of the Bangalore University in the year 1986.

JOY K.O.

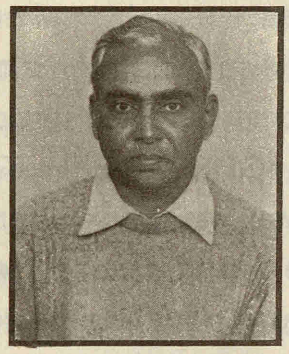

Mr K.O. Joy has been serving Christ College for the past twenty five years. He joined service in 1969 as an assistant in the Dept. of Physics, later he worked efficiently in various other departments and is now currently in the pre university office. Mr. Joy right from the beginning has ably carried out the job assigned to him, whenever our college has been a center for competitive and service exams (GRE, TOEFL, KPSC, Railways etc.) Mr. Joy is present there and has been among the persons repsonsible for its smooth conduct, he is capable of handling with ease any small hurdle that may come his way during these exams.

Mr. Joy never grumbles, his answer to any query is accompanied with a smile, he certainly helps. Born in a place called Maham in Kerala, he came to Bangalore looking for a job settled here, learnt Kanna and became a Kannadiga, he also owns a house in Bangalore now. The Joys are a small and a happy family, Mrs. Mary and daughter Blessy Joy have made a happy home. Mr. Joy has cultivated the habit of reading the Bible regularly.

We heartly congratulate Mr. Joy, for having lived as a friend of all for 25 years in the college.

SRINIVASA RAJU C.

Sri Srinivasa Raju, Head of the Dept. of Kannada, service expands over 2 decades ; to be precise since the inception of the college. Born on 6th August 1941 in Chikkaballapur. Sri Raju's catholicism and eclecticism manifested in all the endeavours he embarked upon-teaching, writing and publishing.

He studied under the illustrious Kannada scholars like Prof. G.P. Rajarathnam, Prof. R.S. Mugali and Prof. G.S. Shivarudrappa. Sri Raju's guiding spirit has always been patience and hard work, he believes in facing the challenges of life creatively and constructively. Sri Raju was ambitious in bringing out the best in poetry and criticism from the young scholars and students through Christ College Kannada Sangha which was started in 1972. He went about it methodically by conducting an all India poetry and essay competition. Now winning a prize in these competitions is considered to be a recognition for the creative ability of the students of colleges from all over India. This very same ambition made him relinquish the post of first NCC officer of the College which he took up in the beginning. The books published by Kannada Sangha always command recognition, their contribution to contemporary Kannada Literature is immense.

No history of Kannada literary magazines can afford to ignore `Ankana' a literary journal edited and published by Sri Raju since 1979. In realizing these ambitions his creativity took a back seat. His creative works are mostly mime plays and one-act plays.

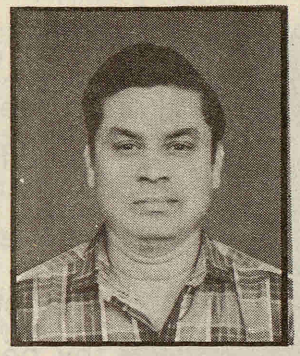
Even when the newly established Kannada University in Hampi wanted his services as the first director of Prasaranga. He came back to his `mother Institution' to continue teaching and to bring out quality books. As the Director, Prasaranga he laid its founding principles, brought out 25 books in a year and introduced a few novel schemes. Mr. Raju has also held important positions in prestigious literary bodies like the Kannada Sahitya Parishath and Karnataka Sahithya Akademi.

A loving husband and a father of two grown up boys studying literature and fine arts, Sri Raju endears every one with his warmth and simplicity. What does future hold out for Sri Raju and for the ideas he lives by ?

"I love challenges I would rather be a tortoise than a hare. I am not at all concerned with the dominance of the electronic media and I don't foresee the disappearance of the reading habit". What if written literature dies one day ? "Well, let it die, nobody can speak for the future".

P. Krishnaswami

SUNDARARAJAN N.

Mr. N. Sundararajan selection grade lecturer and Head of the Department of Physics is a highly devoted conscientious and popular teacher. He is loved by both students and staff and he has taken keen interest in the student activities of the college. He was the student welfare officer for six years and has coordinated the co-curricular and extra - curricular activities of the students including the 'Spring Festival' which was a popular cultural extravaganza of the college students in Bangalore city. He has rendered excellent service particularly to the P.U.C. and degree students by writing text-books in physics. Presently, he is the vice - president of the Bangalore University First Grade College Physics Teachers' Forum and also the chief editor of the Physics (UG) custodian and chict. Tabulator for the Bangalore University Examinations besides being a member of the advisory committee of the Physics refresher course for college Teachers (sponsored by UGC) to be organised by Bangalore University during April 1995. Inspired by our principal Rev. Fr. Antony Kariyil's to start a P.G. course in molecular and crystal physics, and encouraged by the them vice-principal Fr. Thomas and Bursar, Rev. Fr. Abraham he worked for establishing the course in Christ College. ☆

A good novel tells us the truth about its hero ; but a bad novel tells us the truth about its author.

G.K. Chesterton
Heretics

A HAT - TRICK DRAMA

ARVIND S.D.
III B.A. (JPE)

For a person to be credited with an Hat - trick is an achievement. And the Nataka Abiruchi Kendra is no exception to it. The play 'Jokumaraswamy' staged by the Nataka Abiruchi Kendra, which took off on November 3, won the prestigious ULLAL Shield along with 15 other awards. The earlier productions "Dangeya Munchina Dinagalu" and "Sankranthi" were successful, thus resulting in a hat-trick.

A challenging play for any amateur troupe, 'Jokumaraswamy' seemed an unattainable task, but for the cooperation of all the artists and their urge to work hard. The positive thinking and the confidence of the whole team made the play a grand success.

'Jokumaraswamy' is a powerful folk play by Dr. Chandrashekar Kambara. It mainly deals with feudal set up in a village and superstitious belief related to sex. Above all, it is a play dealing with sensuality.

The entire play revolves around the internal conflicts among the 'impotent' Gowda, 'barren' Gowdthi and the 'sensual' Basanna, a peasant. The superstitious belief of the Gowdthi finally ends in a sexual relation with Basanna.

The play was a visual treat with 11 songs and dances, colourful costumes and paintings (symbols) which created a mood for the play.

The noteworthy point of the play was the new tunes composed, against the already popular tunes, and the sets and properties which were made by the students (best set design award).

All the artists were provided with refreshments everyday during rehearsals, which was a kind of reinforcement for them.

"Jokumaraswamy" had 38 students in its cast. The play, directed by ARVIND S.D. (III J.P.E.) won 15 awards, including Ullal Shield and Rangayathra rolling shield.

In the ULLAL Theatre Festival, 'Jokumaraswamy' was awarded the best play (ULLA

shield), best music (Arvind), best lighting (Mohammed Arif), best costume (Mrs. Jayanthi), best set design (team), best actress (Sharvari N. Jois) and best director (Arvind).

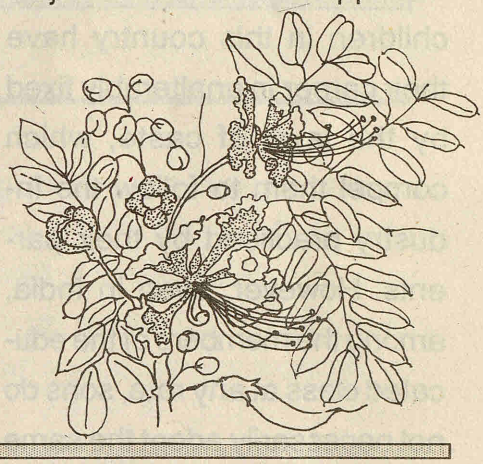
In the Jnanabharathi inter collegiate cultural festival, our college bagged the following awards. Rangayathra rolling shield (IIIrd best play), Sridhar, S. (overall best actor), Vrushabendra (best actor of the play), Shankar Nag best poster Award, Arvind (Hamsalekha best music award), Sibu B. Vaz (mine), Sridhar S. (dance), Arif & Harish (C.G.K. lighting award), and Rashmi K. Subbiah (light music).

On August 31, 1994, the Nataka Abiruchi Kendra staged 'Giliyu Panjaradolilla', a one-act play by P. Lankesh at H.N. Kalakshethra for the University Youth Festival. The play directed by Arvind S.D. got the III prize while a mine directed by Sibu B. Vaz won the II prize.

A unique theatre workshop was also conducted for a month by Mr. Surendranath, a NSD graduate. More than 30 students benefit form this theatre workshop.

The Nataka Abiruchi Kendra, after the grand hat-trick, plans to stage major important plays written by well known play wrights.

The Kendra is indebted to the Kannada Department, the college administration, Mr. Narayanswamy, Mrs. Jayanthi, Mr. M.S. Satyu, Miss. Soumya Aji, Mr. Manjunath Vinod Adithyan, Vinuthan and Rajashekar for their support.

The wickedness of the world is so great you have to run your legs off to avoid having them stolen from under you

Bertolt Brecht
The Threepenny Opera

ESSAY

CHOICE OF A PROFESSION

SUNI FRANCIS,
I Year B.A. (HEP)

The choice of a profession for their children is a question that requires the most careful consideration of all parents. A large member of Indian parents are relieved from the necessity of debating this difficult matter, as many children in this country have their career in unalterably fixed by the laws of caste, which compel them to follow the Industry practised by their parents. However, even in India, among the members of the educated class at any rate, sons do not necessarily adopt the same calling as their parents, and a choice between various professions is open to them. This being the case, parents in India, as in England, have carefully to scan the developing powers and inclinations of their children in order to discover what work they are likely to do best when they grow up to manhood. In England it often happens that boys whose brains have been encited by leading tales of adventure and battle, determine to emulate the heroes of their story books and court the dangers of a sailor's or solider's career. Some few of them perhaps remain firm to their first choice, but in the majority of cases, as they grow older, they reconcile themselves to the prospect of a more prosaic life than they had dreamt of in the visions of their boyhood, and become government servants, merchants, lawyers, doctors or clergymen. A similar choice of profession is open to the educated natives of India. Government services is so varied, that its different branches afford employment for all kinds of talents. The young man who is fond of literature and has patience necessary for the management of boys can enter the educational department. Another by showing boyhood ingenuity in the construction of play things and mechanical contrivances may give evidence that he is likely to succeed in the department of public works. A third may be marked out by his skill in the management of figures as likely to do good service under the Accountant General. The chief recommendation of Government service is the certainty it affords of a regular salary followed by a pension. Governments servants are seldom thrown out of employment except by their own misconduct, and in the few cases in which they lose their positions by retrenchment of a department, while they get substantial compensation. But the salaries of government appointments, though they afford a more regular and certain income than other professions, are nevertheless not very large, and promotion in the various department of government services is usually slow. On this account many enter- prising men prefer the law, medicine or business, all of which afford a better chance of the attainment of wealth. Yet it must be remembered that, though these professions afford

the chance of more prizes in the lottery of life, they also have a corresponding members of blanks. Many businessmen are ruined by unfortunate speculations and many lawyers and doctors fail to secure enough work to support them selves. The number of failures in these two professions in India is due to the severe competition between the many thousand of natives who have now received a good education and thinks it essential to their position that they should enter one of the learned professions. Perhaps, in the course of time, when education becomes still more common, educated men in India as in other countries, may be willing to engage in agriculture, in shop keeping and in other honourable employements now left in the hands of the uneducated. ★

JOURNEY TO YOUR LAP

ABHISHEK SHARMA,
Ist BBM

Years back, I saw light from your gifted nest
Home around the dunes, where I was left
In this ocean of sound, started my test
With every step to my destiny grew my Zest
On the burning ash steps ahead in the west
Where my destiny sets
With thirst of Mantel, peace satisfaction and relax
Walking ahead, choosing one of the countless tracks
Dancing fire in noon giving a shower of sweat
The cold dead frozen night jams my legs
Eyes ever flooding and feet refusing to walk ahead
Sand swallowing my feet and vultures hovering on my head
Lord Oasis is not my bed
For those who find it goes mad
Doesn't matter how much my suffering streach
I in your Lap, may that be my last breath

TO BE OR NOT TO BE

ARUN KUMAR R.
II B.Sc.(PCM)

A typical 20th Century inhabitant is decorated with a broad, dashing smile as an index of his 'phenomenal conquest over nature'. How tall is his assumption ? I t has to be carefully and sensibly examined if this tryst with nature has paid off or boomeranged. Is the consequence of his adventure a to be or a not to be situation ?

It was a bright sunny morning in March 15, 1856. The Seashore was pleasant and soothing- an ideal time to take a stroll. The big stout frog set out on the shore brooding. A flurry of friends wished him' good morning'. He accepted them graciously and leaped on, not quite sure about his pastimes for the day. A dazzling piece of metal brought him to an abrupt halt. Was it a mirage ? The frog plunged forward to examine. He gazed repeatedly to discover that his eyes were right. It was a 50 paise coin. The frog swooned in delight. He was now the richest frog in the world !!! His mind gave way to ecstatic imaginations. He was dead sure that a few words like failure, suffering, backwardness ..... (both applied individually and collectively) could be erased from the dictionary.

The earth suddenly trembled. The royal elephant was on his way to his morning bath. The frog watched with anticipation. He was now fearless, all powerful - only short of a crown. The elephant seemed to march directly towards the frog. The frog confidently anticipated his arrival. When he was a few yards away, the frog yelled "You puny royal elephant, how dare you walk on my way? Get aside, dont you know I am the new emperor of this universe". The royal elephant walked on unmindful. He had even failed to notice the emperor standing on the way, much less hear him - the impudent royal elephant. He had approached so close to the emperor that his legs were just directly above the mighty head of the mighty emperor of the universe. How could the mighty emperor withstand such intolerable arrogance ? He immediately ordered that the royal elephant shall not live a moment longer. This puny royal elephant had slighted the mighty emperor of the universe. Indeed a very costly punishment was ordered by the emperor to the poor elephant. A second later an explosion was heard. The emperor's prestigious intestines were manifest to whoever was fortunate to have a glimpse. Alas ! An assasination. The ides of march had taken another great victim.

Man cannot make nature his maidservant. This illusion should be aptly rectified. Man has to live in coordination with nature. The urge for predominating nature is the cause of bondage. The attempt has already boomeranged. Yet if man pursues this illusion we will face a dreaded not to be situation.

(This is the first prize winning Short Story in the Degree Section in Darpan 94)

PAY A GLANCE

SHAJU P.D.
I B.A. PSEng

The sweet melody that strikes on the strings of my heart
That we all be in the bound in the boundaries of love.
Though we are being engulfed and engrossed,
There are barriers and hurdles between us,
Still we have the power to win over them,
For, a greatest power, soul dwells in us.

We are divided in the name of the divine,
And bound by the boundaries of men,
We possess the devil of development that,
We grow excedingly miserable, Wait a little,
Pay a glance not to lose but to gain,
Chant these secrets of life that we really live.

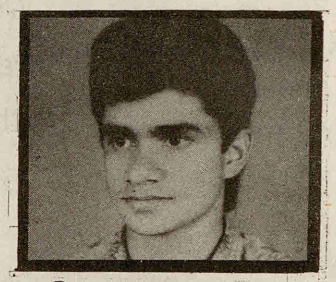
If you feel sorry when the other rejoices,
The devil dwels in you.
If you clap when he cries,
The demon dominates you.
But if you fell with the fellow,
The divine descends on you.

IN MEMORIAM

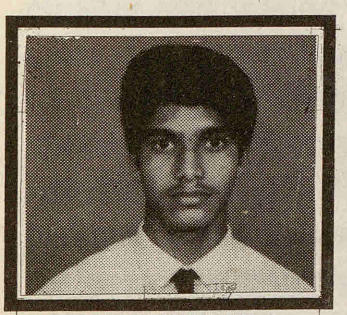
REUBEN DAVID
II B.A. JPEng

The shortness of our life cannot dissuade us from its pleasures nor console us for its pain. So many reasons to live and yet when death lays its icy hands. All reasons vanish. It's the cry and the lament that remains and we only wish if we could ever see our loved ones back. That's the immortal longings of the human heart. The heart deeply feels about this. It is said, the moment we are born, we begin to die. And in the course of our life, death someday begins with us. 1994 was a year when death marked its date for four of our fellow students, Mohan Kumar A, R.A. Venkatesh, R. Roopa and Sini Jacob, who under different circumstances passed away.

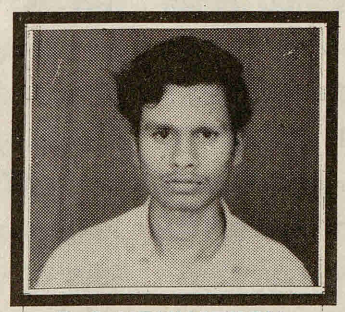
A sad demise, a sorrowful time. For some beyond endurance. In fond remembrance of our friends who have gone before us. We express our deep sympathy to those bereaved families. Death's visitation no one knows. As I recall the words of Ivan Turgeneve "Death is like a fisherman who catches fish in his net and leaves them for a while in the water ; the fish is still swimming but the net is around him, and the fisherman will draw him up - when he thinks fit. The Great fisherman has drawn them up. Death is only a comma in the sentence as Ross Stove puts it. The course of life is an unbroken one. But, death's where's and why's - only the Creator knows.

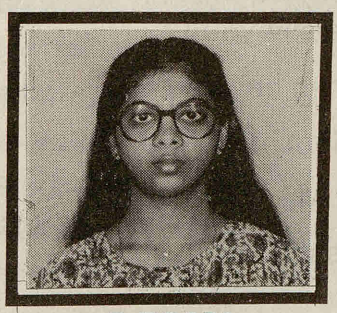
BIJUMON K.S.

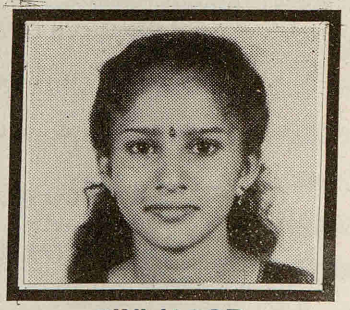
MOHAN KUMAR A.
I BA (JENG)

R. A. VENKATESH
II PCMB

R. ROOPA
I PCMB

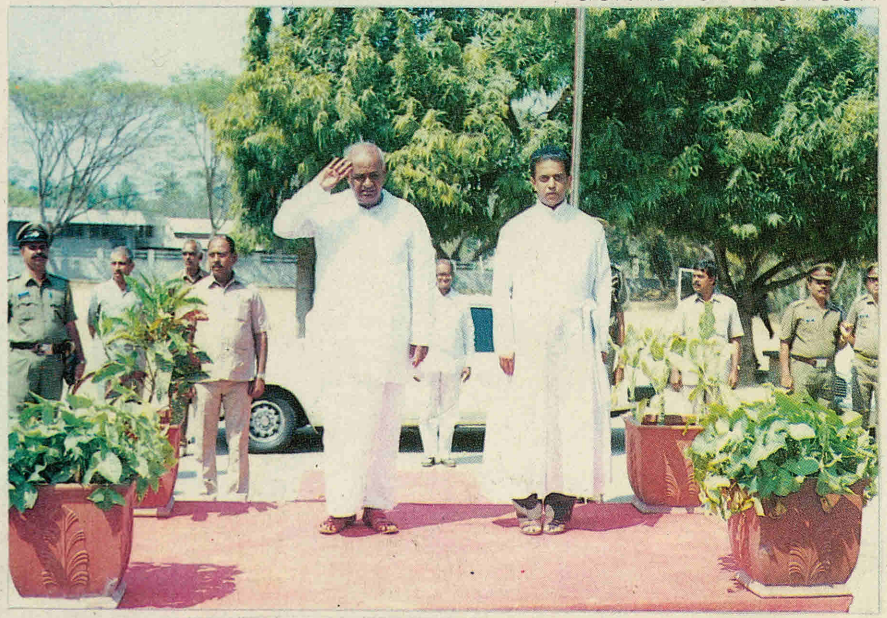
SINI JACOB
III BBM

CONCLUSION OF THE SILVER JUBILEE

GUARD OF HONOUR - PATIENTLY WAIT !

THE CM TAKES THE GUARD OF HONOUR!

GRAND WELCOME!

JOY ABOUNDS AS THEY SING!

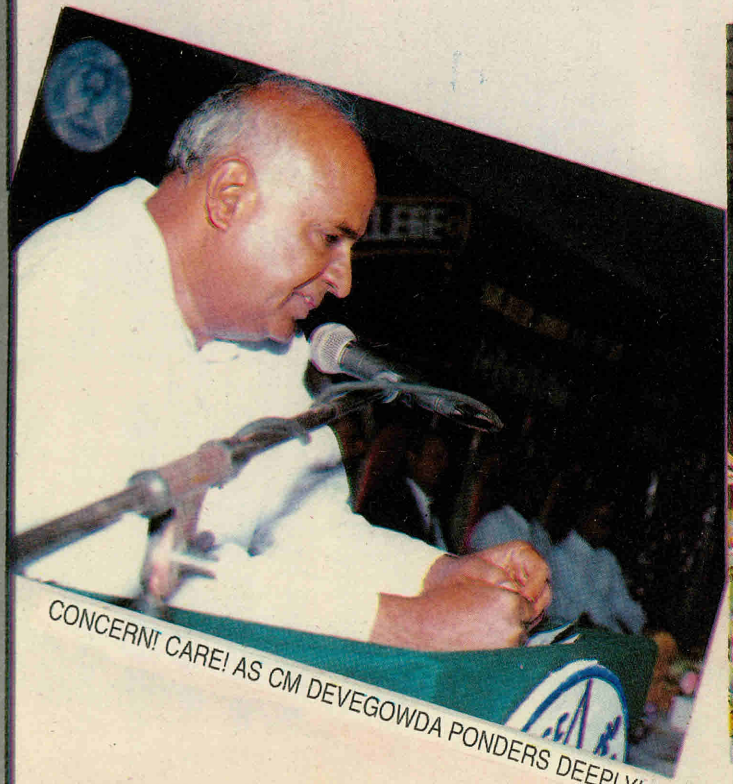
THEY MAKE A WONDERFUL AUDIENCE!

THE VARIOUS GUESTS OF HONOUR

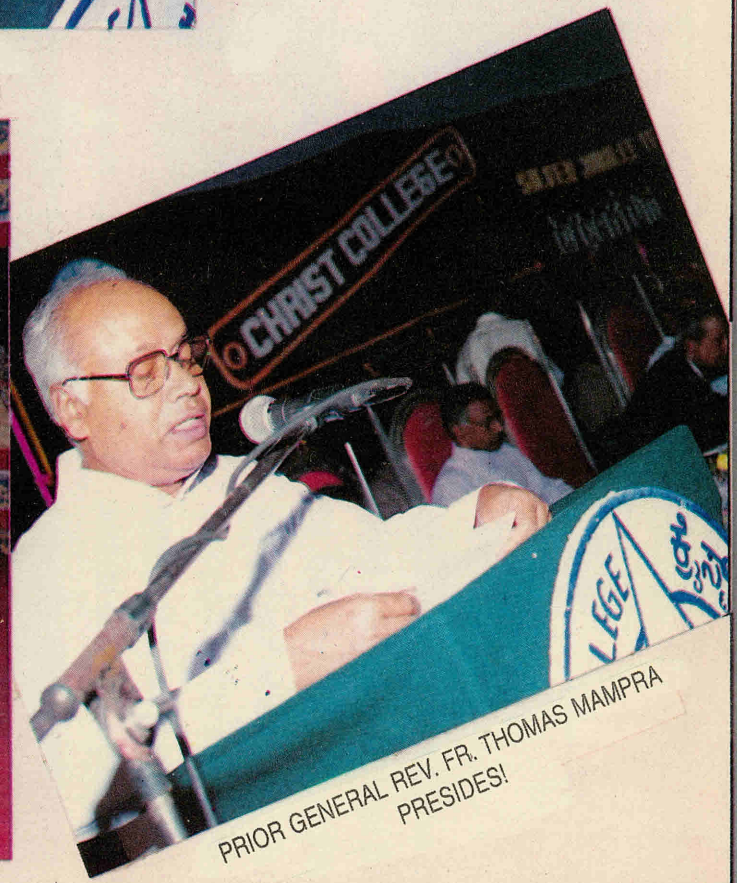
RECTOR REV. FR. THOMAS KADANKAVIL
IN THE HIGH TONE!

CONCERN! CARE! AS CM DEVEGOWDA PONDERS DEEPLY!

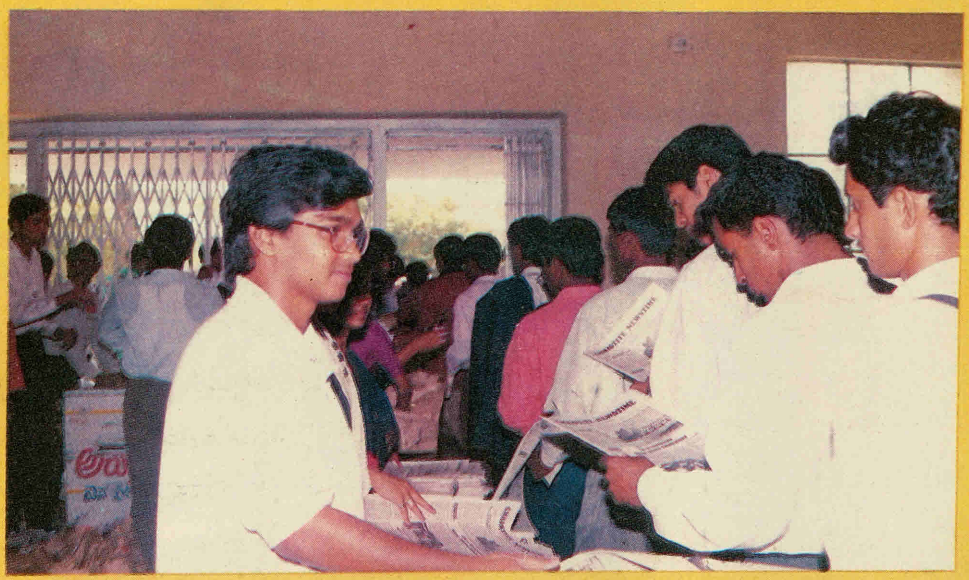
REV. FR. PRINCIPAL
PRESENTS THE ANNUAL REPORT!

PRIOR GENERAL REV. FR. THOMAS MAMPRA
PRESIDES!

HONOURABLE MINISTER FOR AGRICULTURE GIVES AWAY THE AWARDS!

IT'S NEWSTIME AND ICECREAM TIME!

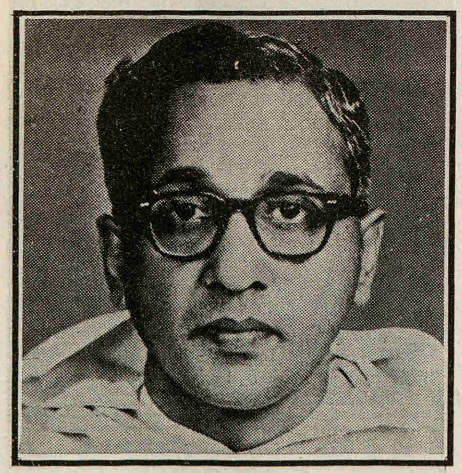
ALL SET FOR SMILES!

THANK YOU - CHRIST COLLEGE

H.R. RAMAKRISHNA RAO
Prof. of Physics (Retd)

Rev. Fr. Jonas Thaliath, C.M.I.,
Founder of the Christ College,
Bangalroe

Rev. Fr. Theophane, C.M.I.,
Our first Rector and President of the Managing Board.

There are times in the history of an institution which by virtue of its memorable character in a distinct way, call upon us to pause, to reflect and to sum up the events of the past and carry it forward along the march into the future. One such privileged and momentous occasion is the twenty fifth year of an institution; happily called the silver jubilee celebrations.

Christ College being an educational institution, it becomes all the more important due to the human interaction resulting in myriads of memories, sentiments and emotions involving generations of young men and women who affectionately call her ***Almamater.***

I had one occasion to talk to Rev. Fr. Jonas Thaliath C.M.I., the founder of Christ College, Bangalore. He was bubbling with enthusiasm while talking about the growth of his dream child. He wanted Christ College to be truly cosmopolitan in character where there should be opportunity for the development of each and every individual as a producer, as a citizen, as a human being contributing his or her might to the development of our motherland.

Memories of twenty five years find expression in the following pages which I hope the Christites would remember with pride - the cherished motto of the college "Excellence and Service".

The laying of the foundation stone of the college building and the blessing of the foundation stone was solemnised by the most Rev. Dr. Joseph Caprio, Pronuncio to India on September 24,1966. Within three years an imposing structure sprang up culminating in the building being consecrated to the most sacred heart of

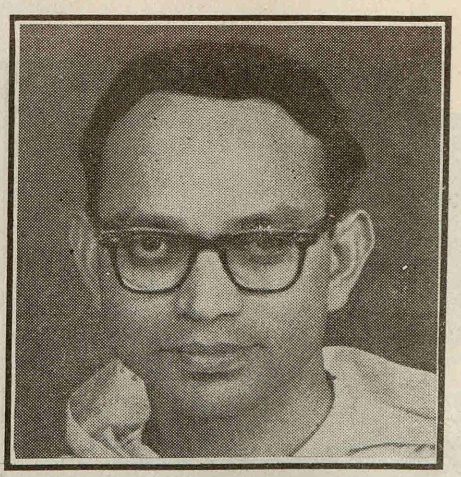
Jesus by Rev. Dr. Theophane ; Rector and the first president of the managing board of Christ College.

A dream comes true

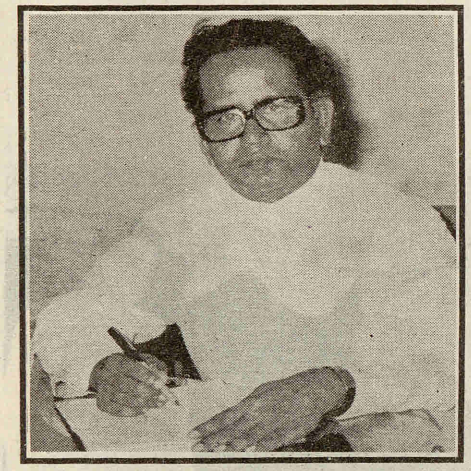
The founders of the College cherished very high ambitions about Christ College. The motto of the College "Excellence and Service" indicates ; the founding fathers of the college wanted this temple of learning to excel in every field of its activity. With this end in view they chose Rev. Fr. Mani Giles to lead the infant institution with care and concern and to shape its destiny. It was on July 15, 1969 the college was formally inaugurated with a modest student strength of 355 distributed in six sections of pre-university. There were four sections in Science, one each in Arts and Commerce. There were 20 members on the teaching staff including the Principal who was teaching Botany. The college office had four staff members. It is interesting to recall that we had students from the Southern most Kanyakumari district, from Assam in the North, from Gujarat in the West and West Bengal in the East of India. There were students from other countries also like Malaysia, China, Singapore, Jordan, East Africa and Srilanka. Interestingly the first chairman of the students union; Mr. Santhirekasu was a student from Malaysia ! Right from the beginning the college had spacious laboratories in Physics, Chemistry, Botany and Zoology; a good library and a reading room. Facilities to encourage sports and games with beautifully laid foot ball ground, basket ball courts, cricket pitch and spacious rooms for indoor games. Student union, a powerful forum, to develop leadership qualities ; a qualified students counsellor to guide the students, moral and religion classes conducted regularly for one hour on every Wednesday were the other co-curricular activities in the beginning itself.

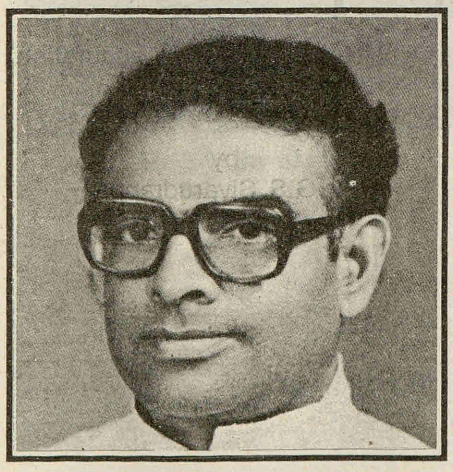
Rev. Dr. J.B. Chethimattam, C.M.I.,
Former Rector

Rev. Dr.Mathias Mundaden, C.M.I.,
Former Rector

Rev. Dr.Eustace Thottan
Former Rector

Rev. Dr. Justin Koyipuram, C.M.I.,
Former Rector

Besides these co-curricular activities the college had introduced the National Cadet Corps in the very first academic year under the masterly direction of company commander, 2/LT Srinivasa Raju, M.A.

Infant Christ College

Slowly but steadily the college started spreading its wings and began to explore new horizons. Degree classes in Arts, Science and Commerce were started on July 6, 1970. In the second academic year itself 2000 volumes and 15 periodicals were added to the library. The teaching staff strength rose to 31 from 20. A qualified Physical director was appointed. The National Service Scheme was introduced under the able guidance of Mr. Kalimulla M.A., M.Sc; B.L.; D.S.S. A student of I B.Com, Mr. Basil Hobkirk won the title of the best N.C.C. cadet of Mysore State winning the V.V. Giri Shield. Our students won many coveted prizes and shields in the inter-collegiate and inter-university competitions. The college was able to secure 70 percent results with six university ranks. A glorious beginning indeed for infant Christ College!

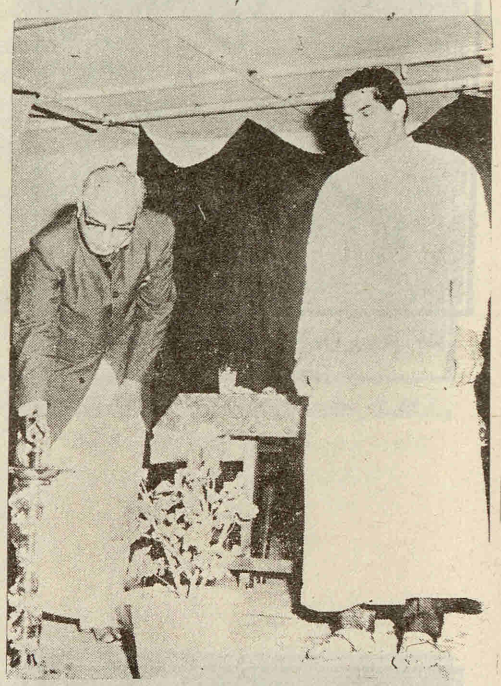
The academic year 1971-72 began with the introduction of Psychology as a subject for B.A; with Rev. Fr. Christopher as the head of the department. A qualified librarian was appointed who introduced the open shelf system in the library. More than 3000 volumes were added to the library during 1971-72. A cultural week under the auspices of the college students union was organised for one full week during December 1971. This cultural festival was later named as the "Spring Festival" of Christ College which matured into a major national level festival in which students from different parts of India participated. Loyola College, Madras was the first outstation college to win the magnificent Spring Festival Trophy.

Kannada Sangha

December 21,1972 was another important day in the history of Christ College. It was on this day the Kannada Sangha of Christ College was born which has made history in the cultural life of the state of Karnataka. Right from the first day I was discussing with Mr. C. Srinivasa Raju, lecturer in Kannada about starting a literary forum to make the best use of the multi-lingual atmosphere prevailing in the college. Both of us had the experience of working with the great 'Karnataka Sangha' of the Central College, Bangalore. The dream came true when Mr. Srinivasa Raju became the founder co-ordinator of the Sangha. Under his imaginative direction and ability to coordinate different interests the organisation has grown beyond anybody's expectations. An inter collegiate competition for students in the memory of the great Karnataka novelist A.N. Krishna Rao was started in 1973. Similarly an inter collegiate competition in writing poetry in memory of great poet laureate of Karnataka, D.R. Bendre was started in 1981. It also took up the publication of creative writing both by the reputed authors and also beginners in various literary fields. During the silver-jubilee year of the Christ college, the Sangha offered its fecilitations to the college which nurtured it by publishing the 100th book.

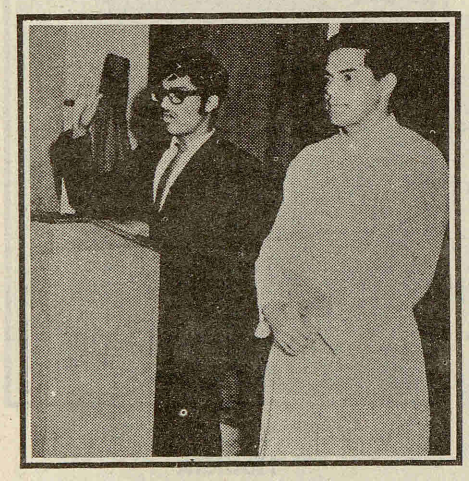
Rev. Fr. Mani Giles.

The founder Principle of the college who nourished the infant Christ College with fond and care for fourteen years relinquished office in May 1983. But for a brief period of 18 months while he was in USA; he was the guiding spirit for all the activities of the college. He was able to achieve an all round development of students and welfare of the staff members. In the 1983 college annual the Kannada section printed a moving memories under the caption "images in our

Light it to Lighten. The inauguration of 'Kannada Sanga'. 21.12.1972 by Dr. G.S. Sivarudrappa

minds". His name is immoratalised in the cultural history of Karnataka for his vision in helping and cooperating with the Kannada Sangha. He was loved by each and everyone. There was not a single strike during his stewardship, not a glass was broken not any damage caused to the college property.

Mr. Santhirekasu
First student Union Chairman takes the Oath
1970-71

Rev. Fr. Augustine Joseph

Rev. Fr. Augustine Joseph who was the officiating principal for about 18 months was appointed as the principal of the college in May 1983. Being a student of history he knew the state of Karnataka. He was gentle but firm in his decisions, The most remarkable achievement during his tenure as the principal, the construction of a magnificent library block. The work was started in 1985-86 and was completed in the academic year 1988-89. Electronics was started as a special subject both at P.U. and degree level during his tenure as the principal. Many senior staff members got their promotion during his period. He relinquished his office as the principal of Christ College on April 30,1989.

Rev. Fr. Antony Kariyil

The third decade of Christ College began with Rev. Fr. Antony Kariyil taking charge as the principal of Christ College on May 1,1989. I remember him conducting the first inaugural prayer meeting at beginning of the academic year 1978-79. At that time itself I had predicted that this young, dynamic priest would be the future principal of Christ College. He had a legacy left behind by his two predecessors who had steered the college wisely for two decades. He was aware that growth and development call for innovations and bold venturing into the unknown horizons. He foresaw the gyrated around three areas. Those were:

1. Enforcing discipline and a strict insistance on attendance in class.

2. Better service by the staff-both teaching and non-teaching.

3. Starting new courses and actively working for making Christ College an autonomous college.

New Courses and Physical Growth

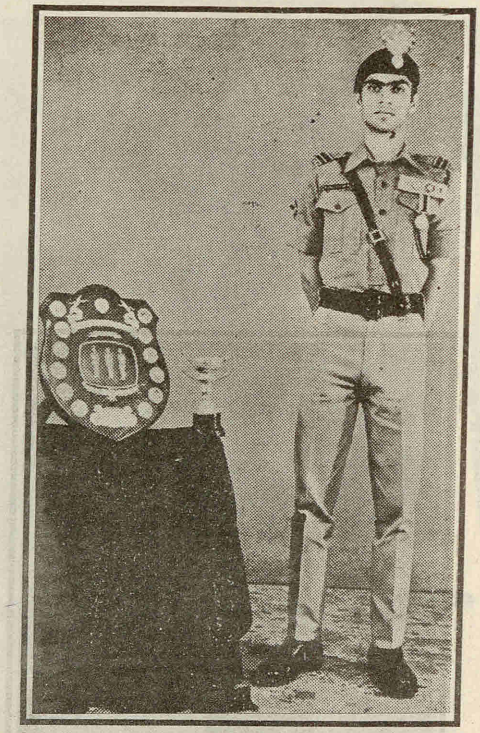
With a view to provide job oriented courses, Hotel management, Business Management, Computer Science and Journalism were introduced at the undergraduate level. M.A. in sociology was yet another milestone in the growth of Christ College. July 3,1991, the feast day of St. Thomas, the first Apostle of Christ in India was the inauguration of a new block of the college. Subsequently Kannada was also introduced as one of the optional subjects. A new P.G. Course by way of M.Sc. in Molecular and Crystal Physics was started in 1993.

Silver Jubilee year.

The year 1993-94 was declared as the Silver Jubilee year of Christ College. It is with justifiable pride, the celebrations was inaugurated by Sri S.M. Yahya, Hon'ble Minister for higher education and wakfs on October 7, 1993. The vision and dream of the principal is summed up in the following words.

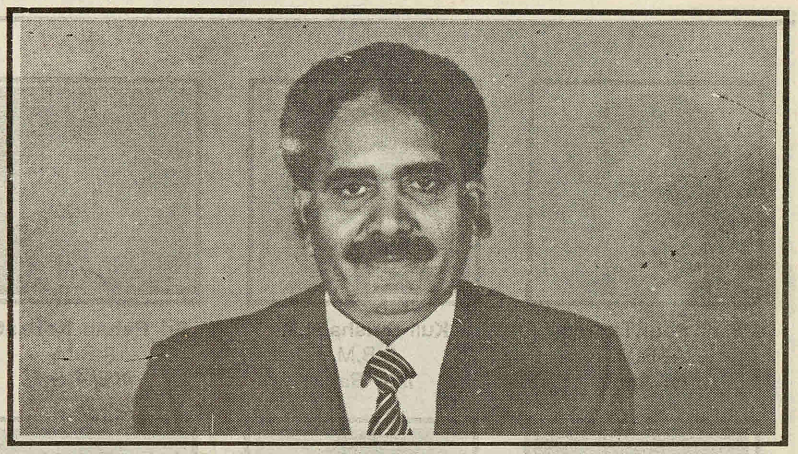
"Let us keep up our nobel traditions, let us pull ourselves together and let us continue to grow.". The principal, staff and students have been striving hard to make Christ College a top class institution in the city. The report of the celebrations are printed elsewhere.

The present writer, having seen the growth of the college from its birth, remembers the dedicated Fathers, the great teachers and the worthy alumni who have made the glory and spirit that is Christ College today. Amidst these happy memories, I can't forget the sad untimely demise of my beloved friend Prof. H.D. Sanath Kumar Shastry on Feb 8, 1993. He was one of the pillars of Christ

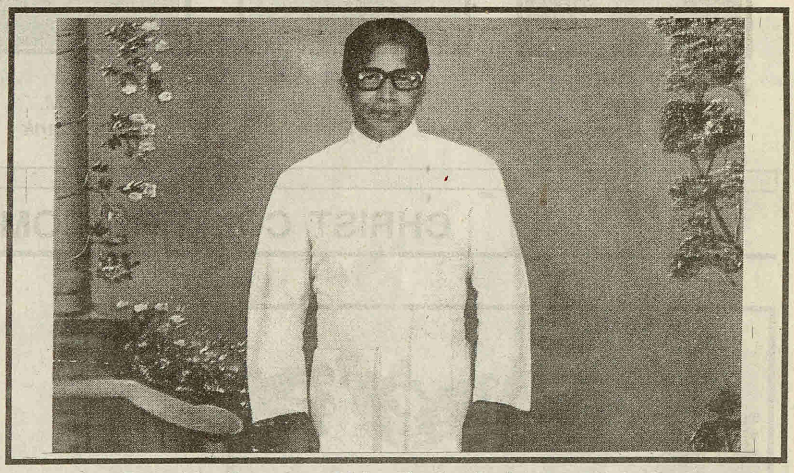
The first C.S.O.U. Mr. Basil A. Hobkirk
Best Cadet in Karnataka, represented the Republic Day Parade in Delhi 1969-70

College right from the first day. What of the future? I know the institution will grow and change, and change to grow. With a sense of deep gratitude I wish and pray that the college where I spent the best years of my life to achieve the purpose of human-life-perfection and social commitment; and earn the admiration and love of mankind.

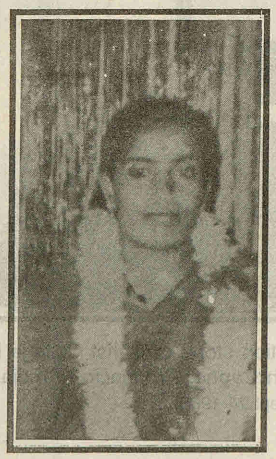

Prof. H.D. Sanath Kumar Shastry (H.O.D. Maths)
Passed away on 8 Feb 1993

The joy of the Silver Jubilee year was blunted on Sept. 27,1993 when yet another builder of this institution left us. Rev. Fr. Antony Chirathalackal who was the H.O.D. Hindi at Christ College from 1974-'89 was loved by his students and fellow teachers for his very lovable character. He was deeply committed to social service. May the souls of these two great teachers rest in eternal peace.

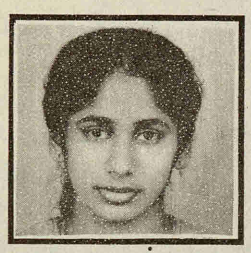

Rev. Fr. Antony Chirathalackal (H.O.D. Hindi)
Passed away on 27 Sept. 1993

Smt. Bhagyamma (Attender)
Passed away on 22nd March 1994

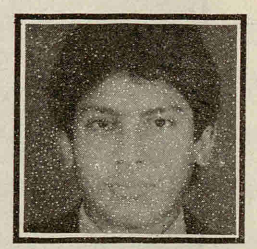
SPECTRUM

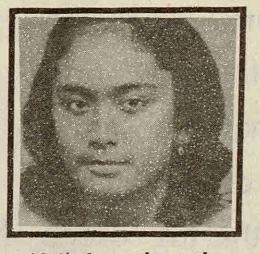
Kull Sogi Thomas
B.B.M.
Ist Rank

Kull Sirisha N.P.
B.B.M.
IInd Rank

Sri Rehan Kobaatte
B.B.M.
IIIrd Rank

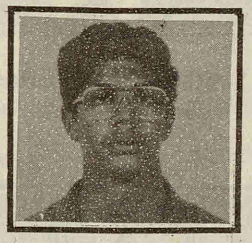
Kull Amy Joseph
B.B.M.
IVth Rank

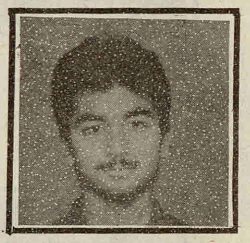
Sri Cherry Chandy Koshy, B.B.M.
Vth Rank

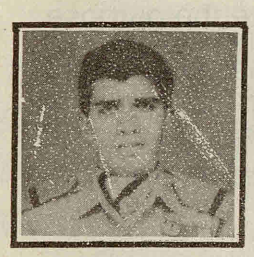
Ku ll Tessa Eapen
B.H.M.
Ist Rank

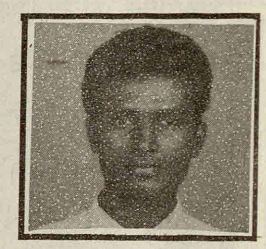
Sri Craig Mayben
B.H.M.
IInd Rank

Sri Bhuvan G.M.
B.H.M.
Vth Rank

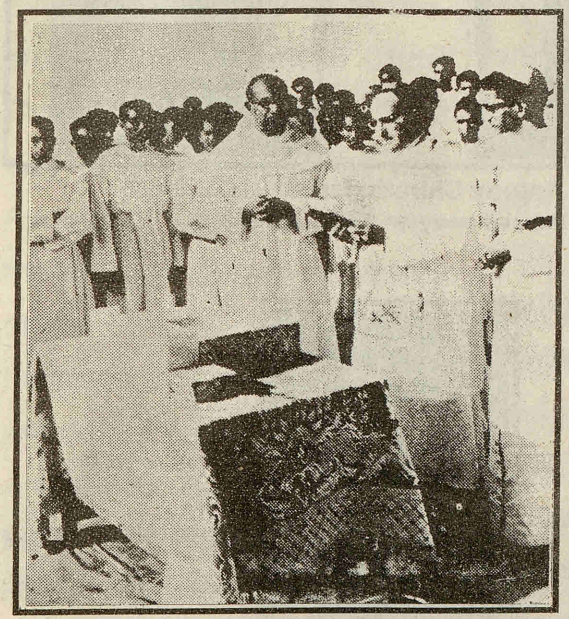

Sri Ravindranath B.
Cadet Senior Under Officer

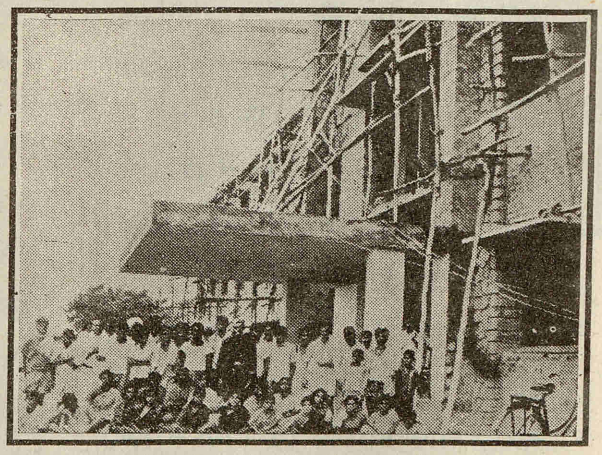

Sri Reuben David
II B.A., JPEng
Student Editor

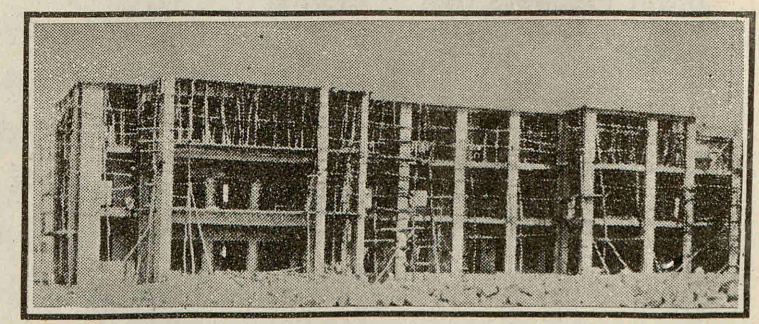
CHRIST COLLEGE COMING UP 1969-'70

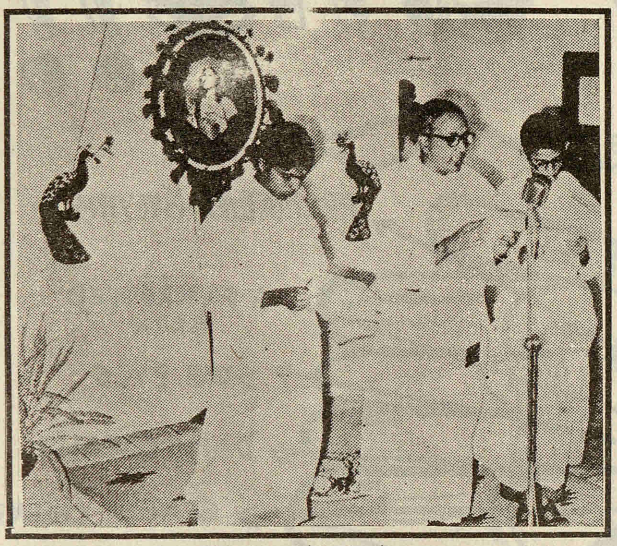
Blessing of the foundation stone of Christ College by most Rev. Dr. Joseph Caprio, Pronuncio to India.
(Sept.24-1966)

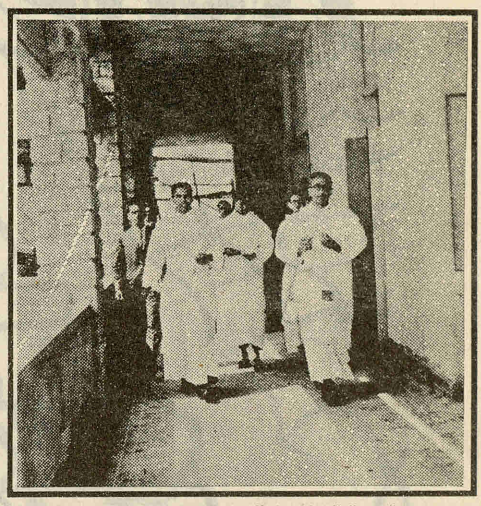
Hands behind the Construction

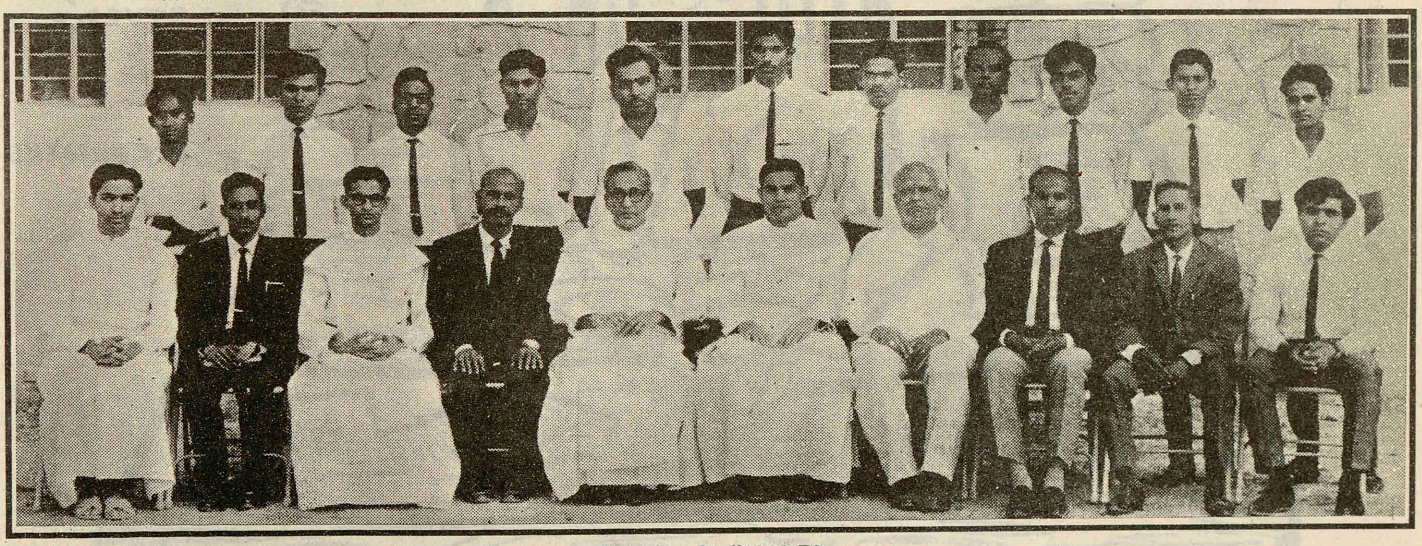
A DREAM HAS BEEN REALISED 1969-79

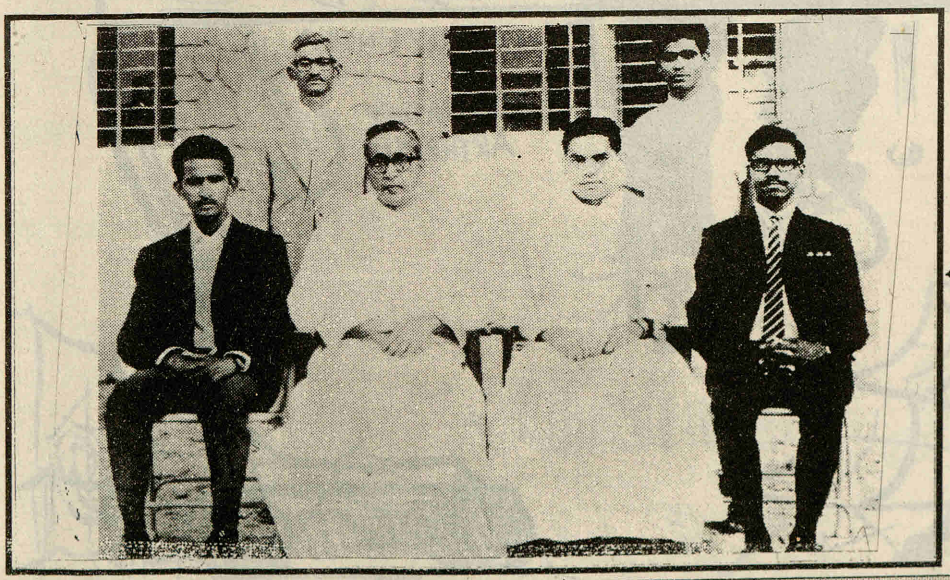
Consecration to the
Most Sacred Heart of Jesus

Blessing of the College building by
Rev. Fr. Rector.

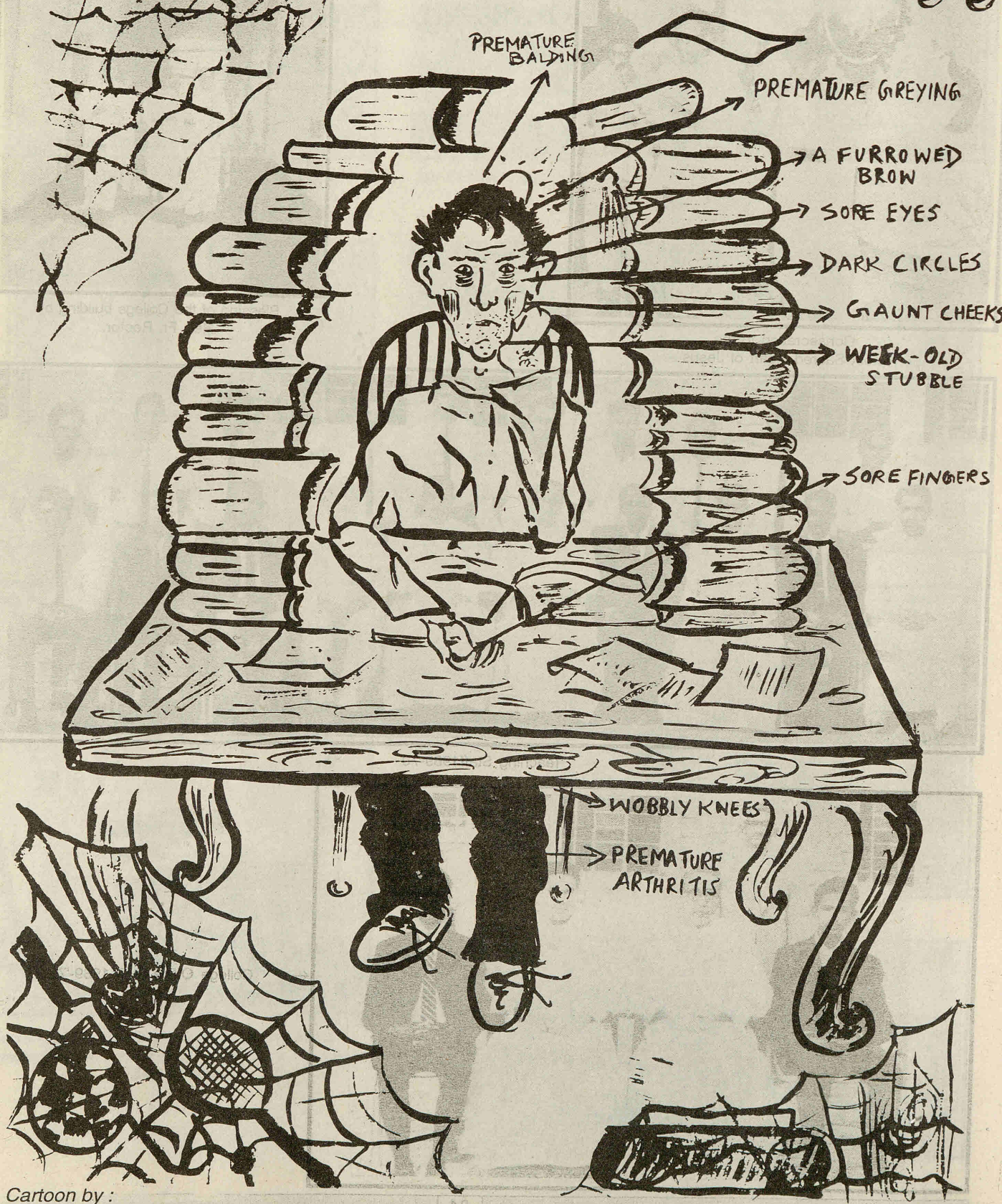

Teaching Staff1969-70

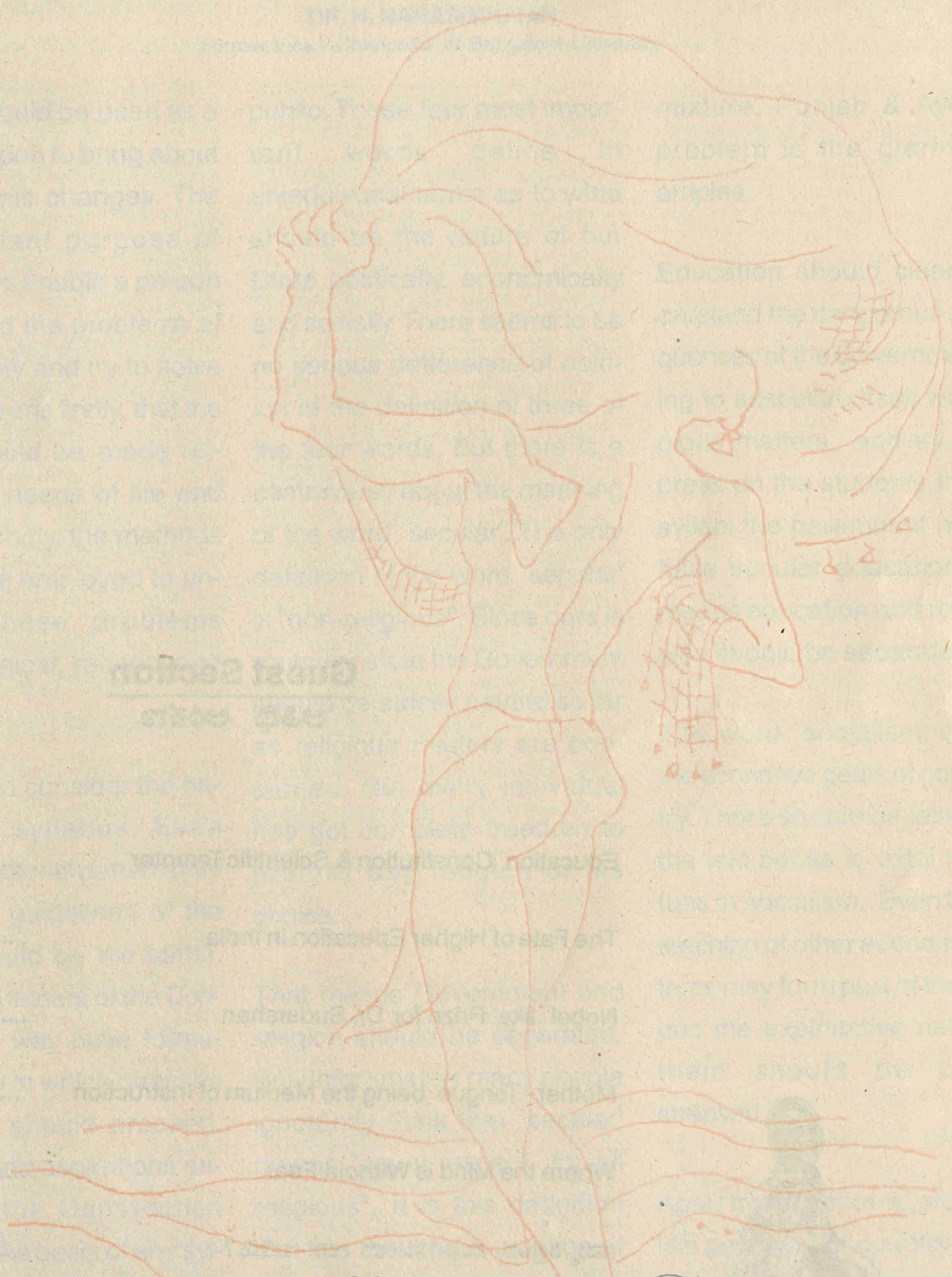

← College Office Staff 1969-'70

ACADEMI-CITIS!!

Cartoon by :
SONIA SHAREN DEVADATTA

Guest Section

ಅತಿಥಿ ವಿಭಾಗ

Guest Section
ಅತಿಥಿ ಅಂಕಣ

Education, Constitution & Scientific Tempter	.....	88
The Fate of Higher Education in India	.....	92
Nobel `like' Prize for Dr. Sudarshan	.....	98
Mother - Tongue being the Medium of Instruction	.....	102
Where the Mind is Without Fear	.....	113
ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಒಂದು ಗುರಿ ಇದೆಯೆ?	.....	121
ಯುವಕನ ಧ್ಯೇಯ	.....	126
ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಆದರ್ಶ	.....	127

EDUCATION, CONSTITUTION AND SCIENTIFIC TEMPER

DR. H. NARASIMHAIAH
Former Vice - Chancellor of Bangalore University.

Education should be used as a powerful weapon to bring about socio-economic changes. The most important purpose of education is to enable a person to understand the problems of life and society and try to solve them. This means firstly, that the syllabus should be made relevant to the needs of life and society. Secondly, the methods that are to be employed to understand these problems should be logical, rational and scientific.

We shall try to consider the nature of the syllabus. Even though educational pattern may change, the guidelines of the syllabus should be the same. Our founding fathers of the Constitution in a way have formulated broadly in which direction the country should proceed. The hopes and aspirations enshrined in the Constitution should form the basis of any syllabus. For Example, as all of us know, ours is a sovereign, socialist, secular, democratic republic. These four most important words define in uniequivocal terms as to what should be the nature of our State politically, economically and socially. There seems to be no serious defference of opinion in the definition of three of the four words. But there is a controversy about the meaning of the word `secular'. The only definition of the word `secular' is "non-religious". Since ours is a secular state the Government should be strictly neutral so far as religious matters are concerned. But every individual has got complete freedom to profess any religion of his choice.

That means Government and religion should be separated. But unfortunately many people ignorantly think that `secular' means "equal respect for all religious". It is this definition that has resulted in creation of serious problems. Combining religion with politics will give rise to a very deadly explosive mixture. Punjab & Ayodhya problem is the glaring examples.

Education should clearly understand the dangerous consequences of the Government trying to associate itself with religious matters and try to impress on the students through syllabi the paramount need to have secular education. This means education and religions also should be separated.

The word `socialism' defines the economic goals of our country. There should be lessons in the text books to extol the virtues of socialism. Even though teaching of other economic systems may form part of the syllabus the exploitative nature of them should be clearly stressed.

Apart from economic problems like poverty, our country is facing a number of social problems. The problems generated by the obscurantist religions

and the atrocious caste system are formidable. I feel that comparatively it is easier to solve economic problems than social problems which are centuries old. Generally many social problems are obscurantist in nature and stem from blind belief. I very strongly feel that systematic efforts should be made to create a scientific and rational outlook which can be used to tackle these problems. Fortunately the Constitution of India envisages ten Fundamental Duties of Citizens which includes, "Development of Scientific temper, humanism, spirit of inquiry and reform". I am of the opinion that implementation of this very important duty should be the cornerstone of any educational pattern.

The expression `scientific temper' needs some explanation and clarification. Many persons think that scientific temper is some attribute concerning only scientists. This is not at all true. Scientific temper refers to an attitude of mind. A person with a scientific temper will have an open mind. That means he would not be dogmatic. All the conclusions and opinions are purely tentative. This implies he will very willingly revise his opinions based on fresh data and any new experience. Scientific temper relies on experimentation and verification. There is no room for blind faith. Everything as tested on the anvil of experiment. Any thing that does not stand the scrutiny of verification is to be rejected. This verification should also satisfy repeatability. Hence it is obvious there is nothing special about it to make it the concern solely of scientists. From this it is obvious that every enlightened citizen should have scientific temper.

Scientific temper includes the spirit of enquiry also. I strongly feel that by inculcating scientific temper among students, it is possible to create a new society bereft of many blind faiths and meaningless theories and practices. Socialism and superstition cannot coexist. I feel in our country irrational practices of the people have come in the way of all progress. I do not think there is any other country in the world which is as superstitious as ours. It is supersaturated with superstitions. Even though man has gone to the moon and returned successfully still there are two theories for eclipses. One to teach in the class and the other to practice at home. Science has become only a means of livelihood. In fact it should become a way of life. The present pattern of education is converting an uneducated superstitious person into an educated superstitious person and an uneducated communal minded person into an educated communal minded person. All of us know that educated communal minded persons are more dangerous to the country than their uneducated counterparts.

Another unscientific theory that is holding a great sway over a large section of people in the country is astrology. Most of the politicians are staunch believers in astrologers. The impact

decisions by the politicians are taken after consulting astrologers. The impact of this on the other countries like America is also considerable. It will not be out of place to reproduce a very important statement entitled "Objections to Astrology" by 186 leading scientists including S. Chandrasekhar and 18 other Nobel Prize Winners.

"Scientists in a variety of fields have become concerned about the increased acceptance of astrology in many parts of the world. We, the undersigned astronomers, astro-physicists and scientists in other fields, wish to caution the public against the unquestioning acceptance of the predictions and advice given privately and publicly by astrologers. Those who wish to believe in astrology should realise that there is no scientific foundation for its tenets.

"In ancient times people believed in the predictions and advice of astrologers because astrology was part and parcel of their magical world view. They looked upon celestial objects as abodes or omens of the Gods and thus, intimately connected with events here on earth; they had no concept of the vast distances from the earth to the planets and stars. Now that these distances can and have been calculated, we can see how infinitesimally small are gravitational and other effects produced by the distant planets and the far more distant stars. It is simply a mistake to imagine that the forces exerted by stars and planets at the moment of birth can in any way shape our futures. Neither is it true that the position of distant heavenly bodies makes certain days or periods more favourable to particular kinds of action, or that the sign under which one was born determines one's compatibility or incompatibility with other people.

"Why do people believe in astrology? In these uncertain times many long for the comfort of having guidance in making decisions. They would like to believe in a destiny predetermined by astral forces beyond their control. However, we must all face the world, and we must realise that our future lies in ourselves, and not in the stars.

"One would imagine, in this day of widespread enlightenment and education, that it would be unnecessary to debunk beliefs based on magic and superstition. Yet, acceptance of astrology pervades modern society. We are especially disturbed by the continued uncritical dissemination of astrological charts, forecasts, and horoscopes by media and by otherwise reputable newspapers, magazines and books publishers. This can only contribute to the growth of irrationalism and obscurantism. We believe that the time has come to challenge directly and forcefully, the pretentious claims of astrological charlatans.

"It should be apparent that those individuals who continue to have faith in astrology do so in spite of the fact that there is no verified scientific basis for their beliefs, and indeed that there is no strong evidence to the contrary".

In fact such statements by eminent scientists should be included in text books. Similarly there should be an article on `Scientific Temper' whole study and discussion should be made compulsory for all the students. Only then it would be possible to refine and reform society.

Lessons on social service and inculcation of human values should also be included in the curriculum. I feel that a small booklet should be written by progressive persons on the ten Fundamental Duties of Citizens and its study should be made compulsory.

Having been a teacher for more than three decades, I strongly feel that there is an urgent necessity to change the content of the text books radically so that education may become more meaningful.

The glacier knocks in the upboard,
The desert sighs in the bed,
And the crack in the tea-cup opens
A lane to the land of the dead

W.H. Auden
One evening

THE FATE OF HIGHER EDUCATION IN INDIA

H.R. CHANDRASEKHAR
Professor, University of Missouri at Columbia

As you walk past the huge banyan tree with its hanging roots, you run into a bunch of spotted deers looking at you with curious eyes. The langur monkeys squeal and jump at your intrusion into their territory, disturbing the peacock on their leisurely stroll. You look past a large anthill and see a cluster of buildings hidden behind the trees. You are now close to the academic halls of the Indian Institute of Technology (IIT. for short) at Madras. The campus, sprawling over a vast natural forest more than six hundred acres, is one of the premiere institutions of higher learning in India. Students go back and forth from their hostels to their laboratories, on their bicycles and motor cycles, at all hours of day or night. Suresh Kumar, a graduate student in physics, works during the quite of night. There are no power outages or surges to disturb his delicate apparatus which can go out of whack rather easily. Like him, his fellow students live in one of the hostels. The hostels are named after the great rivers of India. His hostel is Kaveri, the much loved and often disputed river that flows across the provinces of Karnataka and Tamil Nadu. "They have got it all backwards!", he quips. "The hostels that don't move are named after rivers and the buses that move are named after mountains." His class mate, Anna Selva, is more sanguine. "Nature is least disturbed here", he observes, "The place belongs to the animals and the forest. We are the intruders here."

This lovely campus is one of many elite institutions built in post independence India. The Indian Institute of Science at Bangalore belongs to an earlier period. Conceived and established before independence by men of great vision, this institute served as a model for the IITs. The IITs located at Bombay, Delhi, Kanpur, Madras and the upcoming one at Gauhathi in Assam are built in a similar style. They were established by an act of Indian parliament as autonomous institutions with a mandate to educate and train students at the highest level of academic achievement in their respective disciplines. They are grand in their conception, built on large tracts of prime real estate and away from crowded urban areas. Each IIT was closely associated with major Universities of Europe, United States or the Soviet Union. Some equipment and facilities were donated from abroad, at least in the initial stages, from these institutions. Scientists and engineers from these foreign institutions visited and shared their expertise with the faculty and students.

India has many other establishments that employ thousands of her highest educated scientists and engineers. The Bhabha Atomic Research Center at Bombay (BARC, for short) is a small city by itself with thousands of employees and several thousands of support staff. It overlooks the lovely Arabian Sea with a cluster of hills and island that house the magnificent Elephanta caves. The living quarters, schools for children, hospitals for the sick and a transportation system of its own make BARC a model town-

ship. Several national laboratories in India are similar to BARC though not as large.

In contrast to these institutions, there are hundreds of colleges and universities, of every conceivable size and shape, with a variety of standards in their facilities and equipment. The quality of their faculty and students is also equally varied.

The Premiere Institutions

Let us get back to the serene environs of the institutes of higher learning. These institutions attract some of the best and the brightest young people in the nation. The admission process is highly competitive. The students are bright motivated and energetic. Several of the faculty are highly qualified and active individuals, many of them trained at prestigious institutions in India and abroad. There is a dynamism which is conductive to new and innovative ideas. The faculty publish their research in scientific journals in India and abroad, attend conferences and workshops. They have access to rare and expensive equipment. In the past years, especially under the leadership of Rajiv Gandhi, large amounts of money were pumped into these institutions to upgrade them. New buildings were built, expensive machinery and equipment was imported and the salaries were upgraded. A new sense of confidence was built up among the scientists to take up the challenges of a growing industrial base and to meet its needs.

I was invited by the United nations to participate in a project on the transfer of knowledge to emerging nations. Sponsored by the United Nations Development Program, UNDP, this program with an acronym of TOKTEN is active in about thirty nations of which India is a participating country. The purpose is to tap the expertise of expatriate nationals living abroad. Having lived a good part of my life in United States and Germany, I was eager to visit the country that shaped my early life and gave me the education that opened my horizons. This visit was a pilgrimage to the temples of higher learning in India. I wanted to give back a little of the precious knowledge that was given to me practically free.

During my TOKTEN visit, I had the opportunity to visit some premiere institutions of higher learning in India. I took time to visit several laboratories other than those in which I worked during this visit. I also talked at length with the scientists, students, support staff and high level officials such as the directors and heads of departments. This has given me a deeper understanding of the working of these institutions, their achievements and the problems they face.

I visited the IITs at Delhi, Kanpur and Madras and the Indian Institute of Science at Bangalore. I also visited the Tata Institute of Fundamental Research (TIFR), Bhabha Atomic Research Center (BARC) at Bombay, Council of Scientific and Industrial Research (CSIR)and National Physical Laboratory (NPL) at Delhi and the National Aeronautics Laboratory (NAL) at Bangalore. Some of my observations are derived from these contacts but are general enough to apply to other IITs and national laboratories.

High versus Low

One topic that came up often in my discussion with various academicians, policy makers and intelligentsia was the seeming

contradictions in the way higher and elementary education is funded in India. The competition by many constituencies for the same scarce resources has grown fierce. A highly placed official, who did not want to be named, lamented that the government had succumbed to the pressures of the World Bank and the international community. Large resources had been diverted to elementary education and adult literacy programs, at the expense of higher education. "Our budgets have been frozen for the last two years", he said, "What with inflation and the devaluation of the rupee, we cannot repair and maintain defunct imported equipment. All we have done is to pay the salaries of our employees." Advocates on the other side were equally vocal of their demands. "India's illiteracy is one of the largest of in absolute numbers as well as a percentage of the population in the developing world", they argue, rather correctly. Nearly one out of two cannot read or write in any language. Two out of three illiterates are female. How can a nation make progress in the areas of family planning, health care, job creation and other development projects when vast numbers of her citizens are illiterates and unskilled? An elderly educator who had participated in the freedom struggle recalled with dismay : "One of our goals when we fought for a free India was to make her totally literate. It was a part of Mahatma Gandhi's platform. We pledged to achieve it in a generation. After nearly half century, we find elementary education neglected. The government pours money into grandiose plans. Education at an IIT is cheaper than sending a child to a private kindergarten."

"No one disputes the crying need for increased funding and commitment towards elementary education and removal of illiteracy, but not at our expense," argue the affected persons in the institutes of higher learning. The issue is not one of a choice between either elementary or higher education. Both are equally important for a comprehensive solution to human resource development in India. The future of India and her relative position in the global economy is tied to this aspect.

As a result of the reallocation, these institutions are asked to tighten their belts, reexamine their priorities and to be accountable to the public. They are asked to look for resources elsewhere such as private donors and industries, to generate funds for specific projects from the granting agencies such as the Department of Science and Technology (DST), which is the Indian equivalent of the National Science Foundation (NSF) in the United States. Other agencies such as the Department of Defence, C.S.I.R. are also suggested. Pressure is applied on the academic staff to work on problems relevant to societal needs and to assist industry by consultation, transfer of technology and knowledge in solving some of the research and development problems.

These demands are met with mixed enthusiasm by the academic community. It should be pointed out that such demands are not new to the academic community in the U.S. and Europe. The initial reaction was negative, but soon it was accepted as a fact of life. Those who went along with this thinking and made the necessary sacrifices and adjustments have succeeded. It is yet to be

seen how the Indian institutions will respond to this new challenge. In any case, fundamental restructuring is on the way with attendant conflicts and rewards.

Many in India and abroad fail to recognise what precious resource these institutions are. A lot has been invested in them over the years of land, infrastructure, equipment and personnel. It will be impossible to duplicate them at the current prices if they are alloted to decay due to lack of support or mismanagement. There were five IITs at the end of sixties and their numbers has not increased. A new one is under completion at Gauhathi to meet the needs of the remote province of Assam and neighbouring areas. It is doubtful that any more will be affordable for many years to come. I believe these elite institutions represent some of the best hopes and aspirations of modern India in her search for a new place in the community of development nations.

Do we need basic research ?

Another debate among various groups is whether or not there is need for basic research in India. Some people believe that there is no need to reinvent the wheel. They argue that basic research is very expensive, does not have a well defined mission and precious resources are wasted in duplicating things already known elsewhere. They point to the success of Japan which borrowed the knowhow developed in the U.S. and Europe and applied it successfully at the marketplace. They argue that India should also import technology and spend its resources on the application of various technologies to solve her problem.

The counter agrument runs as follows : basic research is quintessential in developing sate of the art knowledge. Technologies that are considered strategically sensitive are hard to import and they come with many strings attached. The interests of national security make it imperative that India should be self sufficient on sensitive technological knowhow in areas of energy, space research, defence and critical food and health related areas. The recent problems with the importation of cryogenic engines from the erstwhile Soviet Union are cited as an example of the dangers of dependence on foreign sources. The aborted super computers deal with the United States is another example of delays and setbacks which could hamper progress and lead to frustration.

A dispassionate analysis, based on pragmatism, suggests that there is merit in each argument. However, taking the case to a logical extreme could have catastrophic consequences. A common sense approach, not based on rigid ideology of one kind or the other, is crucial to address the problems of a vast, diverse country such as India with its many needs and opportunities. It should also be recognized that any rigid planning is useless and counterproductive in the current climate of India where enormous changes are taking place. India has a vibrant economy with a rapidly growing industrial base. It has a large reservior of under utilized human resources. There will be a great demand for highly skilled engineers and scientists which can only be met by the institutions of higher learning. It will be disastrous if these institutions, established at great cost and nurtured with love, are

allowed to decay. They are the hope of modern India.

Walking down memory lane

I studied at the Indian Institute of Technology at Kanpur for two years towards a master's's degree in physics. The Institute was young then, as I was. There were no trees, walls or fences. As students we could walk from one building to another across the open field. The hostels and the buildings were new. The institute was dynamic and the atmosphere was cheerful.

As I walked through the campus a quarter of a century later, mature trees lined the broad streets. Hedges and walls separated the buildings, giving an appearance of a much larger campus. The hostels were grey structures that had seen much use, but the bright faces of the young occupants were much as I had remembered in my time. Two students brushed past me, deeply engrossed in a discussion of a test they had just taken. One of them was recounting how he managed to solve a problem using spherical polar coordinates. He had solved a horrendously complex problem, rather easily by this trick. For a second, I was transported to my student days discovering the joys of physics and mathematics for the first time. With misty eyes, I asked one of them where the fifth hall was. That was the newly constructed hostel for the graduate students. I was one of its first occupants then. " We stay in fifth hall:, one of them said and introduced himself. "My name is Satish Aggarwal. I am a master's student in Computer Science". He took me to his room which was as I had remembered mine. "But, where is the mirror?", I asked. "What mirror", he answered, "There is a mirror in the bathroom across the corridor". I could swear there were small mirrors in each rooms then along with a cot, a chair and a desk. His roommate confirmed that some rooms had mirrors. Others did not because they were either lost or broken and were not replaced. We walked up the mess hall which seemed to be in worse shape than I had remembered it in my days.

How do you pay for it ?

As I sat across the dinning table with Dr. Malhotra, the director of IIT at Kanpur, he was as concerned as I was about the much needed upkeep of the infrastructure. There had been labour problems at the IIT during the 70's leading to strikes and declining morale. Many enterprising faculty had moved to other institutions. The city of Kanpur had little to offer in terms of a cultural and social life. It was difficult to get there from any major city except by a long train journey. This discouraged visitors from putting Kanpur on their itinerary.

"We are perhaps the best when it comes to the care and dedication we put in educating our students", Dr. Malhotra said. He was right and I knew it from personal experience. But the graduate program had suffered due to these problems. "How does one pay for higher education in India under the new climate? I asked. "Things will have to change", he agreed. "The days of high subsidy cannot last. We may have to charge more tuition. Foreign students may have to be admitted in large numbers. Of course they should be able to foot the bill. We will have to look for financial support from our alumni". He looked at me through his bifocals enquiringly. "I agree with you wholeheartedly," I said, "Most major universities in the U.S. do exactly that. Endow-

ments from former students and well wishers runs into billions of dollars. Kanpur should be able to raise large funds from its large body of alumni. I for one would be glad to help." "We will have to interface with industry", he continued, "We have to become relevant but it takes time. It is only the beginning. I wish it had begun sooner".

We talked about problems such as frequent power outages that disrupt the functioning of these institutions. The faculty and students time lost due to these disruptions and the damage to equipments due to power surges is enormous. In some instances separate power generators are installed, at great expense, to serve specific facilities which must be run without interruption.

It was painful to see precious time and energy of many people wasted in bureaucratic red tape. This problem was worse in some places than others but no place was free from it. I realize that it is wishful thinking to expect this monster to go away, but I hope it is possible to control it. People responsible for making monetary decisions should not be bogged down in paperwork. Accountability will control misuse of power but bureaucracy does not. It just wears everybody down.

Modern Monuments

India is a nation with a rich and ancient history. Monuments reminding us of our past legacy are everywhere. What is the legacy of modern India to her future generations? Surely it cannot all be temples, mosques, palaces and tombs. The monuments of a modern nation are those which serve her people - the courts and parliaments, dams and power plants, factories and farms, above all her schools, colleges and institutions of higher learning. They should be living entities, not the ruins of a past.

The institutions of higher learning in India must adapt and rise to the new challenges. They should be dynamic, responsive to the changing needs and priorities of the nation, and critical of their shortcomings. Above all, they should recognize that they exist to serve the young people who enter their portals with a gleam in their eyes, hungry for the gift of knowledge. They should broaden their horizons and open minds to face a brighter India.

Professor Chandrasekhar had his undergraduate education at Bangalore in the province of Karnataka. He obtained a M.S. in Physics from the Indian Institute of Technology at Kanpur in 1968. Later he obtained his Ph.D. from Purdue University in the United States of America and was a research fellow at the Max Plank Institute in Stuttgart, West Germany. He has been a professor of Physics at the University of Missouri since 1987. He is a consultant to India under the Transfer of Knowledge through Expatriate Nationals (TOKTEN) program funded by the United Nations Development Program (UNDP). This essay follows his consultancy visit to various institutions of higher learning in India during July - September, 1993.

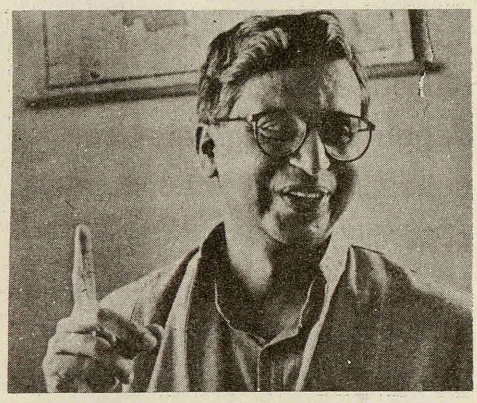
NOBEL 'LIKE' PRIZE FOR DR. SUDARSHAN

BHAT V.R.

It was a case of relentless and dedicated service being recognised, albiet a little late. This year's (1994) most prestigious `Right Livelihood Award' has been conferred to Dr. Hanumanthappa Reddy Sudarshan (44) for his pioneering work rendered for the upliftment of Soliga tribals in the Biligiriranga hills - the hill forest region in Yelandur, Chamarajanagar and Kollegal area in Mysore district.

Dr. Sudarshan will receive award-money Rs. 24 lakhs which is coveted as "a parallel Nobel prize".

Dr. Sudarshan's silent but very effective service to Girijans has proved that doctors can work wonders in a society if they are not looking out only for money. Undoubtedly, he deserved the award, which he shares with two others, as he has been actively involved himself for the cause of the betterment of Soligas since 15 years. Living

in the midst of Soliga Podus (settlement) facing countless challenges from the outside people Dr. Sudarshan braved all hurdles which came in his way with grit and determination and did succeed in his mission.

Having renounced all pleasures of modern city life and its lure to earn good money he stationed himself in a workfield the dense forest with the Soligas, the less fortunate brethren who have been living a life of poverty and misery. More glorious is that he has decided to use the award money on uncompleted projects dedicated to Soligas certainly, he serves as a model for others to emulate.

Sudarshan's agonizing childhood experience seems to have moulded him in a different cast which ultimately made him to trod a difficult path, hardly few would dare to follow. He was just a 12 year old boy when his ailing father died on his lap for lack of medical treatment in a remote village in rural Bangalore. This incident left a deep wound on his psyche. As a result he decided to become a medical man to help those who did not have access to medical facilities and treat the ailing ones.

To achieve his desire he joined the Bangalore Medical College later. In between another thing that attracted and influenced him was Swami Vivekananda's philosophy. He paid regular visits to Ramakrishna Mutt, Bangalore during his college days. After having successfully completed medical education in 1974, his spiritual conviction's and his unflinching commitment to work with less *previlaged* rural poor took him to Mayawati in the Himalayas. Later he worked at the Belur

Ramakrishna Mutt, at Calcutta. Thus he got actively associated with the Ramakrishna Mission hospital work in rural areas.

In the meantime, Dr. Sudarshan accidentally met Dr. Narasimhan, who was working among the Todas tribal of Nilgiri Hills. This meting changed Sudarshan's way of thinking and future course of action. Dr. Narasimhan inspired him to do something concrete to the tribals on line similar to his.

Dr. Sudarshan, in 1979, with no specific schemes in mind, decided to set about translating his dream into reality at the B.R. Hills. The medical service rendered by him with help of a few local people was an entry point into social service. This lead to social work in due course. In the beginning, Soligas were scared by the person from the outer world and they used to run away when they saw him coming to their podus to treat the ailing ones. But this lukewarm response did not deter him. Repeatedly treating snake bite cases by sucking poison, saving the patient by mouth to mouth respiration. Treatment of intestinal worms and diahorrea, the tribals gradually began to feel greater confidence in him, and he was accepted.

In due course, Soligas started treating Dr. Sudarshan as a brother, as one among them. Meanwhile, he has undertaken an extensive survey of Soliga podus and covered around 100 tribal colonies in Yelandur, Chamarajanagar and Kollegal taluks with a population of about 21,000 Dr. Sudarshan won the hearts of Soligas also by treating them in their own indigenous medicines, participating in their festivals and functions etc., his medical practice was totally voluntary. He completely depended on his friends for his survival and they contributed their mite liberally.

Dr. Sudarshan came to B.R. Hills with the sole intention of providing health care for the tribals. It did not take him much time to realise that it was not his only duty as the tribals were facing innumerable problems and challenges before them which were not small. They lived in isolated groups bereft of any united front to stand up against continued exploitation and debasement. Dr. Sudarshan realised the fact that along with the medical care, what the Soligas needed most was education, social awareness, redemption of self-respect by the adoption of an economically progressive outlook, vocational training and other facilities to improve the life styles of the tribals.

To achieve these objectives, Dr. Sudarshan with the active support of a few friends and locals launched Vivekananda Girijana Kalyana Kendra (VGKK) in 1981. It is a non sectarian humanitarian organisation dedicated to the ideals of "Service of God in man". It wad originally started in B.R. Hills and has now spread to incorporate Yelandur, Chamarajanagar and Kollegal taluks (including Male Mahadeshwar Hills) and Satyamangala taluk of

Tamilnadu. The activities of the VGHH group comprises an area of about 60 km radius and serves a tribal population of about 21,000. VGKK has a governing body with eleven members of whom nine are tribal Yajamans (Leaders).

To measure the achievements of VGKK the tremendous transformation is evidence enough. Ten years ago, a Soliga would cringe as soon as he saw outsider or a person in authority. But today, he has regained his sense of identity and dignity and this is revolutionary enough.

As we see today, a base hospital with tenbeds, laboratory, computers, and other modern facilities, apart from a mobile unit is only a part of Dr. Sudarshan's expanding range of activities. A residential school for nearly 500 children and non-formal schools in remote villages for 200 children were also set up. This year the first generation of tribals have come out of the school and dozens of tribal youth have gone in for a college education and few have joined Dr. Sudarshan's team as volunteers and employees. The plethora of success stories bring smiles to Dr. Sudarshan. He heaves a sigh of relief in these revolutionary changes.

The school curriculum has an innovative education programme which takes into account the aspect of tribal reverence for nature and environment not forgetting the official view that they should be brought into the national mainstream of development. Health workers are instructed and encouraged to use traditional medicines available in the forests Dr. Sudarshan and his dedicated band of volunteers found that these areas were hyper-endemic to leprosy, for which the Karuna Trust was set up. A vertical leprosy programme also was integrated with other programmes. Another endemic problem was the sickle cell anaemia caused by the falciparum malaria virus, which too has also been brought under control.

Relentlessly struggling for the rights of Soligas, Dr. Sudarshan was once jailed when he protested against a local land-lord for illegally acquiring 65 acres of tribal land. The local police hand-in-glove with the land-lord had arrested Dr. Sudarshan. But it did not deter him from getting the land back to tribals, the rightful owners.

Dr. Sudarshan is totally against over all negation of tribal lifestyle. He strongly pines there should not be any intervention in their way of life. The development had to be from within and should not damage the culture of tribals. He feels that unless tribals are given employment guarantees and made part of forest conservation and environmental changes through intensive joint forest management programmes, their condition will continue to remain pitiable. He emphatically declares that the government should come out with specific schemes to instill a new hope and joy to their lives.

Dr. Sudarshan has also done magnificent work especially in

the documention of the rich flora and fauna of the region and conservation of medicinal plants in B.R. Hills.

Today, B.R. Hills and surrounding areas are taking a new look with the selfless, dedicated and sustained work of Dr. Sudarshan and his team. The wind of change and awareness is sweeping the hill region and it is a no small job. Dr. Sudarshan like the legendry Dr. Albert Scheweitzer in Africa has shown that anything can be achieved when a dedicated man with a vision puts his heart and soul into a mission he choses to undertake.

March of Karnataka
Courtesy

A man may say, 'from now on I'm going to speak the truth'. But the truth hears him and runs away and hides before he's even done speaking.

Saul Bellow
Herzog

MOTHER - TONGUE BEING THE MEDIUM OF INSTRUCTION

Judgement by Supreme Court of India

N. Venkatachaliah CJI and S. Mohan J

English Medium Students Parents Association

Vs

State of Karnataka and others*

with

State of Karnataka and others

Vs

Channagiri Taluk Urdu Schools Betterment Committee and others **

S. Mohan J

1. All these cases can be dealt with under a common judgement since the issue involved is the same. We will first take up the writ petition.

2. The Government of Karnataka , wedded to the cause of promotion of Kannada, appointed a Committee of six persons with Dr. V.K. Gokak as the chairman and referred the following questions :

(1) Should Sanskrit remain as the subject for study in the school syllabus ?

(2) If so, how to retain it without its being an alternative for Kannada ?

(3) Would it be proper to have kannada as a compulsory subject as per the Three Language Formula and should the option of selecting the remaining two languages be left to students themselves ?

3. The Committee submitted its report dated 27th January, 1981 which is popularly known as Dr. Gokak Committee Report. The gist of the recommendations is as under :-

(1) Kannada should be introduced as a compulsory subject for all children from 3rd Standard ;

(2) Kannada Should be the sole first language for the Higher Secondary Schools (i.e., 8th, 9th and 10th Standards) carrying 150 marks, and this should be implemented for Kannada speaking people form 1981 - 82 itself and in respect of others 1986-87, after taking necessary steps to teach Kannada to them from the 3rd standard from the academic year 1981-82 itself.

4. On a consideration of the above said report, the state Government passed an order dated 30.4.82 which is to the following effect :

"ORDER NO. ED. 113 SOH - 79, BANGALORE DATED 30TH APRIL 1982.

Govemment have carefully examined the recommendations of the Committee and having regard to all aspects of the matter are pleased to order as follows :

1. At the Secondary School level, the language pattem to be adopted will be as follows :-

A. First Language :

Kannnada or Mother Tongue (Urdu, Tamil, Telugu, Marathi, English, Hindi) to carry 150 marks.

B. Two other languages from the following :- Kannada, Hindi, English, Sanskrit, Arabic, Persian, Urdu, Tamil, Telugu, Marathi to carry 100 marks each.

* Writ Petition (C) No. 536 of 1991
** Civil Appeal Nos. 2856 - 57 of 1989

Note : (1) Students offering a language other than Kannada as First Language will study Kannada as a compulsory Language and any one of the remaining subjects for the S.S.L.C.

(2) Students offering Kannada as First language will take any two of the above Languages (from B Group) except Kannada.

2. Students coming from outside the State and joining VIII, IX, X Standard and who have not studied any of the Languages listed as First Language may be allowed to take Additional English or Hindi as First Language.

3. The teaching of Kannada from III Standard in Non-Kannada Schools will commence from the academic year 1982-83 itself and the Language pattern for the High Schools prescribed in para 1 above will come into effect from the academic year 1987-88.

4. Students joining VIII Standard from the academic year 1982-83 cannot take Sanskrit as Third composite First Language. They can take Sanskrit as Third Language. This system will continue till the language pattern prescribed in para 1 above comes into force from the academic year 1987-88.

5. The Commissioner for Public Instruction was requested to take necessary action on the matter immediately to implement the above orders."

5. Since it was felt that the order dated 30th April, 192 did not sufficiently reflect the aspirations of the Kannada speaking people, the Government thought it expedient to place the entire matter before the State Legislature. The State Legislature resolved that in the High Schools Kannada must be the sole First regional language carrying 125 marks. In addition, a student might study any two languages carrying 100 marks each. 15 grace marks might be given for a period of 10 years belonging to linguistic minority community who study Kannada as first regional language and also those who study Hindi and whose mother tongue is not Hindi and to enable the students whose mother tongue is not Kannada to learn Kannada as the sole First Language in High Schools. Government have taken steps to start teaching Kannada from 3rd standard from this academic year i.e. 1982-83.

6. In addition to the above it was also recommended that the Government should take steps to start teaching Kannada from the first standard itself from 1983-83.

7. In accordance with the above Resolution, the State Government made an order dated 20th of July, 1982. That order reads as follows :-

"ORDER NO. ED 113 SOH 79, BANGALORE DATED 20TH JULY, 1982. Keeping in view the above Govt. are pleased to direct as follows :-

1. At the Secondary School Level, the language pattern to be adopted shall be as follows (from the academic year 1987-88):-

A. First Language :-

Kannada shall be the sole first language (to carry 125 marks)

B. Two other Languages from the following :-

Urdu, Tamil, Telugu, Marathi, English, Hindi, Sanskrit, Arabic, Persian, Malayalam and Kannada (to carry 100 marks each)

Note :- 15 grace marks shall be given for a period of 10 years

(a) in the first shall be given for a period of 10 years mother tongue is not Kannada ; and (b) in Hindi examination to students who study Hindi and whose mother tongue is not Hindi.

2. Students coming from outside the State and joining VIII or IX or X standard in the State of Karnataka and who did not study Kannada earlier may be permitted to take English or Hindi as first language.

3. The teaching of Kannada from I standard in non-Kannada schools will commence from the academic year 1982-83 itself and the language pattern for High schools prescribed in para

(1) above will come into force from the academic year 1987-88.

4. Students joining VIII standard from the academic year 1982-83 could not be permitted to take Sanskrit as First Language or as Composite First Language. They can, however, take Sanskrit as Third Language. This will continue till the language pattern prescribed in para I takes effect from the academic year 1987-88.

Note : Para 4 above which corresponds to para 4 of Govt. Order No. ED 113 SOH 79 dt. 30th April, 1982 shall not be given effect to pending disposal of writ petition Nos 18882 to 18885 of 1982 in the High Court of karnataka wherein operation of the corresponding para 4 of Government order dated 30th April, 1982 has been stayed.

5. The Commissioner for Public Instruction is requested to take necessary action in the matter immediately to give effect to the above orders.

6. Separate orders will issue regarding constitution of the High Power Committee for effective implementation of the language policy.

7. The orders issued in Govt. Order No. Ed 115 SOH dated 30.4.82 are hereby withdrawn."

8. Pursuant at the above said order, the Director of Public Instructions issued a Circular dated 11.8.82 in the following terms;

"All the non-teaching Kannada schools in the State should begin to teach Kannda language from the 1st standard in the year 1982-83 as per instructions contained in para 3 of the government order. For that purpose the following period of subjects and text books and lessons for study are prescribed as under:-

1. Periods :- Five periods a week i.e., two periods from work experience, 2 periods for physical training and one of singing education.

2. Text books :- Kannada Bharathi

3. Lessons for study : 1 to 16, 18 and 36 lessons.

4. Marks :- This being a subject for examination, 100 marks are fixed.

5. Marks giving :- Marks giving and examination rules as prescribed for the 1st standard are made applicable to this."

9. Aggrieved by the above said order dated 20th July, 1982

some of the educational institutions (the respondents in the civil appeal) preferred writ petitions in the High Court of Karnataka. It was contended that the order was violative of the rights of minorities under Articles 29 and 30 of the Constitution of India. It was further contended that it was discriminatory and violative of Article 14 of the Constitution of India. Initially, when the writ petitions came up for hearing before a Single Judge the matters were referred to a Division Bench. The Division Bench by an order dated 27th January, 1984 referred the above said questions to the Full Bench. The Full Bench in General Secretary, L.M.P Committee vs. State of Karnataka (AIR 1989 Karnataka 226 at 264) expressed its opinion on the three questions as follows ;

"(1) The Govt. Order dated 20th July, 1982 in so far it relates to the making of study of Kannada as a compulsory subject to children belonging to linguistic minority groups form the first year of the Primary School and compelling the Primary Schools established by Linguistic Minorities to introduce it as a compulsory subject from the first year of the Primary School and also in so far it compels the students joinging High Schools to take Kannada as the sole first language and compelling the high schools established by linguistic minorities to introduce Kannada as the sole first language in the Secondary Schools is violative of Articles 29 (1) and 30 (1) of the Constitution.

(2) The Govt. Order dated 20.7.1982 in so far it relates to the making of study of Kannada as a compulsory subject to children belonging to linguistic minority groups from the first year of the Primary School and compelling the primary schools established by linguistic minorities to introduce it as a compulsory subject from the first year of the Primary School and also in so far it compels the students joining High Schools to take Kannada as the sole first language in the Secondary Schools, is violative of the pledge of equality graranteed under Article 14 of the Constitution.

(3) On the facts and in the circumstances of the case, the Circular dated 11-8-1982 issued by the Director of Public Instructions of the State Government is violative of Arts. 14, 29 (1) and 30 (1) of the Constitution of India.

These petitions have to be posted before a Division Bench for final disposal of the petitions.

10. After rendering this opinion the matter was sent back to the Division Bench for disposal in accordance with the opinion and accordingly the cases were dismissed by a judgment dated 25.1.89. It is against this judgement the state of Karnataka has come up in appeal in Civil Appeal Nos. 2856-57 of 1989. After this judgment the Government of Karnataka enunciated the policy in G.O. No. 87 PRU SE BHA 88, Bangalore dated 19.6.89 which is to the following effect :

"In the circumstances explained in the preamble of this Govt. Order, Govt. are pleased to order that the following language policy shall be implemented in the Primary and Secondary schools pending final decision of the Supreme court.

i) From 1st Standard to IV th standard mother tongue will be the medium of instruction, where it is

expected that normally only one language from Appendix - I will be the compulsory subject of study.

Form III Standard onwards Kannada will be the optional subject for non-Kannada speaking students. This will not be taught on a purely voluntary basis and it will not be at the cost of any other instruction imparted in the school or any other school activity in which all school children participate. There will be no examination at the end of the year in Kannada language.

ii) From the V Standard onwards, where, in the normal course IInd language is introduced, the child has to study a second language selected from Appendix-I which will be other than the First language, subject to the condition that the child who has not taken Kannada as the First language will have to take Kannada as the Second language.

From V Standard onwards the provision will be made for the study of the third language which will be other than languages studied by the students as First and Second language. This has to be chosen from the list given in Appendix II.

Attendance in the third language class will be compulsory, writing of the examination in the third language will also be compulsory, but from V to VII Standard it will not be obligatory to pass the third language examination. No extra credit will be given in rank, division, class etc. on account of the marks obtained in the third language examination from 5th to 7th standard.

iii) At the secondary stage, i.e., from VIII to X Standards, three languages will be compulsory. First language carrying 125 marks, Second language carrying 100 marks and the third language carrying 100 marks. It will be obligatory to pass the examinations conducted in all these 3 languages, and one of them shall be Kannada.

iv) The standard expected in Second and Third language at the end of X Standard will be what would have been achieved at the end of 6 years of study, if the language subject had been chosen as first language.

v) As contemplated in Govt. Order No. ED 113 SOH 79 dated 20.7.1982, grace marks shall be given in Kannada language examination for non-Kannada speaking students ; and in Hindi for students whose mother tongue is not Hindi. Award of grace marks will be upto a maximum extent of 15 marks to enable the students to pass that language examination.

vi) Exemption from studying Kannada as a compulsory language can be given to the students whose parents have come to the state on temporary transfer.

Appendix - I

1. Kannada	5.	Marathi
2. Tamil	6.	Hindi
3. Telugu	7.	Urdu
4. Malayalam	8.	English

Appendix - II

1. Kannada	7.	Urdu
2. Tamil	8.	English
3. Telugu	9.	Sanskrit
4. Malayalam	10.	Arabic
5. Marathi	11.	Persian
6. Hindi		

11. The validity of the G.O. is questioned in the writ petition

on the ground that it is violative of Articles 29 and 30 of the Constitution of India. Further, it is violative of Article 14 of the Constitution of India in so far as equal opportunity is not provided, in that, students belonging to minority communities are discriminated against. The infringement of right guaranteed under Article 350 - A of the Constitution of India is apparent on the face of the impugned order as it prevents linguistic minority group to avail the opportunity of choices of languages.

12. In so far as Kannada is made a compulsory language in spite of the clear direction in the judgment of the Full Bench of the Karnataka High Court it is bad. The impugned order throws an undue burden on the students since the children are obliged to study three languages from the primary school stage itself. Accordingly, a writ of mandamus is prayed for directing not to enforce the order in question.

13. In support of the grounds urged in the writ petition learned counsel for the petitioner would contend that articles 29 and 30 must be read along with Article 39 (f) because as on today that directive principle has assumed significance. if, therefore, the children are to be given proper opportunities in relation to education no language should be imposed It is the choice of the parents to select the language for the child. Under the impugned order from 5th Standard onwards Kannada is made compulsory. That cannot be done vis - a-vis linguistic minorities. In support of this reliance is placed on D.A.V. College etc. vs. State of Punjab & Ors. (1971 Supp. SCR 688). Again when Punjabi was made the sole medium of instruction this Court struck down such a provision as seen from D.A.V. College Bathinda. etc. vs. State of Punjabi & Ors. 1971 Supp. SCR 677). If as laid down in the Ahmedabad St. Xaviers college society & Anr.etc. vs. State of Gujarat & Anr. (1975 (1) SCR 173) the linguistic minorities have a fundamental right to conserve its language or culture. That cannot be interfered with and there cannot be an element of force obliging the student to study another language. By forcing to study Kannada there is a violation of article 14. In so far as there is no equal opportunity an arbitary act is liable to be struck down as held in Maneka Gandhi vs. Union of India (1978 (2) SCR page 621 at 686).

14. The learned Advocate General of Karnataka submits that the impugned Government order is consistent with the judgement of the Full Bench. The State of Karnataka has accepted the judgement and has passed the impugned order. The G.O. is only a regulatory measure to bring about academic discipline. Having regard to the fact that the minority institutions exist in the state of Karnataka it is obligatory on the part of these institutions to impart knowledge of Kannada. This is the regional language of the state. The G.O. removes the compulsory element during the primary stage as is required to be provided under Article 350 - A of the Constitution. The arguments of the petitioner proceed

on a wrong basis as though minorities are deprived of its right to preserve its language or culture. That is not so. There is no violation of either Articles 29 or 30 nor even Article 14 of the constitution.

15. In order to appreciate the respective contentions it is necessary to find out the purport of the Full Bench decision of the Karnataka High court reported in AIR 1989 Karnataka 226, General Secretary, Linguistic Minorities Protection Committee vs. State of Karnataka. At page 265 it is inter alia stated thus :

"In W.P. Nox. 18848/1987 and 1097/1988 :

i. The writ petitions are allowed.

ii. The impugned Government Order dated 20.7.82 as also the Circular dated 11.8.1992 issued by the Director of Public Instructions pursuant to the aforesaid Govemment Order are declared void as offending Arts. 14, 29 (1) and 30 (1) of the Constitution of India.

iii. The Government shall, however, be at liberty :

(a) to introduce Kannada as one of the two languages from that primary school class from which study of another language in addition to mother - tongue is made obligatory as part of the general pattern of primary education ; and

(b) to make study of Kannada compulsory as one of the three languages for study in secondary schools, by making appropriate order of rules and make it applicable to all those whose mother-tongue is Kannada and also to linguistic minorities who are and who become permanent residents of this State, in all primary and secondary schools respectively, whether they are Government or Government recognised, including those established by any of the Linguistic minorities.

16. The above ruling is based on the fact that Kannada was made Compulsory even in the primary stage. That was the gravamen of the charge by the minority institutions (the writ petitioners). This was the reason why the Full Bench expressed its opinion on the three questions quoted above, in those terms.

17. In view of the liberty given to the State of Karnataka the present G.O. bearing No. 87 Prou Se Bha 88, Bangalore dated 19.6.89 (quoted above) has come to be passed. A corrigendum also came to be issued on 22.6.89 which reads as under :-

"For para (i) of Order portion of the above said Govt. Order dated 19.6.1989 i.e., from the words "From 1st standard..... subject to study" the following para shall be substituted :-

"From Ist Standard to IVth Standard, where it is expected that normally mother tongue will be the medium of instruction, only one language from Appendix - 1 will be compulsory subject of study."

18. A careful reading of the above G.O. would clearly indicate that the element of compulsion at the primary stage is no longer there because the G.O. is unequivocal when it says from 1st to 4th standards mother tongue will be the medium of instruction, only one

language from Appendix-I will be compulsory subject of study. From 3rd standard onwards Kannada will be an optional subject for non-Kannada speaking students. It is to be taught on a Voluntary basis there being no examination at the end of the year in kannada language. This part of the G.O. is clearly in consonance with Article 350-A of the Constitution of India which reads as follows :

"Facilities for instruction in mother-tongue at primary stage - It shall be the endeavour of every State and of every local authority within the state to provide adequate facilities for instruction in the mother - tongue at the primary stage of education to children belonging to linquistic minority groups ; and the President may issue such directions to any State as he considers necessary or proper for securing the provision of such facilities."

19. This Article is designed to implement one of the States Organisation Commission's important recommendations regarding safeguards for linguistic minorities in the States after cordinisation.

20. Mahatma Ganghi, the Father of the Nation, on more than one occasions emphasised on the mother - tongue being the medium of instruction. He forcefully said :

"The babe takes its first lesson from its mother. I, therefore, regard it as a sin against the motherland to inflict upon her children a tongue other than their mother's for their mental development."

"I hold it be as necessary for the urban child as for the rural to have the foundation of his development laid on the solid rock of the mother tongue."

"Who can calculate the immeasurable loss sustained by the nation owing to thousands of its young men having been obliged to waste years in mastering a foreign language and its medium, of which in their daily life they have the least use and in learning which they had to neglect their own mother-tongue and their own literature."

21. All educational experts are uniformly of the opinion that pupils should begin their schooling through the medium of their mother tongue. There is great reason and justice behind this. Where the tender mind of the children are subject to an alien medium the learning process becomes unnatural. It inflicts a cruel strain on the children which makes the entire transaction mechanical. Besides, the educational process become artificial and torturous. The basic knowledge can easily be garnered through the mother-tongue. The introduction of a foreign language tends to threaten to atrophy the development of mother-tongue. When the pupil comes of age and reaches the 5th standard level, the second language is introduced. The child who has not taken Kannada as a first language is required to take it as a second language. At the secondary stage the three-language formula is introduced. However, in cases of non-Kannada speaking students grace marks upto 15 are awarded. Certainly, it cannot be contended that a student studying in a school from Karnataka need not know the regional lan-

guage. It should be the endeavour of every State to promote the regional language of that State. In fact, the Government of Karnataka has done commendably well in passion this G.O. Therefore, to contend that the imposition of study of Kannada throws an undue burden on the students is untenable. Again to quote Mahatma Gandhi :

"The medium of instruction should be altered at once and at any cost, the provincial languages being given their rightful place. I would prefer temporary chaos in higher education to the criminal waste that is daily accumulating."

22. In view of this analysis, it is clear that there is no violation of Article 29 or 30 of the Constitution infringing the right of the minorities. In D.A.V. College Bathinda vs. State of Punjab (1971 Supp. SCR 677) this Court held at page 687 as under :

"The University by adopting Punjabi as the sole or exclusive medium for the Colleges affiliated to the University, not with standing the concessions granted, acted in excess of the power conferred on it. While the University can prescribe Punjabi as a medium of instruction it cannot prescribe it as the exclusive medium nor compel affiliated Colleges established and administered by linguistic or religious minorities or by a Section of the citizens who wish to conserve their language script and culture, to teach in Punbaji or take examination in that language with Gurmukhi script. The University Act having compulsorily affiliated these Colleges must of necessity cater to their needs and allow them to administer their institutions in their own way and impart instructions in the medium and write examination in their own script."

23. Therefore, this ruling has no application to the facts of the present case.

24. Reliance placed on this decision by learned counsel for the petitioner is misconceived. In D.A.V. College vs. State of Punjab (1971 Supp 688) at pages 703-704 it was held thus :

"Sub-section (3) of Section 4 also does not in our view transgress the guarantee under Article 29 (1). Whether one may like it or not, linguistic States in this country have come to stay. The purpose and object of these linguistic states is to provide with greater facility the development of the people of that area educationally, socially and culturally, in the language of that region but while the State or the University has every right to provide for the education of the majority in the regional medium, it is subject to the restrictions contained in Articles 25 to 30. Neither the University nor the State can provide for imparting education in a medium of instruction in a language and script which stifles the language and script of any Section of the citizens. Such a course will trespass on the rights of those Sections of the citizens which have a distinct language or script and which they have right to conserve through educational institutions of their own. In our view Section 4 (3) does not lend itself to the interpretation that the medium of instruction of all affiliated Colleges has to be Punjabi. The provision, as we construe it, is for the promotion of Punjabi studies and research in and in the

development of the Punjabi language, literature and culture which is far from saying that the University can under that provision compel the affiliated Colleges particularly those of the minority to give instruction in the Punjabi language or in any way impede the right to conserve their language script and culture.

It is again contended that while provision is made in Section 4 (2) and 4 (3) for the study and research of the life and teaching of Guru Nanak and for the study of Punjabi language, script and literature. No similar provision is made for the study, of religious Heads of Hindus or for the study of Hindi and Devnagri script though Hindus form a substantial portion of the population of the State. These provisions therefore are discriminatory and violative of Article 14 of the Constitution. This argument in our view is devoid of merit. The State of Punjab is created as a unilingual State with Punjabi as its language and if provision is made for study of Punjabi language that does not furnish a ground for discrimination nor can the provision for study of the life and teaching of Guru Nanak afford any cause for complaint as in neither case we have noticed, is there any compulsion on any person to undertake such studies nor is any of the communities prohibited from pursuing studies in respect of either Hindi or of the life and teachings of any Hindu saint. The facts of the case in our view do not attract Article 14."

25. The directive principle contained in Article 39(f) does not advance the case of the petitioner.

26. As rightly contended by the learned Advocate General where the State by means of the impinged G.O. desires to bring about academic discipline as a regulatory measure it is a matter of policy. The State knows how best to implement the language policy. It is not for the Court to interfere. In Hindi Hitrakshak Samiti and other vs. Union of India (1990 (1) SCR 588) this lays down at page 592 as under :

It may be that Hindi or other regional languages are more appropriate medium of imparting education to very many and it may be appropriate and proper to hold the examination, entrance or otherwise, in any particular regional or Hindi language, or it may be than Hindi or other regional language because of development of that language, is not yet appropriate medium to transmute or test the knowledge or capacity that could be had in medical and dental disciplines. It is a matter of formulation of policy by the State or educational authorities in charge-of any particular situation. Where the existence of a fundamental right has to be established by acceptance of a particular policy or a course of action for which there is no legal compulsion or statutory imperative, and on which there are divergent view, the same cannot be sought to be enforced by Article 32 of the Constitution. Article 32 of the Constitution cannot be a means to indicate policy preference."

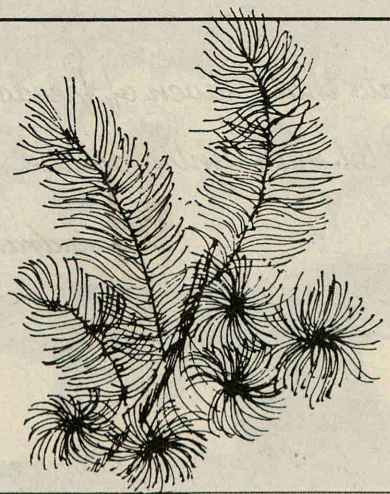
27. In a matter relating to policy this Court should decline to interfere. In the result, we conclude the writ petition is devoid of merit and is accordingly dismissed.

28. As regards civil appeals we find the majority opinion of the

High Court has approached the matter in a proper perspective. We have already extracted the relevant portions of the judgment. The sting of the earlier G.Os. and orders was the element of compulsion especially the children beloging to linguistic minorities from the first year of the primary school making Kannada as the sole first language in the secondary schools. Such a provision is violative of Articles 29 and 30 of the Constitution. We have no difficulty in upholding the well-considered judgment of the High Court. In fact, the State has accepted the position and issued G.O. dated 19.6.89 which is impugned in W.P. No. 536 of 1991. Therefore, the civil appeals will also stand dismissed. However, in the circumstances of the case, there shall be no order as to costs.

I would never read a book if it were possible to talk half an hour with the man who wrote it

Woodrow Wilson

Where the Mind is Without Fear

Where the mind is without fear and the head is held high;

Where Knowledge is free;

Where the world has not been broken up into fragments by narrow domestic walls;

Where words come out from the depth of truth;

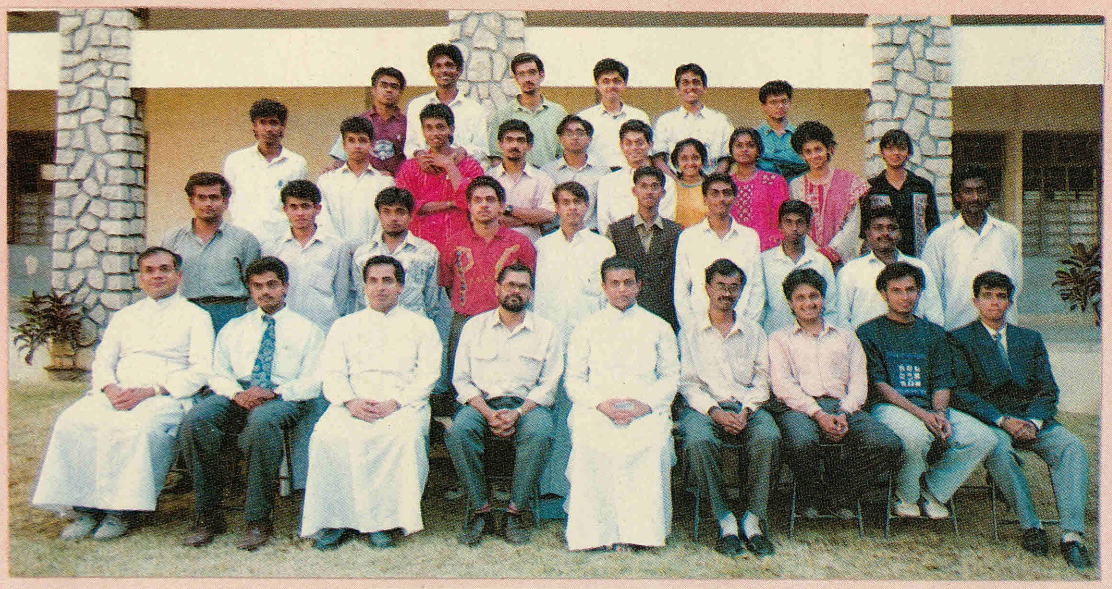
Where tireless striving stretches its arms towards perfection;

Where the clear stream of reason has not lost its way in to the dreary desert sand of dead habit;

Where the mind is led forward by Thee into ever-widening thought and action —

Into that heaven of freedom, my Father, let my country awake.

Rabindranath Tagore
Gitanjali

COLLEGE CULTURAL TEAM

COLLEGE BASKET BALL TEAM

COLLEGE CRICKET TEAM

BASKET BALL TEAM (WOMEN)

CHRIST COLLEGE FOOTBALL TOURNAMENT

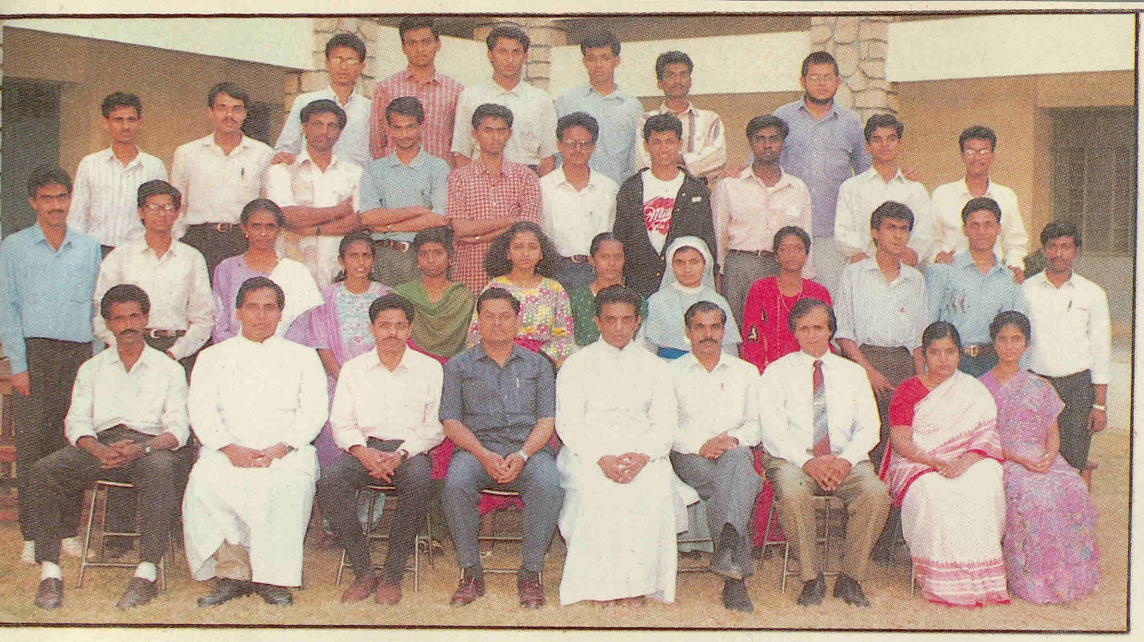

TEAM: CHRIST COLLEGE, INRINJALKULA, KERALA

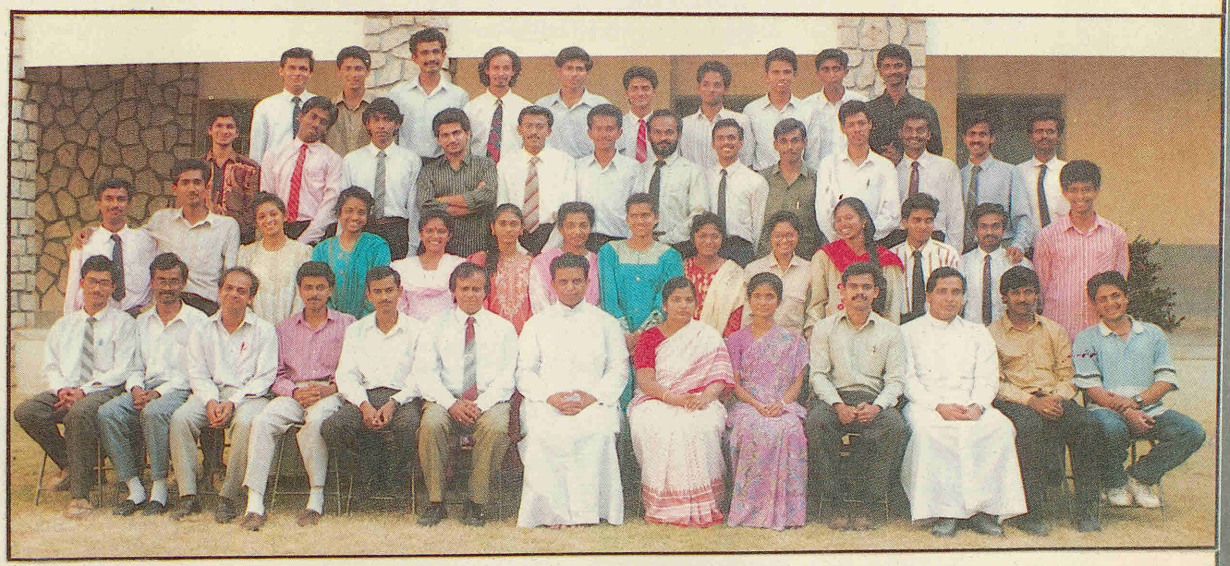

HOCKEY TEAM

OUT-GOING STUDENTS

III PME

III CMS

III CBZ

III B.COM. 'A'

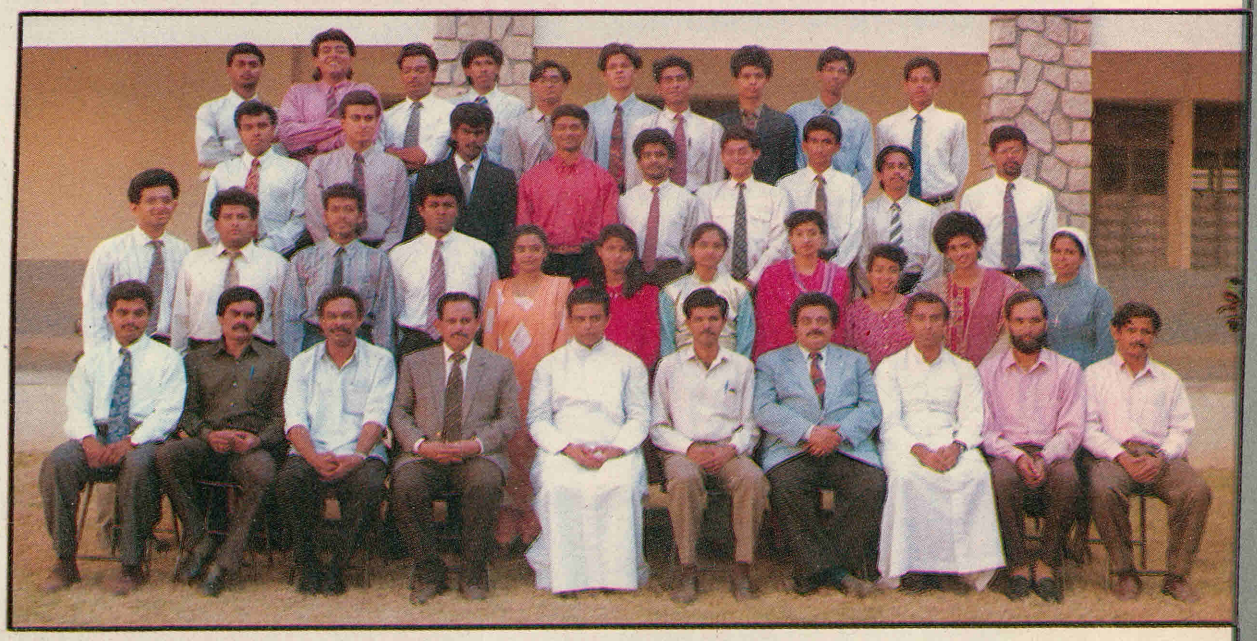
III B.COM. 'B'

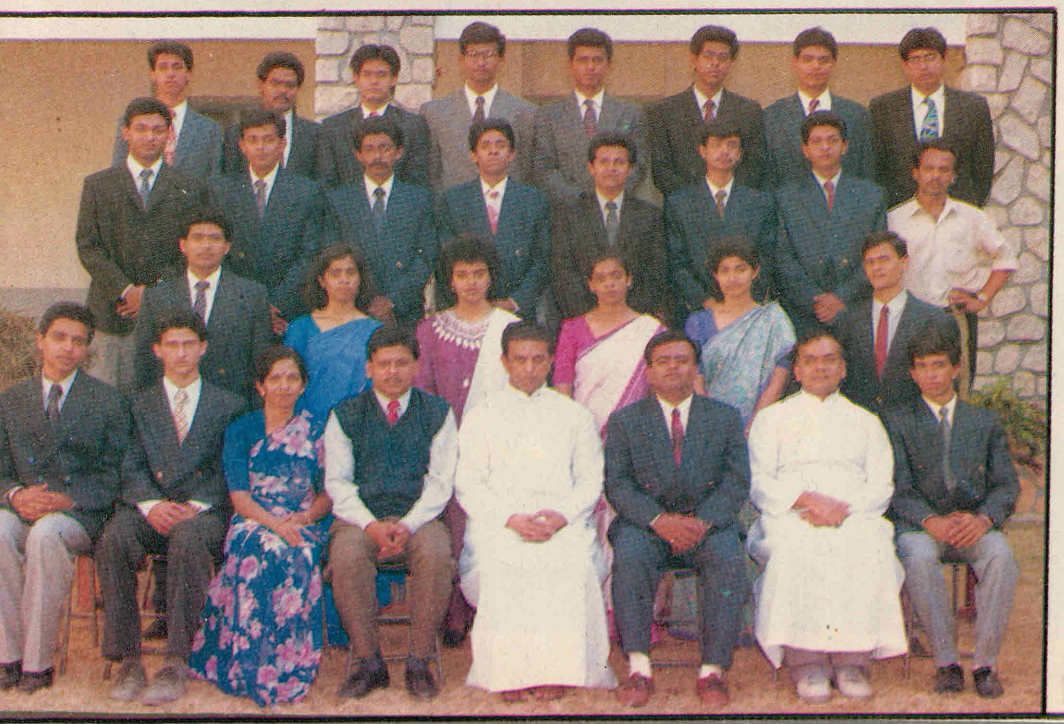
III B.A.

III B.A.

III B.B.M.

III B.H.M.

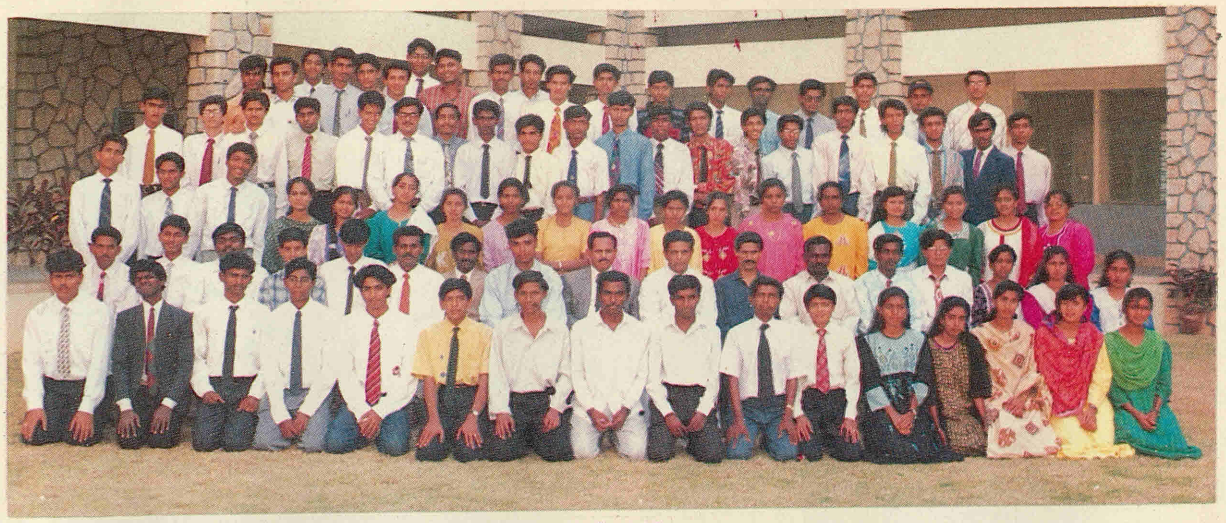
II PCMB 'A'

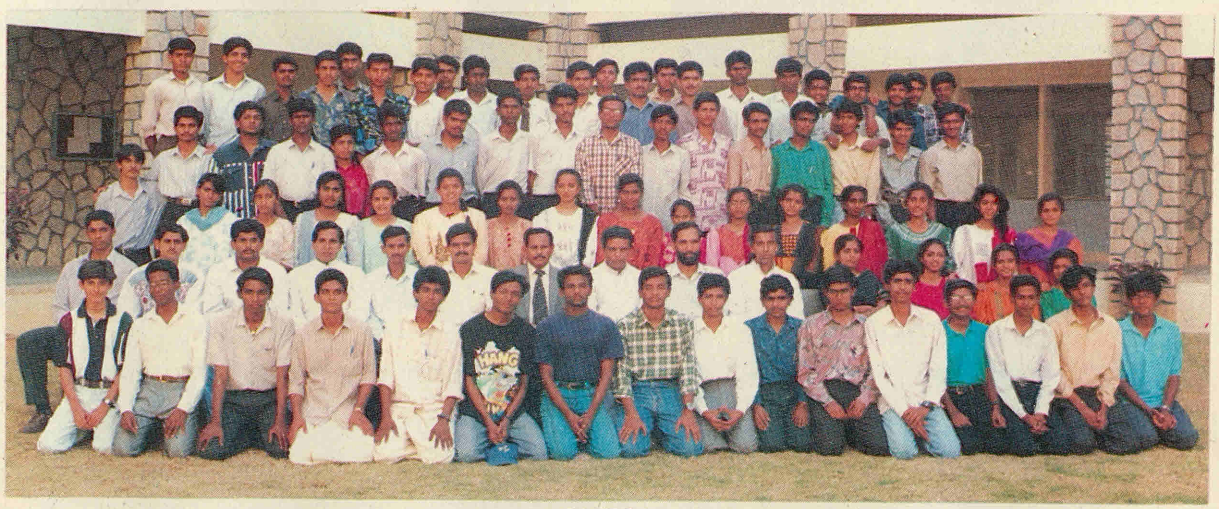
II PCMB 'B'

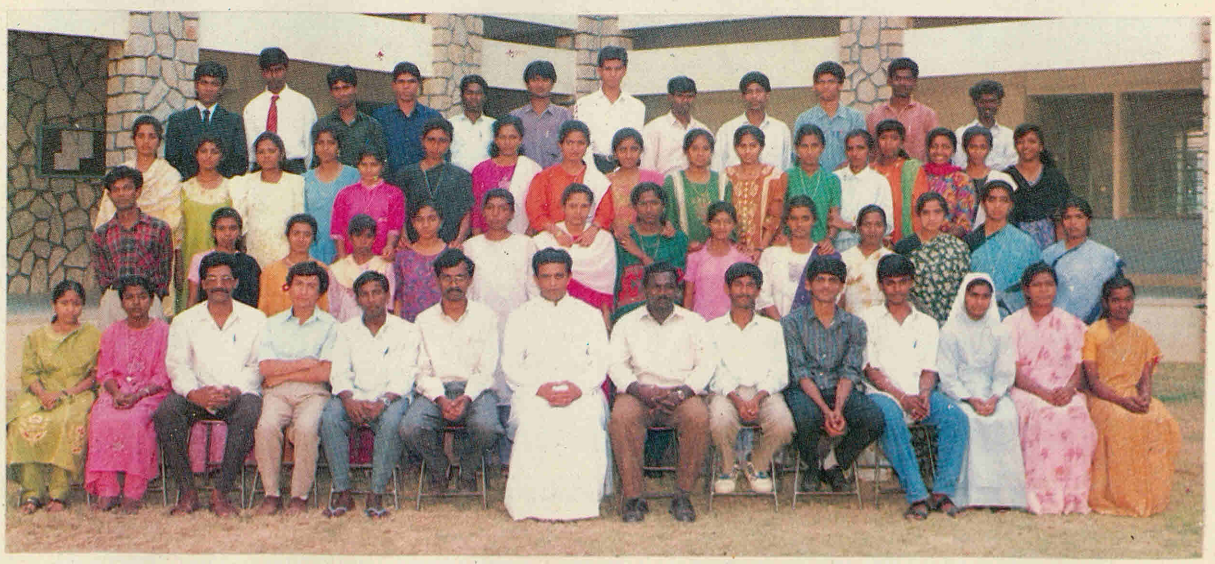
II PCMB 'C'

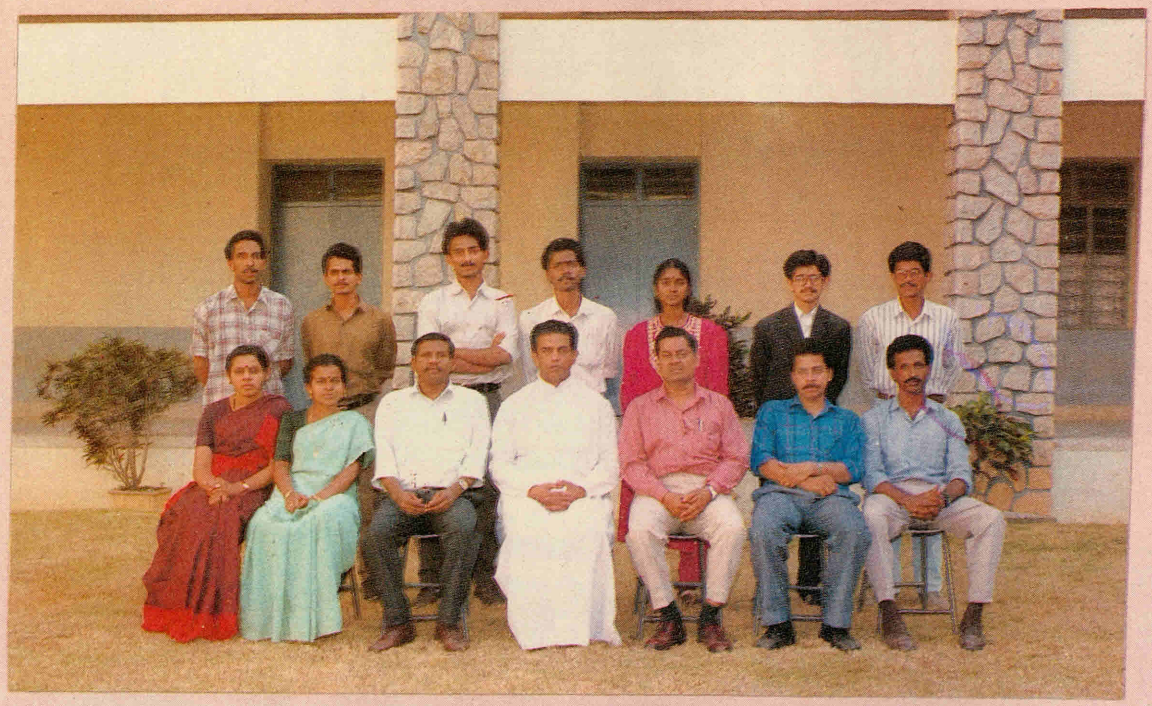
II CAMS

II HECA

II HESP

MSc PHYSICS

M.A. SOCIOLOGY

ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಒಂದು ಗುರಿ ಇದೆಯೇ?

ಎಂ. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಅಡಿಗ

ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ನಾವು ವಿಫಲರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಕಾರಣ ಎಂದು ನಾವು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ವಿಚಾರಗಳು, ಯೋಜನೆಗಳು, ಭಾಷಣಗಳು ಇವುಗಳಿಗೂ ನಮ್ಮ ಆಚಾರಕ್ಕೂ ವಾಸ್ತವ ಲೋಕದಲ್ಲಿನ ನಮ್ಮ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧ ಏರ್ಪಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಚಾರವಾಗಿ ಅವತಾರಗೊಳ್ಳಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ವಿಚಾರಗಳು, ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಳಲಾರದ ಯೋಜನೆಗಳು ಇವು ವಿಚಾರಗಳೂ ಅಲ್ಲ, ಯೋಜನೆಗಳೂ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ನಮಗೆ ಏಕೆ ತಿಳಿಯಬಾರದು? ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿ, ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ, ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಒಂದು ಅಂಶವೇ ಆದ, ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವೇ ಬೇರೆ ವ್ಯವಹಾರವೇ ಬೇರೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇರಬಹುದೇ? ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಉತ್ತಮವೂ ಉನ್ನತವೂ ಆದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಪಡೆದು, ನಿಜವಾದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಕೆಳಮಟ್ಟದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಾಧಿಸುವ ಇಬ್ಬಗೆಯ ಇಬ್ಬಂದಿ ಬದುಕು ನಮ್ಮದಾಗಿದೇಯೋ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಜಗತ್ತು ಮಿಥ್ಯೆಯೆಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸೋಮಾರಿ ಮನಸ್ಸು ಈ ರೀತಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ಹೋಳು ಹೋಳಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ವಿಚಿತ್ರವಾದೊಂದು ಮಾನಸಿಕ ರೋಗಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ, ನೈತಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಅವನತಿಯನ್ನು, ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯ ಗೊಂದಲವನ್ನು, ನಮ್ಮ ಹತಾಶ ಶರಣಾಗತಿಯನ್ನು ಕಂಡೂ ನಾವು ಏಕೆ ಉದ್ವೇಗಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ? ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೊಡೆದಾಡುವ ಬುದ್ಧಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಏಕೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ?

ಈಗ್ಗೆ ಒಂದು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ಬದುಕು ಬಹು ತೀವ್ರವಾದ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುತ್ತ ಬಂದಿದೆ. ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ, ಉದ್ಯಮದ ಯಾಂತ್ರೀಕರಣ, ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬಗಳ ವಿಘಟನೆ, ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯ ಶೈಥಿಲ್ಯ, ಬದುಕಿನ ಕೇಂದ್ರ ಬಿಂದು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ನಗರಗಳಿಗೆ ಚಲಿಸುತ್ತಿರುವುದು - ಇವು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ರೀತಿಗಳನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸುತ್ತ ಬಂದಿವೆ. ಈ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅರಿತುಕೊಂಡು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಸಮಾಜವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸಲು ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಜಡವಸ್ತುಗಳ ಹಾಗೆ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಜಡವಸ್ತುಗಳಲ್ಲ, ಚೈತನ್ಯ ಉಳ್ಳವರು, ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವರು. ಆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ನಾವು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಹಾಗೆ ಕಲಿಯಲು ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲವಾಗಿ ಹೊಸ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಿದ್ದರೂ ಹಳೆಯ ಕಂದಾಚಾರಗಳ ಕಂದಕದಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಬಿದ್ದು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬದುಕು ಉದ್ದಿಷ್ಟ ಗುರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಪದ್ಧತಿ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಗೂ, ಬದುಕಿಗೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸವಾಲಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ರಾಜತ್ವ ಹೋಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ರಾಜನಾಗಬೇಕಾದ ಈ ಸವಾಲು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದದ್ದೇ? ಇದು ಯುಗಪ್ರವರ್ತಕವಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಒಂದು ಹೊಸ ನಿರ್ಧಾರ. ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಒಡೆತನವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಜನತೆ ತನ್ನ ಬದುಕಿಗೆ ತಾನೇ ಒಡೆಯನಾಗಿ ಆ ಒಡೆತನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾದ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ತನ್ನ ಮತ್ತು ಉಳಿದೆಲ್ಲರ ಬದುಕಿಗೆ ಮಾರಕವಾಗಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಬದುಕನ್ನೇ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಲು ಸೊಂಟ ಕಟ್ಟಬೇಕಾದ್ದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ನಾವು ಅದನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನೇ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕಲಿತು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಈ ಕೆಲಸಗಳು ತಮ್ಮಿಂದ ತಾವೇ ಆಗುತ್ತವೋ ಎಂದು ಭ್ರಮಿಸಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಪಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಎಂದರೆ ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು. ವಿಧಾನಸಭೆ - ಲೋಕಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರುದ್ದ ಭಾಷಣ ಬಿಗಿಯುವುದು, ಗೊಂದಲವೆಬ್ಬಿಸುವುದು, ಸಾಲ ತಂದು ಹೊಸ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಪರಕೀಯರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಅಸಮರ್ಥರ ಕೈಗೆ ಅವುಗಳ ಹೊಣೆಯನ್ನೊಪ್ಪಿಸುವುದು, ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ತೇಪೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಆಧುನಿಕತೆಯನ್ನು ಸಿನಿಮಾ ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲೂ ಬಾರುಗಳಲ್ಲೂ ಕಲಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು - ಇವುಗಳನ್ನು ತುಂಬ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆವು.

ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣಲೋಕವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಗಣ್ಯವಾದ ಗುರಿ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಹುಡುಗ ಪಾಸು ಮಾಡಿ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ವಿದ್ಯೆಯ ಪರಮ ಉದ್ದೇಶ ಎಂದು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಭಾವಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯೆಯೆಂದರೆ ಇಷ್ಟು ಪೊಳ್ಳಾದ ಇಷ್ಟು ಅರ್ಥಹೀನವಾದ ಪೀಡೆ ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಿದ್ದಾದರೂ ಹೇಗೆ -

ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ದೊಡ್ಡ ಗೌರವವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಮಣ್ಣುಗೂಡಿದ್ದು ಹೇಗೆ? ವಿದ್ಯೆ ಸುಲಭವಾಗಬೇಕು; ಎಲ್ಲರೂ, ಓದದೆ ಇದ್ದವರೂ ಕೂಡ, ಪಾಸಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಆಗ್ರಹ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಹೇಗೆ? ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುರಿ ಇಷ್ಟೇ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ; ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇದು ಮುಖ್ಯರಾಗಿ ಅಂಕಿ-ಅಂಶಗಳ ಬಾಬತ್ತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೃಂದ ಹದ್ದು ಮೀರಿದಾಗ ಶಾಂತಿ ಪಾಲನೆಯ ಕಸರತ್ತು ; ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ತುಂಬ ಸಂಬಳ ಗಿಂಬಳ ಪಡೆಯಬಹುದಾದ ಚಾಕರಿ ಪಡೆಯಲು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾದ ಒಂದು ಅನುಕೂಲ; ಅಧ್ಯಾಪಕರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆಡಳಿತಗಾರರ ವಕ್ರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಾಮೂಹಿಕ ನರ್ತನದಿಂದ ಜಖಂ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾದ ಜೀವನೋಪಾಯ ಮಾರ್ಗ. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಅಪವಾದವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಭಾಷಣಗಳೂ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ಣ ಘೋಷಣೆಗಳೂ ಇರುವುದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಇರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಂಥದೇ.

ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುರಿ ನಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದ ಸಂಸ್ಕಾರ. ಸಂಸ್ಕಾರ ಎಂದರೆ ವಿಚಾರ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ. ಸುಂದರವಾದುದನ್ನೂ ಅತ್ಯಂತ ಕೋಮಲವೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವೂ ಆದ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯ ಸಂಗ್ರಹ. ಇದು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಿಸುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ; ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಮುಖ ತೊಳೆಯುವುದು, ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವುದು, ಚೊಕ್ಕಟವಾಗಿ ಇರುವುದು, ಈ ಮುಂತಾದ ಶಾರೀರಕ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸುವುದೂ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂಸ್ಕರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೂ ಕಷ್ಟವಾದದ್ದು. ಕಲಿಸಿದ ಶಾರೀರಕ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಸ್ಥಿರವಾಗಿಯೂ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿಯೂ ಉಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಅವುಗಳ ಆದರ್ಶದ ಮುದ್ರೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚೊತ್ತಬೇಕು. ಮೂರು ಹೊತ್ತು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದರೂ ಮೈ ಕೊಳೆಯಾಗಿಯೇ ಇರುವುದೂ, ಹಲ್ಲು ತಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೂ ಬಾಯಿ ವಾಸನೆ ಹಾಗೇ ಉಳಿದಿರುವುದೂ, ದಿನವೂ ದೇವರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರೂ ಮಾನವ ದಾನವನಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುವುದೂ ಅಪರೂಪವಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ವಿವಿಧ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಮೂಲದಲ್ಲೇ ಸಂಸ್ಕರಿಸಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ತನಗೂ ತನ್ನ ನೆರೆಯವರಿಗೂ ಹೊರೆಯಾಗದೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಅವನನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೂ ಕಷ್ಟದ್ದು. ಈ ಕೆಲಸ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾಗಿ ಶಾಲೆ-ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನ ರಂಗಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬದುಕುವ ರೀತಿಯ ತಾಲೀಮು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡಿದಿರಬೇಕು. ಈ ಕೆಲಸ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂಸ್ಕಾರವೆಂದರೆ ಕೇವಲ ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಂದು ಉಗ್ರಾಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಲ್ಲ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲೂ ದೊರೆಯುವಂಥ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಂಥದೇ. ಇಂಥ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೆಂದರೆ ಪರೀಕ್ಷೆಯಾಗುವ ತನಕ ಉರು ಹೊಡೆದದ್ದನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಮೃತಿ ವೀರನೇ ಸರಿ. ಇದು ಜೀರ್ಣಶಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚಿಂತಿಸದೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಆಹಾರವನ್ನು ತುರುಕುತ್ತ ಅದನ್ನು ಜೀರ್ಣಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವ್ಯಾಯಾಮ ನಡೆಸದೆ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ. ಹೊಟ್ಟೆಬಾಕ ಈ ಉಪಚಾರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಿಸಬಹುದು. ಉಳಿದವರಿಗೆ ಬಹುಬೇಗ ಓಕರಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ನಿಜವಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಇದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಬಹುಬೇಗ ಓಕರಿಗೆ ಶುರುವಾಗಬಹುದು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಗೊಂದಲವೆಲ್ಲವೂ ಈ ಓಕರಿಕೆಯ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪ್ರದರ್ಶನವೇ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಮನಸ್ಸು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದೇ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ. ಅವನ ಅಂತರಂಗ ಜೀವನ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದದ್ದರ, ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದದ್ದರ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಪಡೆದು ಸ್ವತಃ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನೂ, ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಒದಗಿಸುವುದು, ತನ್ನ ಅನುಭವದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಎಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವೋ ಅಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು. ತನ್ನ ಉದಾಹರಣೆ ಮೇಲ್ಪಂಕ್ತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಅವನಲ್ಲಿ ಜೀವನದ ಅನೇಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ತಾರತಮ್ಯಜ್ಞಾನ ಕುದುರುವಂತೆ ನೋಡುವುದು - ಇದು ಅಧ್ಯಾಪಕನ ಕೆಲಸ. ಇಂಥ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುವುದು ಸಮಾಜದ ಕೆಲಸ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸ್ವಂತ ಪರಿಶೋಧನೆಯಿಂದ ಏನನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ ಅದೇ ನಿಜವಾದ ವಿದ್ಯೆ. ಅಂಥ ವಿದ್ಯೆ ಪಡೆದವನೇ ಧೀರವೂ ಗಂಭೀರವೂ ಆಗಿ ಬದುಕಲು ಸಮರ್ಥನಾದ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ಮನುಷ್ಯ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಬರೆದದ್ದನ್ನು ಅಥವಾ ಬರೆಸಿದ್ದನ್ನು ಉರುಹೊಡೆದು ಪ್ರಥಮ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗುವವನು ಪ್ರಥಮ ವರ್ಗದ ಗಿಣಿರಾಮನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇಂಥ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲೂ ಕೆಲವು ತರುಣರು ಶ್ರೇಷ್ಠ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿ, ನಿಜವಾದ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ ಹೊರಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಕಾರಣವಲ್ಲ, ಅವರ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯ. ಆದರೆ

ಅಧ್ಯಾಪಕನ ಸಲಹೆ, ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಅತ್ಯ ಗತ್ಯವಾಗಿರುವ ಶೇಕಡಾ ತೊಂಭತ್ತೊಂಭತ್ತು ಮಂದಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಈಗ ವಿದ್ಯೆಯೇ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಸಿದ್ಧವಾದ ಬುದ್ಧಿ ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ ಅದಕ್ಕೂ ತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಕಾರ ಇಲ್ಲದೆ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವಿವೇಕಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಕಡಿಮೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಯಾಕೆ ಕಳವಳ ಹುಟ್ಟು ವುದಿಲ್ಲ?

ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂದೂ ತಂದು ಕೊಡಲಾರದು. ಆದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಇದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಸಂಸ್ಕರಿ ಸುವುದು, ಹಾಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತವಾದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೊಂದಿಸಿ, ಮನಸ್ಸಿ ನಲ್ಲಿ, ಆದಕಾರಣ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ, ಸಮತೂಕ ಇರುವುದು - ಇದು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಒದಗಿಸ ಬೇಕಾದ ಸೇವೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನಲ್ಲೂ ಹೊರ ಜಗತ್ತಿನ ಬಗ್ಗೆ ಕುತೂಹಲ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ದೃಶ್ಯ ಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿ, ಮನಸ್ಸು ವಿಷಯ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಹಜ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡು ವುದರ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಆರಂಭ ವಾಗಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ಹಂತದಲ್ಲೂ ತಾನು ಕಲಿತದ್ದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿ ನೋಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಎಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವುದು ಕೇವಲ ಅವ್ಯವಹಾರಿಕವಾದ ಪುಸ್ತಕ ವಿದ್ಯೆ, ಕಲಿತದ್ದನ್ನು ಬದುಕುತ್ತ ಹೋಗುವುದೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ. ವಿಷಯ ಸಂಗ್ರಹದ ಜೊತೆಗೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಒಂದನ್ನು ಹೋಲಿಸುವ, ವಿಷಯ ಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಒಂದು ನಿಯಮ ಅಥವಾ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ, ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು, ಘಟನೆಗಳು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕಾರಣ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಕೆಲಸ ಬುದ್ಧಿಯದು. ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತರ್ಕಗಳ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿ ಸುವ, ವರ್ಗೀಕರಿಸುವ ಸಾಧಾರಣ ನಿಯಮ ಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ನಡೆಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಅವನ ಬುದ್ಧಿ ಹರಿತ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಬುದ್ಧಿ ಬೆಳೆದಂತೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ವಸ್ತು ನಿಷ್ಠವಾಗಿ ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತವಾಗಿ ಎದುರಿಸುವ, ಬಿಡಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಲು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಮರ್ಥನಾಗಬೇಕು.

ಇಂಥ ಬುದ್ಧಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಭಾವನೆಯ ಸಂಸ್ಕರಣವೂ ಜೊತೆ ಜೊತೆ ಯಲ್ಲೇ ನಡೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಭಾವನೆಗಳೂ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸ್ವಾರ್ಥಪರ ಭಾವನೆಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಹೊರಜಗತ್ತಿನೊಡನೆ ಬೆರೆತು ಒಂದಾಗಲು, ಲೀನವಾಗಲು ಬಯಸು ವಂಥವುಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಹುಟ್ಟು ವುದು ಮನುಷ್ಯನಿಗೇ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸ್ವಪ್ರಜ್ಞೆ ಅಥವಾ ತನ್ನತನದ ಅರಿವಿನಿಂದ, ಈ ಎರಡು, ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧ ಎನ್ನಿಸುವಂಥ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಗಳಲ್ಲಿ, ಅವುಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ಭಾವನೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ತರುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟಕರವಾದ, ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯ ಜೀವನದ ಸಾರ್ಥಕತೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯವಾದ ಕೆಲಸ. ಪ್ರೀತಿ, ವಿಶ್ವಾಸ, ದಯೆ ಮುಂತಾದ ನಮಗೆ ಸಹಜವಾದ ಗುಣಗಳು ಒಟ್ಟು ಬದುಕಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವ ಸಂಸ್ಕಾರದ ಕೆಲಸ ಇದು. ಇದನ್ನು ಪಾಠ ಹೇಳಿ ಕಲಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ, ಉದಾರ ಅಹಿಂಸಾಮಯ ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ವಾತಾವರಣ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಏರ್ಪಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಘಟನೆಯೂ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತೂ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಿಲುವೂ ಉತ್ತಮ ಮಾನವ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗ ಬೇಕು. ಈ ಬಗೆಯ ಮೇಲ್ಪಂಕ್ತಿಯನ್ನು ಹಾಕ ಬಲ್ಲ ಉತ್ತಮ ಮನುಷ್ಯರೂ ಆದ, ಉತ್ತಮ ಅಧ್ಯಾಪಕರನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗ ಳಲ್ಲಿ ಪಡೆಯಲು ಅಸಮರ್ಥರಾದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಅರ್ಥಹೀನ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲ, ಈಗಿರುವಂತೆ ತುಂಬಾ ಅಪಾಯಕಾರಿಯೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥ ಪರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಯೋಚಿಸಬಲ್ಲ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ಮನುಷ್ಯರು; ತನ್ನ ಹಿತವನ್ನು ಬಲಿಕೊಡದೆ ಸಮಷ್ಟಿಜೀವನದ ಅಭ್ಯುದಯ ಕ್ಕಾಗಿಯೂ ದುಡಿಯಬಲ್ಲವರು; ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಲೆ ಸಂಗೀತ ಮುಂತಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಾಧನೆ ಗಳಿಗೆ ಮುಕ್ತವಾಗಿರುವ ಹೃದಯಗಳು. ಜೀವ ನದ ಅನಂತ ಸಂಭಾವ್ಯತೆ, ಸಾಧ್ಯಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಉದಾರಮತಿಗಳಾಗಿದ್ದು ತನ್ನದೇ ಸರಿ ತಾನು ಕಂಡದ್ದೇ ಸತ್ಯ ಎಂದು ಅಹಂಕಾರ ಮೂರ್ತಿಗಳಾಗದ, ಆದರೆ ತನ್ನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ, ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದನ್ನು ಎಂದೂ ಒಪ್ಪದ ಧೀರ ಗಂಭೀರ ಸಹಿಷ್ಣು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು. ಯಾವ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಿಂದ ಇದು ಸಾಧಿಸು ವುದಿಲ್ಲವೋ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮ ಎನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ●

ಯುವಕನ ಧ್ಯೇಯ

ಟಿ.ಕೆ. ತುಕೋಳ

ಮಾಜಿ ಕುಲಪತಿಗಳು, ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

ನಾನು ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕುಲಪತಿಯಾದ ೧೫-೨೦ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದ. ಅವನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದೆ; ಅವನು ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿದ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆದದ್ದು ಹೀಗೆ :

ನಾನು - ನೀವು ಯಾವ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವಿರಿ ?

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ - ಈ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ವರ್ಷ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ನಾನು - ಕಾಲೇಜು ಸೇರಿ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಾದವು ?

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ - ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಾದವು ?

ನಾನು - ನಿಮ್ಮ ಧ್ಯೇಯವೇನು ?

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ - ನಾನು ಎಂ.ಎಲ್.ಎ. ಆಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ.

ನಾನು - ಹಾಗಾದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ಬೇಗ ಪದವೀಧರರಾಗಿರಿ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ - ಪದವೀಧರನಾಗುವುದು ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ.

ನಾನು - ಪದವೀಧರರಾಗಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ, ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಆಮೇಲೆ ಯೋಗ್ಯ ವೆನಿಸಿದರೆ ರಾಜಕಾರಣ ಸೇರಬಹುದು.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ - ನೀವು ಹೇಳುವುದು ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ ಸರ್, ಮುಂದಿನ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತಿಕೀಟು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ನಾನು ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತೇನೆ.

ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ವಿಚಾರ ಸರಣಿ ತುಂಬಾ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು. ನನ್ನ ವಿಚಾರ ಅವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಹೊರಟು ಹೋದ. ಅವನು ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಾನು ಮೆಲಕು ಹಾಕಿದೆ. ವಿಧಾನ ಮಂಡಲದ ಅಥವಾ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಸದಸ್ಯನಾಗುವುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಉದಾತ್ತ ಧ್ಯೇಯ.

ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದು ಒಂದು ಭಾಗ್ಯ. ಸೇವೆ ತುಂಬಾ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ಜನತೆಯ ಕಷ್ಟಕಾರ್ಪಣ್ಯಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಅಧಿಕಾರ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆಯುವುದು ಒಳ್ಳೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ, ಮಹತ್ಕಾಂಕ್ಷೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಧಿಸದಂತಹ ಕಾರ್ಯ. ಆದರೆ ಆ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು ಅರ್ಹತೆ, ಅನುಭವ, ಕಾನೂನುಗಳ ಜ್ಞಾನ ಬೇಡವೆ ? ಜನತೆಯ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ದೈಹಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕುಂದು ಕೊರತೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳ ಜ್ಞಾನ ಬೇಕು, ಅವುಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಹಿಡಿದು ವಿಧಾನ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿ ಸರಕಾರದವರು ಯೋಗ್ಯ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಬಹುಮತ ದೊರಕಿಸುವುದು ಮಹಾತ್ಕಾರ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಯೋಗ್ಯತೆ, ನೈತಿಕ ಬಲ ಮತ್ತು ಉಳಿದ ಸದಸ್ಯರ ಬೆಂಬಲ ಅವಶ್ಯ.

ಇಂಥ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯ ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಒಳ್ಳೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಅವಶ್ಯ, ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಾಗಿ. ನನಗೆ ಸಮಾಧಾನವೆನಿಸಿದರೂ, ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನರಿಯದೆ ಬರಿ ಭವ್ಯ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿರುವನಲ್ಲ ಎಂಬ ವ್ಯಥೆ ಇನ್ನೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಶರಣುಹೊಡಿದಿದ್ದಾನೆಂದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದೆಶೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಮಹತ್ವಾಕಾಲ. ಅದು ಬರುವುದು ಒಂದು ಸಲ ಮಾತ್ರ. ಯೌವನವು ಅಷ್ಟೇ. ಒಮ್ಮೆ ಹೋದದ್ದು ಮತ್ತೆ ಬಾರದು. ಯೌವನದಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲರೂ ಕನಸು ಕಾಣುವುದು. ಮನುಷ್ಯನು ಜೀವಿಸುವುದು ತನ್ನ ಆಶೆಯ ಬಲದಿಂದ. ಕನಸುಗಳು ನನಸಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಆಶೆಗಳು ಸಫಲವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಅವಶ್ಯವಾದ ಜ್ಞಾನ, ಚಾತುರ್ಯ, ದುಡಿಮೆ ಶ್ರಮ, ಸಹಿಷ್ಣುತೆ ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಇವುಗಳನ್ನು ಯೋಗ್ಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಗಳಿಸಬೇಕು.

ಜೀವನದ ಮಹತ್ವದ ಕಾಲವೆಂದರೆ ಬಾಲ್ಯದಿಂದ ಸುಮಾರು ೨೫-೩೦ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ, ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಬೇಕು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಾನಸಿಕ ವಿಜ್ಞಾನಿಯು ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಒಲವುಗಳು ಮೊದಲಿನ ಆರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸುವುದು ಅಕ್ಷರ ಜ್ಞಾನ, ಓದು ಬರಹ; ಕೆಲಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿಷಯಜ್ಞಾನ; ಕಥಾರೂಪದಿಂದ ಭೋದಿಸಿದ ಪಾಠಗಳು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತವೆ.

ಕೆಲವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಪಾಠ ಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಓದುವರು. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಕೇವಲ ಯಾಂತ್ರಿಕ ರೀತಿಯಿಂದ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೂರನೇ

ವರ್ಗದವರು ಯಾವ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಗದವರ ಬುದ್ಧಿ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ಎರಡನೇ ವರ್ಗದವರ ಶಿಕ್ಷಣ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾದರೆ, ಬುದ್ಧಿಮನಸ್ಸುಗಳು ಹೊಸ ಚೇತನ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಮೂರನೆಯ ವರ್ಗದವರು ಶಿಕ್ಷಣದ ಲಾಭ ಪಡೆಯದೇ ದುರ್ದೈವಿ ಜೀವನ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿ ಬರಬಹುದು.

ಬುದ್ಧಿ, ಮನಸ್ಸು, ಹೃದಯ ಮತ್ತು ಶರೀರ ಇವುಗಳ ಸಮರಸತೆಯ ಪ್ರಗತಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಣದ ಧ್ಯೇಯ. ಈಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣವು ಈ ಬಗೆಯ ಸಮರಸತೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲು ಶಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕು. ಯುವಕರು ಮುಖ್ಯತಃ ಈಗಿನ ಪುಸ್ತಕೀಯ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು, ನಿರುದ್ಯೋಗ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದೂ ದೂರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಾಂತ್ರಿಕ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಮತ್ತು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವವರು ವಿಶಿಷ್ಟ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನೌಕರಿ ಕೊಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರಾದರೂ ತಮ್ಮ ತಾರ್ಕಿಕ ಶಕ್ತಿ, ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಹೊಸ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು, ಮನೆತನದ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು. ಹೊಸ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸಬೇಕು. ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ, ಪರಿಶ್ರಮ ಮತ್ತು ಉದ್ಯೋಗ ಶೀಲತೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಯಪ್ರವೃತ್ತರಾದವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಾರದೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ.

ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವು ಒಂದು ಭಾಗ ಮಾತ್ರ. ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಗೆ, ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ, ಆಡಳಿತಗಾರರು, ತತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಶಿಕ್ಷಕರು, ವಕೀಲರು, ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು, ಲೇಖಕರು, ಇತ್ಯಾದಿ. ಬೌದ್ಧಿಕ ಜೀವಿಗಳು ಬೇಕು. ಬುದ್ಧಿವಂತರು, ಉದಾರ ಹೃದಯಿಗಳು, ಸಮಾಜ ಸೇವಕರು, ತ್ಯಾಗಿಗಳು - ಎಲ್ಲರಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು, ಜೀವನದ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿ.ಲು, ಮತ್ತು ನೈತಿಕ, ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ಜನತೆಯ ಜೀವನವನ್ನು ಬೆಳಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

"ನಾನು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುರುಷನಾಗಬೇಕು, ಪಂಡಿತನಾಗಬೇಕು, ಕೀರ್ತಿಪಡೆಯಬೇಕು, ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಬೇಕು, ಶ್ರೇಷ್ಠ ಲೇಖಕನಾಗಬೇಕು. ನಾಮಾಂಕಿತ ವೈದ್ಯನಾಗಬೇಕ"..... ಇತ್ಯಾದಿ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಯುವಕರು ಹೊಂದಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಉತ್ತಮ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಜೀವನದ ಮಟ್ಟ ಉಚ್ಛವಾಗಿರಬೇಕು. ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡಿದ್ದವನೇ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನೆನಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಅಂಥವನು ನೀತಿವಂತನಾಗಿರದಿದ್ದರೆ ನಿಜವಾದ ಗೌರವ ದೊರೆಯದು. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಕಾಯಕ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಆದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮಹತ್ವ ಅವನು ತನ್ನ ಕಾಯಕ ಪೂರೈಸುವ ರೀತಿ ಗುರಿಗಳನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೇವಲ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಇದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ಒಳ್ಳೆಯತನಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಜನರು, ಕೆಟ್ಟದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಕುಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದವರು ಕೆಲವರು. ಹೆಸರುಗಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಿಸಿಲುಕುದುರೆಯ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತದೆ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ, ಸೇವೆ, ತ್ಯಾಗ, ಸಜ್ಜನತೆಯ ದುಡಿಮೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದವರೇ ಪೂಜ್ಯತೆ ಗಳಿಸುವರು. ಉತ್ತಮರಾಗಬೇಕಾದರೆ ಉಚ್ಚ ಭಾವನೆಗಳು, ಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸು, ಸದಾಚಾರವುಳ್ಳವರಾಗಿರಬೇಕು. ಮಹಾತ್ಮರಾಗಬೇಕೆನ್ನುವವರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ, ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪತೆ ಗಳಿಸುವರು. ಮಹತ್ವ ಗಳಿಸಲು ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಕ್ರೋಧ, ಮೋಸ, ಮಾಯ, ಮದ, ಮತ್ಸರ, ಲೋಭ, ಇವು ಮನಸ್ಸಿನ ಶತ್ರುಗಳು. ಸತ್ಸಂಗದಿಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಪುರುಷರು ರಚಿಸಿದ ಗ್ರಂಥಗಳ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ, ಆತ್ಮ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಿಂದ, ವಿಚಾರ -ಆಚಾರಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಎತ್ತರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ವಿಚಾರಾತ್ಮಕ ಕಾವ್ಯ, ಗದ್ಯ, ಕಥೆ, ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕವಿಗಳ, ಲೇಖಕರ ಸುವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲದ್ದ ಕುಹಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೊರದೂಡಬೇಕು.

ಹಿಂದೆ ಆಗಿಹೋದ ಮಹಾತ್ಮರ, ತ್ಯಾಗಿಗಳ, ವೀರರ, ಋಷಿಗಳ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಓದಬೇಕು. ಅವರು ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳು, ಜೀವಿಸಿದ ರೀತಿ, ನಡೆದ ದಾರಿ ನಮ್ಮದಾಗಬೇಕು. ಮನಸ್ಸು ಸಂಸ್ಕೃತವಾಗಲು ಅವರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನೆನೆಯಬೇಕು. ಆಗ ಮನಸ್ಸು ಅರಳಿ, ವಿಕಾಸವಾಗಿ ಹೊಸ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಚೈತನ್ಯಕ್ಕೆ ನಾಂದಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂಥ ಮನಸ್ಸು ವಿಚಾರಗಳಿಂದ ಪುನೀತವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ದುಡಿಯಲಿ, ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನೇ ಕೈಗೊಳ್ಳಲಿ, ಯಾವ ಹೊಣೆಯನ್ನೇ ಹೊರಲಿ ಅವನ ಜೀವನ ಪಥವು ಯಾವಾಗಲೂ ಸುರಕ್ಷಿತ. ಅವನ ಆದರ್ಶಗಳು ಅಚಲ. ಅವನ ಸೇವೆಯು ಸಾರ್ಥಕ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅರವಿಂದರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ನೀಡಿದ ಸಂದೇಶ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ :

"ಮೊದಲು ಭಾರತೀಯರಾಗಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತ ಸ್ಮೊತ್ತನ್ನು ಮರಳಿ ಗಳಿಸಿರಿ. ಆರ್ಯರ ವಿಚಾರಧಾರೆ, ಶೀಲ, ಚಾರಿತ್ರ, ಜೀವನ, ಮನ ಪಡೆಯಿರಿ. ವೇದಾಂತ, ಗೀತಾ, ಯೋಗಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸಂಪಾದಿಸಿರಿ. ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇವಲ ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ, ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲದೆ, ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ನಿಮ್ಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ....."

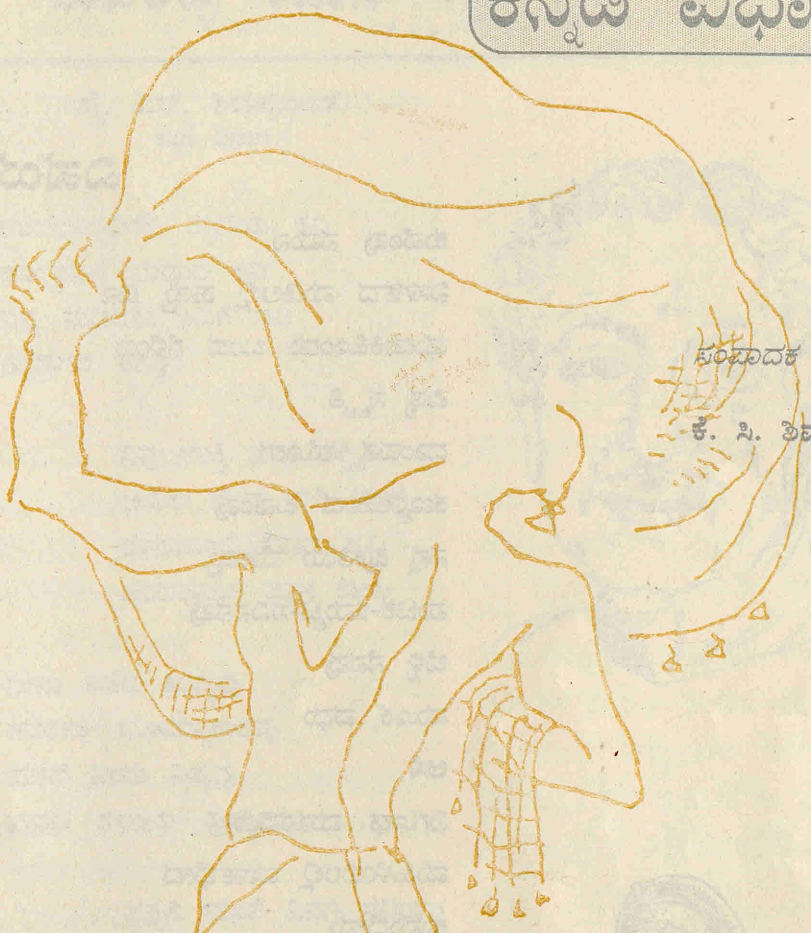
ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಆದರ್ಶ

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ದೇಶದ ಪುರೋಗಮನದ ಮೋಟಾರು ಕಾರಿನ ಮುಂದಿನ ದೀಪಗಳಿದ್ದ ಹಾಗೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದನ್ನು ಬೆಳಗುತ್ತಾ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಹೋಗುವ ಕಾರು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮಗುಚಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಎಲ್ಲಿಯೊ ಕಲ್ಲಿಗೆ ಢಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯಬಹುದು, ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಆಗಬಹುದು. ಅದರಿಂದ ವಿದ್ಯೆಯೆಂಬ ದೀಪವನ್ನು ಎಲ್ಲರ ಹೃದಯಗಳಲ್ಲೂ ಹೊತ್ತಿಸಬೇಕು. ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಂದು ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಉದ್ದೇಶ. ಎಂದರೆ ಈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯೆ ಎಂದು ನಾವು ಯಾವುದನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆಯೊ - Education and culture that universities can give - ಅದು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆಲ್ಲಾ ಬೆಳಕಾಗಬೇಕು. ಈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಜನತೆಯ ವಿಶ್ವಪ್ರಜ್ಞೆ ಮೂಡಬೇಕು... ಜಗತ್ತೆಲ್ಲಾ ಒಂದಾಗುತ್ತಿರುವ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಯುದ್ಧವನ್ನು ಯಾವ ದೇಶವಾದರೂ ಬಯಸಿದರೆ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳೂ ಸರ್ವನಾಶವಾಗುವ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯೆ ಅದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ವಿಶ್ವಪ್ರಜ್ಞೆ, ಅದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ವಿಶ್ವಮೈತ್ರಿ - ಇದು ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರುವ ಶಕ್ತಿ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಬದುಕಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ವಿಶ್ವಮೈತ್ರಿ. ಈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ವಿಶ್ವಪ್ರಜ್ಞೆ, ಅದರಿಂದ ಈ ವಿಶ್ವಮೈತ್ರಿ. ಅಂಥ **ವಿಶ್ವಮೈತ್ರಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಮಾನವ ವಿಶ್ವಮಾನವ.** ಇಂಥ ವಿಶ್ವಮಾನವನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ನಿಲಯಗಳೇ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾ ನಿಲಯಗಳಾಗಬೇಕು. ಇದು ನಮ್ಮ ಆದರ್ಶ; ನಮ್ಮ ಗುರಿ. ಆದರೆ ನಾವು ಎಷ್ಟೇ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಈ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಕು, ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಬಯಸಿದರೂ, ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ವರ್ಷವರ್ಷಗಳೂ ಬಿಡದೆ, ನಿರಾಶರಾಗದೆ, ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯೆಗೆ ಆಗರ ವಾಗಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಯಾವಾಗ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದರೆ ವಿಶ್ವಪ್ರೇಮದ ಆದರ್ಶದಿಂದ ಪ್ರೇರಣೆಗೊಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ಬಯಸುವುದಾದರೆ, ಆ ಬಯಕೆಯಿಂದಲೆ ಅದು ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜನತೆ ಈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯೆ, ಈ ವಿಶ್ವಪ್ರಜ್ಞೆ, ಈ ವಿಶ್ವಮೈತ್ರಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ ವಿಶ್ವಮಾನವರಾಗುವಂತೆ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕು.

ಕುವೆಂಪು

ಷಷ್ಟಿ ನಮನ (ವಿಶ್ವ ಮಾನವ)

ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ

ಸಂಪಾದಕ

ಕೆ. ಸಿ. ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿ

ನುಡಿದೆಡೆ ಮುತ್ತಿನ ಹಾರದಂತಿರಬೇಕು.
ನುಡಿದೆಡೆ ಮಾಣಿಕ್ಯದ ದೀಪ್ತಿಯಂತಿರಬೇಕು.
ನುಡಿದೆಡೆ ಸ್ಫಟಿಕದ ಸಲಾಖೆಯಂತಿರಬೇಕು.
ನುಡಿದೆಡೆ ಲಿಂಗಮೆಚ್ಚಿ ಅಹುದಹುದೆನಬೇಕು.
ನುಡಿಯೊಳಗಾಗಿ ನಡೆಯದಿದ್ದಡೆ,
ಕೂಡಲ ಸಂಗಮ ದೇವನೆಂತೊಲಿವನಯ್ಯಾ ?

ಬಸವಣ್ಣ

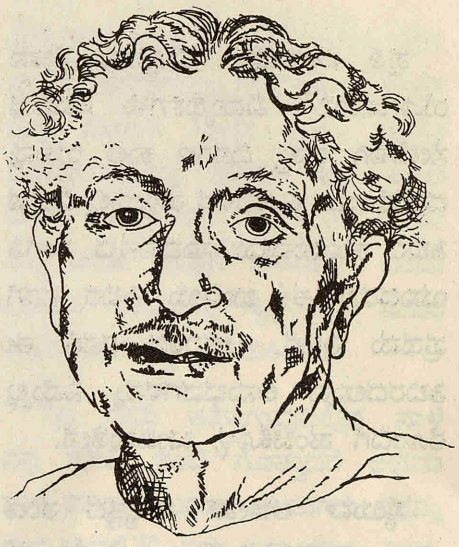
ವಿಷಯಸೂಚಿ

ಕುವೆಂಪು ನಮನ	.....	೧೩೦
ನಿಸರ್ಗದ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ದಿನ	.....	೧೩೧
ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಗೆಳೆಯ	.....	೧೩೨
ಪಿತೃ ಸ್ಮೃತಿ	.....	೧೩೪
ದಾಂಪತ್ಯ ಯೋಗ	.....	೧೩೫
ಕಣ್ಮರೆಯಾದ ಕುವೆಂಪು	.....	೧೩೬
ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮೇಷ್ಟ್ರು	.....	೧೩೮
ನಾಟಕ-ಕಮ್ಮಟ-ಸವಿನೆನಪು	.....	೧೩೯
ಬೆಳ್ಳಿ ನೆನಪು	.....	೧೩೯
ಮೂಕ ವಧು	.....	೧೪೦
ಆಸೆ	.....	೧೪೧
ನಿಗೂಢ ಮಾನವರು	.....	೧೪೨
ಮಹಿಳೆಯರಲ್ಲಿ ವರ್ಣಭೇದ	.....	೧೪೩
ಕಾಮಧೇನು	.....	೧೪೩
ನಾನು ಕಂಡ 'ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಮೇಳ - ೧೯೯೪'	.....	೧೪೪
ಚಲಿಸದ ಮೋಡಗಳು	.....	೧೪೫
ನಾನು ಕಂಡ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ	.....	೧೪೬
ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಳೆದ ಆ ದಿನಗಳು	.....	೧೪೮
ಪರಂಪರೆಯ ಸಮರ್ಥ ಪ್ರತಿನಿಧಿ 'ಚಿನ್ನದ ಗೆರೆ'	.....	೧೫೦
ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ೧೦೦ನೇ ಕುಸುಮ ಬಿಡುಗಡೆ ಇಂದು	.....	೧೫೨
ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ೧೨೯ರ ವಿಶೇಷ	.....	೧೫೩
ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲೊಬ್ಬ 'ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಚಾರಕ'	.....	೧೫೪
ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅನುಭವಗಳು	.....	೧೫೬
ಹಿರಿಯರ ಹರಕೆ	.....	೧೫೭
ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ	.....	೧೫೮
ಇತಿಹಾಸ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಸಮಾರಂಭ	.....	೧೫೯
ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರೀತಿಯ ಪ್ರವಾಸ	.....	೧೬೦
ಹಚ್ಚಿದೆವು ಕನ್ನಡದ ನೂರು ದೀಪ	.....	೧೬೨

ಕುವೆಂಪು ನಮನ

ವೈ. ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಸಾದ್
ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ

ಉದಯರವಿಯ ಹೃದಯ ಕವಿ
ಹಾಲ್ಜೇನಿನ ಮಧುರ ಕವಿ
ನಿನ್ನ ನುಡಿಯು ಕವಿಗೆ ಸವಿ
ಕನ್ನಡಿಗರ ಕಣ್ಮಣಿ

ನಿನ್ನ ಉಕ್ತಿ ಜನಕೆ ಶಕ್ತಿ
ಅಖಿಲ ಜೀವ ರಾಶಿ ಮುಕ್ತಿ
ಭಾರತಾಂಬೆ ಪಡೆದ ತೃಪ್ತಿ
ಆಯಿತೆಮಗೆ ಜ್ಞಾನ ದೀಪ್ತಿ

ನೀನು ಕಡೆದ ಕಾವ್ಯವು
ಹರಡಿದೆ ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶವು
ಪಡೆದೆ ನೀನು ನಿತ್ಯವು
ಪದವಿ ಬಿರುದು ಪ್ರಶಸ್ತಿಯು

ಪ್ರಕೃತಿ ಮಾತೆ ನಿನಗೆ ಸವಿಯು
ಅವಳಿ ಅನಂತ ಸತ್ಯವು
ನಿನಗೆ ಮನೆಯ ಪ್ರಕೃತಿಯು
ನೀನೆ ಜಗಜ್ಯೋತಿಯು

ಗಿಡ ಮರಗಳ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ
ಕೊಂಬೆ ಕೊಂಬೆ ಹೂವಿನಲ್ಲಿ
ಸಹ್ಯಾದ್ರಿಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ
ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಹರಿಯಲಿ

ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರಿರುವವರೆಗೆ
ತುಂಗೆ ಗಂಗೆ ಹರಿಯುವರೆಗೆ
ಕವಿಯೆ ನೀನು ಉಳಿಯುವೆ
ಉಳಿದು ಅಮರನಾಗುವೆ

ನಿಸರ್ಗದ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ದಿನ

ಮೋಹನ್ ಕುಮಾರ್, ಯು.ಎಮ್
ದ್ವಿತೀಯ ಪದವಿ

ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ "ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸೇವಾ ಯೋಜನೆಯ" ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಮಾಜ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಯಾವು ದಾದರೊಂದು ಹಿಂದುಳಿದ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಶಿಬಿರ ಹೂಡುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯದ ಸಂಗತಿ ಯಾದರೂ ಈ ಬಾರಿಯ ಶಿಬಿರ ನನಗೆ ಪ್ರಥಮ ಶಿಬಿರ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಈ ಶಿಬಿರದಲ್ಲಾದ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲ ರೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಸೈಯದ್ ಅಜೀಜ್ ನೇತೃತ್ವದ ತಂಡ ಈ ಬಾರಿಯ ವಿಶೇಷ ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ಆರಿಸಿದ ಸ್ಥಳ ಆನೇಕಲ್ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಚೂಡಹಳ್ಳಿ. ಪ್ರಥಮದಲ್ಲಿ ಈ ಊರಿನ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತು ತಿಳಿಯಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಸುತ್ತಲೂ ಬೆಟ್ಟ ಗುಡ್ಡಗಳಿಂದ, ಮರಗಿಡಗಳಿಂದ, ಹಚ್ಚ ಹಸುರಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ, ನೋಡುವವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ತಂಪನ್ನು ನೀಡುವ ಸುಂದರ ಹಳ್ಳಿ. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ನೀರಿನ ಸೌಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಮಳೆಯೇ ಇವರ ಬೆಳೆಗೆ ಆಧಾರ. ರಾಗಿಯೇ ಇವರ ಮುಖ್ಯ ಬೆಳೆ.

ದಿನಾಂಕ ೨೬ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೯೪ ರಂದು ಸುಮಾರು ೧೦ ಗಂಟೆ ೩೦ ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಆ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದೆವು. ಗೂಡಿನಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹಕ್ಕಿಗಳಂತೆ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತಿದ್ದ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂದಿನ ದಿನವೇ ತೆರಳಿದ್ದ ಕೆಲವು ಸ್ನೇಹಿತರು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಊರಿನ ಹೊರ ಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ದೇವರ ಗುಡಿ ನಮ್ಮ ವಾಸಸ್ಥಳವಾಗಿತ್ತು. ಅಂದೇ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರಾದ ರೆವೆರೆಂಡ್ ಫಾದರ್ ಅಬ್ರಹಾಂ ವೆಟ್ಟಿಯಾಂಕಲ್, ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥ ಶ್ರೀ ಸುಂದರ್ ರಾಜನ್ ಹಾಗೂ ತಮಿಳು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಾದ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿಯವರ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶಿಬಿರದ ಉದ್ಘಾಟನೆಯಾಯಿತು.

ನಮ್ಮ ಶಿಬಿರದ ನಿಜವಾದ ಕಾರ್ಯ ಕ್ರಮಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದದ್ದು ಮೂರನೆಯ ದಿನದಿಂದ. ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಲ್ಕು ಪಂಗಡ ಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಂಗಡಕ್ಕೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ನಾಯಕನ ಆಯ್ಕೆ ಯಾಗಿತ್ತು. ಸುಮಾರು ಎಂಟು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಉಪಹಾರದ ನಂತರ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳ ಸಹಿತ ನಮಗೆ ನಿಯೋಜಿಸಿದ್ದ ರಸ್ತೆ ರಿಪೇರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊರ ಟೆವು. ರಸ್ತೆಯ ಎರಡೂ ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯ ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಬೇಲಿಯನ್ನು ಕಡಿದೆವು. ಇದ್ದೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಚರಂಡಿಗಳನ್ನು ಚೊಕ್ಕ ಮಾಡಿ ದೆವು. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಂಡು ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಬೆರಗಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿದರು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸ ಹೊಸ ಅನುಭವವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಕೆಲವರಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಗಾಯಗಳಾದವು. ಆದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಉತ್ಸಾಹದ ಮಧ್ಯೆ ಅವು ಕಾಣದಾದವು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಹಾಗೂ ಆರೋಗ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸರ್ವೆ ಮಾಡಿ ದೆವು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಮಗೆ ಅನೇಕ ಕುಟುಂಬಗಳನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ ಅವರ ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಸದಾವಕಾಶ ದೊರೆಯಿತು. ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದ ಪ್ರಮುಖ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ ಅದೇ ಊರಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಪಾನ ತಯಾರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವುದು. ಮಧ್ಯಪಾನ ದಿಂದಾಗುವ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಗಳು ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ತಿಳುವಳಿಕೆ ಹೇಳಿದೆವು.

ಒಂದೇ ಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನ ಕ್ರಮದ ಅನುಭವ ಸಾಲದೆಂದು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಳ್ಳಿ ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಹೊಸ ವರ್ಷದ ಎರಡನೆಯ ದಿನ ಟ್ರೆಕಿಂಗ್ ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಅಂದು ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಕಾಲು ನಡಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಭೇಟಿಯಿತ್ತೆವು. ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅರಿವಾಯಿತು.

ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಹ ಕಾರದಿಂದ ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ವನ್ಯಮೃಗ ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚಲನಚಿತ್ರವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲಾ ಯಿತು. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರ ಮಧ್ಯೆ ಕುಳಿತು ವೀಕ್ಷಿಸಿದೆವು ಹಾಗೂ ವನ್ಯಮೃಗ ಗಳ ಜೀವನ ಕ್ರಮವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆವು.

ಈ ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಗಂಡು - ಹೆಣ್ಣು, ಜಾತಿ - ಮತಗಳ ಬೇಧ ಭಾವ ವಿಲ್ಲದೆ ಒಂದೇ ಕುಟುಂಬದಂತಿದ್ದ ನಮಗೆ ಆ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಅಗಲಿ ಬರುವಾಗ ಏನನ್ನೋ ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆ ಅಲ್ಪ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆದ ಅನುಭವ ಮಾತ್ರ ಮರೆಯಲಾಗದು. ಈ ಸುಂದರ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಶಿಬಿರಾಧಿಕಾರಿ ಶ್ರೀ ಸೈಯದ್ ಅಜೀಜ್‌ರವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜಿಗೂ ನಾವು ಚಿರ ಋಣಿಗಳು.

ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಗೆಳೆಯ

ಕು|| ಪವಿತ್ರ
ದ್ವಿತೀಯ ಪಿ.ಯು.ಸಿ.

ಟಂ, ಟಂ..... ಎಂದು ಹನ್ನೊಂದು ಸಲ ಘಂಟೆಯ ಸದ್ದು ಬಂತು. ರಾಮು ತನ್ನ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ತನ್ನ ಫಿಸಿಕ್ಸ್ ಬುಕ್ಕನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪಾಠವನ್ನು ಗಟ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತಕ್ಷಣವೇ ಜೋರಾದ ಒಂದು ಮೋಟಾರಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಬಂತು. ಅದು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಎದುರು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ತಕ್ಷಣವೆ ರಾಮು ತನ್ನ ಖುರ್ಚಿಯಿಂದ ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಓಡಿದನು. ಅದು ಇನ್ಯಾರು ಅಲ್ಲ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ವಿಜಯ್ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. "ನಾಳೆ ಎರಡನೇ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಗಣಿತದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಈಗ ಈ ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ತಯಾರಾಗುವ ಬದಲು ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದ?" ಎಂದು ರಾಮು ಮನದಲ್ಲೆ ಯೋಚಿಸಿದನು. ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದ ಕೂಡಲೇ ವಿಜಯ್ ಒಳಗೆ ಒಂದೇ ಸಲ ನುಗ್ಗಿ ರಾಮುವಿನ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು "ರಾಮು, ಪ್ಲೀಸ್ ನಿನ್ನಿಂದ ಒಂದ ಉಪಕಾರವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ ಕಣೊ ನಾನು ತುಂಬ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ರಾಮುವಿನ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. "ಏನಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತೊ? ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರಿಸುತ್ತಿಯಾ? ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಗಾಬರಿಗೊಂಡಿದ್ದೀಯಾ?" ಎಂದು ರಾಮು ಪೆಚ್ಚನೆಯ ಮುಖ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೇಳಿದನು. "ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ಬೇಡ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ಒಂದಿನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಾತಾಡೋಣ" ಎಂದು ರಾಮುವನ್ನು ಆಚೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ರಾತ್ರಿ, ಮಂಜು ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು ರಾಮುವಿಗೆ ವಿಜಯ್ ಯಾಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಇಷ್ಟೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅವನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. "ಆ ! ಈಗ ಹೇಳು ಏನಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು" ಎಂದು ರಾಮು ವಿಜಯ್ ನನ್ನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದನು. "ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಕಣೊ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕೆಲಸ ಅಷ್ಟೆ ನೀನು ನಾಳೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕು ಅಷ್ಟೆ ಎಂದು ವಿಜಯ್ ಸಲೀಸಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. (ವಿಜಯ್ ಮತ್ತು ರಾಮು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕ್ಲಾಸ್ ಮೇಟ್ಸ್ ಆಗಿದ್ದರು. ರಾಮು ಬಡ ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದರು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಓದಿ ಪಿಯುಸಿಲಿ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಬಂದಿದ್ದನು. ಆದರೆ ವಿಜಯ್‌ಗೆ ಹುಡುಗಾಟದ ಬುದ್ಧಿ ಅವನದು ಓದಿಕೊಂಡ ರಾಯಿತು ಎಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸ್ಟಡೀಸ್‌ನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ಪಿಯುಸಿಲಿ ಫೇಲಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ತಂದೆ ತುಂಬಾ ಸಾಹುಕಾರರು. ವಿಜಯ್ ಈಗ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು).

``ಏನೋ ಇಷ್ಟು ಸಲೀಸಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೆ`` ಎಂದು ರಾಮು ಚಕಿತನಾದವನಂತೆ ನೋಡಿದನು. ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಕಣೋ ನಿನಗೆ ಐಡಿ ಕಾರ್ಡ್, ಹಾಲ್ ಟಿಕೆಟ್ ಎಲ್ಲಾ ತಯಾರಾಗಿದೆ ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಶ್ಚಿಂತೆ ಇಂದ ಹೋಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿ ಬಾ. ಅಲ್ಲಿನ ಇನ್‌ವಿಜಿಲೆಟರ್‌ಗೂ ಕೈ ಬಿಸಿ ಮಾಡಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ಲೀಸ್ ಕಣೋ ಕೆಮಿಸ್ಟ್ರಿ, ಫಿಸಿಕ್ಸ್ ಎಲ್ಲಾ ಮ್ಯಾನೇಜ್ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಈ ಮ್ಯಾಥ್ಸ್ ಯಾಕೆ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಹತ್ತುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಈ ಸಲ ಪಾಸ್ ಆಗೇ ಆಗುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಏನು ಇಲ್ಲ ಜಸ್ಟ್ ನಾನು ಪಾಸ್ ಆಗುವಷ್ಟು ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡಿ ಎದ್ದು ಬಂದರೆ ಸಾಕು ನಿನಗೇನು ಮ್ಯಾಥ್ಸ್ ಎಂದರೆ ತುಂಬ ಸುಲಭ ಜಸ್ಟ್ ಮುವತ್ತೈದು, ನಲವತ್ತು ಬಂದರೆ ಸಾಕು. ಆಮೇಲೆ ನನ್ನ ತಂದೆ ಡೊನೇಷನ್ ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಮೆಡಿಕಲ್‌ಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಾರೆ".

ರಾಮುವಿಗೆ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳುವುದೊ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದೊ ಬಿಡುವುದೊ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ತಕ್ಷಣ ವಿಜಯ್ ತನ್ನ ಪಾಕೆಟ್ ಇಂದ ಐದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಇದು ಲಂಚ ಎಂದು ಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಹುಷಾರಿಲ್ಲ ಅವರ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಬಳಸಿಕೊ" ಎಂದು ವಿಜಯ್ ರಾಮುವಿನ ಕೈಗೆ ಐದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತುರುಕಿದನು.

"ಏ ಇದು ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲವ ನಾಳೆ ನನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆ ಗೊತ್ತಾದರೆ ಅಥವಾ ನಾಳೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಬರುವ ಹುಡುಗರು ನನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರೆ?" ಏನು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ಉತ್ತರಿಸಿ ಬಾ ನಾನು ಮಿಕ್ಕಿದ್ದು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಬೈಕನ್ನು ಹತ್ತಿ "ನಾನು ನಾಳೆ ಹತ್ತು ಗಂಟೆ ಕಾಲೇಜ್ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ ಬರಲೆಬೇಕು ಎಂದು ರಾಮು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳುಸುವ ಮುನ್ನ ತನ್ನ ಬೈಕನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ರಾಮು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ದುಡ್ಡಿನ ಗಂಟನ್ನು ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದನು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವನು ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಅವನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಕೊನೆಗೆ ನನಗೆ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾಳೆ ಹೇಳಿಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೊಂಡು ಸರಿಯಾಗಿ ಹತ್ತುಗಂಟೆಗೆ ಕಾಲೇಜಿನ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದನು. ವಿಜಯ್ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರು ಬರಲೆ ಇಲ್ಲ. ಸುಮಾರು ೧೦.೨೫ ಆಯಿತು. ಪರೀಕ್ಷೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲು ಕೇವಲ ಐದು ನಿಮಿಷಗಳಿದ್ದವು. ಆಗ ವಿಜಯ್ ತನ್ನ ಬೈಕಲ್ಲಿ ಬಂದು ರಾಮುವಿನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಐಡಿ ಕಾರ್ಡ್

ಮತ್ತು ಹಾಲ್ ಟಿಕೆಟ್‌ನ್ನು ತುರುಕಿ "ಬೇಗ ಹೋಗು ಸಮಯವಾಯಿತು ಹೆದರದೆ ಬರೆದುಬಾ ಎಂದು ರಾಮುವಿನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳದೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ರಾಮು ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಹಾಲಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಇನ್‌ವಿಜಿಲೇಟರ್‌ಗೆ ಹಾಲ್ ಟಿಕೆಟ್ ತೋರಿಸಿದನು. ಅವರು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಕೂತು ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಅವನು ಪೇಪರ್ ಅನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉತ್ತರಿಸಲು ಶುರು ಮಾಡಿದನು. ಇನ್ನೇನು ಮೂವತ್ತು ಅಂಕ ಗಳು ಬರುವಷ್ಟು ಉತ್ತರಿಸಿದನು. ಇನ್ನೇನು ಹತ್ತು ಅಂಕಗಳನ್ನು ಉತ್ತರಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮೇಲ್ವಿಚಾ ರಕರು ಬಂದರು. ಇವನು ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರೆಯತೊ ಡಗಿದನು. ಆಗ ತಕ್ಷಣ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಕರು "ಹೆಲೊ, ನೀನು ರಾಮು ತಾನೇ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿದರು". ರಾಮು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅವರು ಅವನ ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರಾಕ್ಟಿಕಲ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಲು ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ಇವನನ್ನು ತಕ್ಷಣ You are debarred ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನನ್ನು ಕ್ಲಾಸ್ ಹೊರಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ರಾಮುವಿಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ಪ್ರಪಂಚವೆ ಕತ್ತಲಾದಂತೆ ಆಗಿ ಕೆಳಗೆ ತೊಪ್ಪನೆ ಬಿದ್ದನು. ●

ಇದೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಮಳಿಗೆ !

ಮಳಿಗೆಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಬಂದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದುತ್ತಾನೆ "ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ".

"ಇಲ್ಲಿನ್ನೇರಿರುತ್ತೆ ಬೈಬಲ್‌ಗಳು ಕ್ರಿಸ್ತನ ನೀತಿ ಕತೆಗಳು ತಾನೆ?" ಎನ್ನುತ್ತ ಸರಸರನೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದೇಬಿಟ್ಟ. ಆತನಿಗೆ ಈ ಮಳಿಗೆಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇ ತಿಳಿಯದು. ೧೯೭೨ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಈ ಸಂಘ ಈವರೆಗೆ ೯೫ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ. ಇವರ ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಅನೇಕ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಲಭಿಸಿವೆ. ಯುವ ಬರಹಗಾರರನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸರುವ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ. 'ನಾದಲೀಲೆ ವೇದಿಕೆ' 'ಅನಿಕೇತನ ವೇದಿಕೆ' ಮತ್ತು 'ನಾಟಕಾಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ' ಗಳ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಪ್ರತಿಭೆಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ.

ಇಡೀ ಭಾರತದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಖಾಸಗಿ ಕಾಲೇಜಿನ ಭಾಷಾಸಂಘ, ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವು ಪಡೆಯದೆ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಮಾತ್ರ! ಸಾಹಿತಿ, ನಾಟಕಕಾರ ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಇದೆಲ್ಲದರ ನಿರ್ವಾಹಕರು. ಈ ಮಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚೆನ್ ಅವರ 'ತೆರೆದ ಮನ'ಕ್ಕೆ ಅಧಿಕ ಬೇಡಿಕೆ.

ಸಂಪಾದಕರು
ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಭಾಗ್ಯ - ೨
ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಮೇಳ ೧೯೯೪
ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು - ೧೮

ಪಿತೃ ಸ್ಮೃತಿ

ಡಾ. ಪ್ರಿಯದರ್ಶಿನಿ ಪಿ. ಮಡ್ಡಿ
ಪ್ರಾಣಿಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗ

ತಂದೆಯ ಅಗಲಿ ಆದವು ದಿನ ಹನ್ನೊಂದು
ಅವರಿಲ್ಲದಿರಲು ಸವಿ ನೆನಪುಗಳೇ ಇನ್ನೆಂದು
ಬಗೆಬಗೆಯ ನೆನಪುಗಳು ಕಾಡುವವು ಬಂದು
ಅಂದಿನಾ ಕ್ಷಣಗಳವು ಸ್ಮೃತಿ ಮಾತ್ರ ಮುಂದು
ಎಡಬಿಡದ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ನೆರಳಿತ್ತು ಅಂದು
ಪಿತೃ ರಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬಡವಾದೆ ಇಂದು

ಉಸಿರಿರುವವರೆಗೆ ದಾರಿದೀಪವಾದವರು
ಉಸಿರಳಿದ ಘಳಿಗೆ ಜ್ಯೋತಿಯಾದವರು
ದಿನ ಹತ್ತಾದಂತೆ ಏನೋ ವಿಚಿತ್ರ ಅನುಭವ
ಮನದಲ್ಲೇನೋ ಹೇಳಲಾಗದ ಭಾವ
ಅವರು ಸೇರಿದಾ ಜ್ಯೋತಿ ನಮ್ಮೊಳೇ ನೆಲೆಸಿದ ಭಾಸ
ಇದು ಏನೋ ವಿಧಿಯ ವಿಪರ್ಯಾಸ

ನಾನು ಪಡೆದಿದ್ದೆ ಒಬ್ಬ ತಂದೆ ಅಸಮಾನ
ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಅಮೂಲ್ಯ ಕೊಡುಗೆಯೇ ಸಮಾಧಾನ
ಅವರೊಳಗೆ ಅಡಗಿತ್ತು ಒಳಿತಿನ ಹರಕೆ
ಇನ್ನೆಂತು? ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ? ಅವರ ಆಗಮನ !

ತುತ್ತಿಗೊಂದು ಗೋಡಂಬಿಯಂತೆ ಹೊತ್ತಿಗೊಂದು ಹಿತವಚನ
ಸಾಗರದ ಮುತ್ತುಗಳವು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದವು ಮನಕೆ ಸಾಂತ್ವನ
ಅವರ ಹಿತನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟವಾದ ಈ ನುಡಿ
ಅಂತರಾಳವ ತಟ್ಟಿ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಧೈರ್ಯ ಇಮ್ಮಡಿ
"ಕೆಲಸ ಭಾಳ ಆತು ಅಂತ ತಕರಾರ ಮಾಡಬ್ಯಾಡ,
ಅದು ನಾವು ಪಡೆದು ಬಂದ ಆಸ್ತಿ,
ಆಸ್ತಿ ಎಂದಾದರೂ ಆದೀತೆ ಜಾಸ್ತಿ?"

ಕಾಯಕವೇ ಕೈಲಾಸವೆಂದು ನಂಬಿದವರು
ಇಳಾ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಲೀನವಾದರು
ಮಿತ್ರರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಅಜಾತ ಶತ್ರುವಿನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ
'ಸರ್ವೇ ಜನಾ ಸುಖಿನೋ ಭವಂತು' ಅವರ ಸುವರ್ಣ ವಾಕ್ಯ

ತಂದೆ ಇಲ್ಲದ ಬಾಳ ಕನಸಲ್ಲೂ ನೆನೆದಿರಲಿಲ್ಲ
ಕನಸಾಗದಿದ್ದದ್ದು ನನಸಾಗಿ ಹೋಯಿತಲ್ಲ
ಕರಳು ಕತ್ತರಿಸಿದಂತಾಯಿತಲ್ಲ
ಕಣ್ಣಿನಾ ಅಣೆಕಟ್ಟು ಒಡೆಯಿತಲ್ಲ

ದೇಹ ಮಿಥ್ಯೆ ಆತ್ಮ ಸತ್ಯ
ಬೇವು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲ್ಲ ಕೊಂಚ
ಕತ್ತಲು ಅಹೋರಾತ್ರಿ ಬೆಳಕು ಅತಿಥಿ
ಇದೇ ಜೀವನದ ತಥ್ಯ

ದಾಂಪತ್ಯ ಯೋಗ

ಸೆಬಾಸ್ಟಿಯನ್ ಡಿಯ್ಸಾಸ್
ದ್ವಿತೀಯ ಪದವಿ

ಕುಟುಂಬವೊಂದರಲ್ಲಿ ಜನಿಸುವುದು, ಬೆಳೆಯುವುದು, ಜೀವಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ತನ್ನದೆ ಆಗಿರುವ ಕುಟುಂಬವೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದು ನಿರೂಪಿಸುವುದು ಪ್ರತಿಯೋರ್ವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಹಕ್ಕು. ಕುಟುಂಬವೊಂದರ ನಿರ್ಮಾಣ ಹಾಗೂ ನಿರೂಪಣೆ ದಾಂಪತ್ಯ ಪರಿಮಿತಿಗೆ ಸೇರಿದುದಾಗಿದೆ.

ದಂಪತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತಿ - ಗತಿ, ಆರೋಗ್ಯ, ಆರ್ಥಿಕತೆ, ವಸತಿ - ವಸ್ತ್ರ ಸೌಕರ್ಯ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಯೋಚಿಸುವುದು ಸಮರ್ಪಕ ಹಾಗೂ ಸಮರ್ಥನೀಯ. ತಮಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ, ವಸತಿ, ವಸ್ತ್ರ, ಆಹಾರ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ತಂದೆ ತಾಯಿ ಎನಿಸಿದವರ ಕರ್ತವ್ಯ.

ವಿವಾಹ ಎಂಬುವುದು ಓರ್ವ ಪುರುಷ ಹಾಗೂ ಸ್ತ್ರೀಯ ಸತ್ಯಂಬಂಧದ ಸುದೀರ್ಘ ಪ್ರಯಾಣ. ಜೀವಮಾನ ಪರ್ಯಂತ ಬಾಳಬೇಕಾದ ಒಂದು ಒಪ್ಪಂದ. ಇದೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯಲಾರದ ವ್ಯವಹಾರ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ದಾಂಪತ್ಯದಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸುಖ ಸಂತೋಷಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ವಿಪುಲ ಅವಕಾಶಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಗುರುತರವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳೂ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೂ ಇವೆ. ಆದುದರಿಂದ ವಿವಾಹ ಆಗುವುದರಲ್ಲಿ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹಾಗೂ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಪರಿಪಕ್ವತೆ ಇರಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ದೈಹಿಕ ಹಾಗೂ ಲೈಂಗಿಕ ಪರಿಪಕ್ವತೆಯಷ್ಟೆ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನಸಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಪಕ್ವತೆಯೂ ಅವಶ್ಯಕ. ವಿವಾಹವಾಗ ಬಯಸುವವರಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು, ಪರಿಸರವನ್ನು ಹಾಗೂ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತ ಜಾಣ್ಮೆ ಇರಬೇಕು. ತನ್ನ ಬಾಳ ಸಂಗಾತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜದ ಇತರರೊಂದಿಗೆ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಹಾಗೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆರೆಯುವ ಸ್ವಭಾವ ಇರುವುದು ಅಗತ್ಯ.

ದಾಂಪತ್ಯ ಪ್ರೀತಿಯು ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಪ್ರೀತಿ. ಬಾಳಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ತನ್ನೊಡನೆ ಸಹಬಾಳ್ವೆ ನಡೆಸಲಿರುವ ತನಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವ ಸಂಗಾತಿಯನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಇಚ್ಛಿಸಿ, ಆರಿಸಿ, ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ತನ್ನಷ್ಟೇ ಅವನಿಗೆ/ಅವಳಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ, ಯಾವುದೇ ಷರತ್ತು ರಹಿತವಾಗಿ ಸಮರ್ಪಿಸುವುದೇ ದಾಂಪತ್ಯ ಪ್ರೀತಿಯ ಪರಮ ಲಕ್ಷಣ. ಕೇವಲ ಶಾರೀರಿಕ ಸಂತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ಯಾರು ವಿವಾಹವಾಗಲಾರರು. ಜೀವಮಾನ ಪರ್ಯಂತ ಸ್ನೇಹ, ಪ್ರೀತಿ, ಸಹಭಾಗಿತ್ವ ಹಾಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಸಹಕಾರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲೆಂದೇ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ವಿವಾಹವಾಗುವುದು. ಈ ಅಂಶಗಳಷ್ಟೇ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನದ ಸುಭದ್ರತೆ ಹಾಗೂ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲವು. ಸತಿಪತಿಯರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಗಾಢವಾದಷ್ಟು ದಾಂಪತ್ಯದ ಸುಖ ಸಂತೋಷಗಳು ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತವೆ.

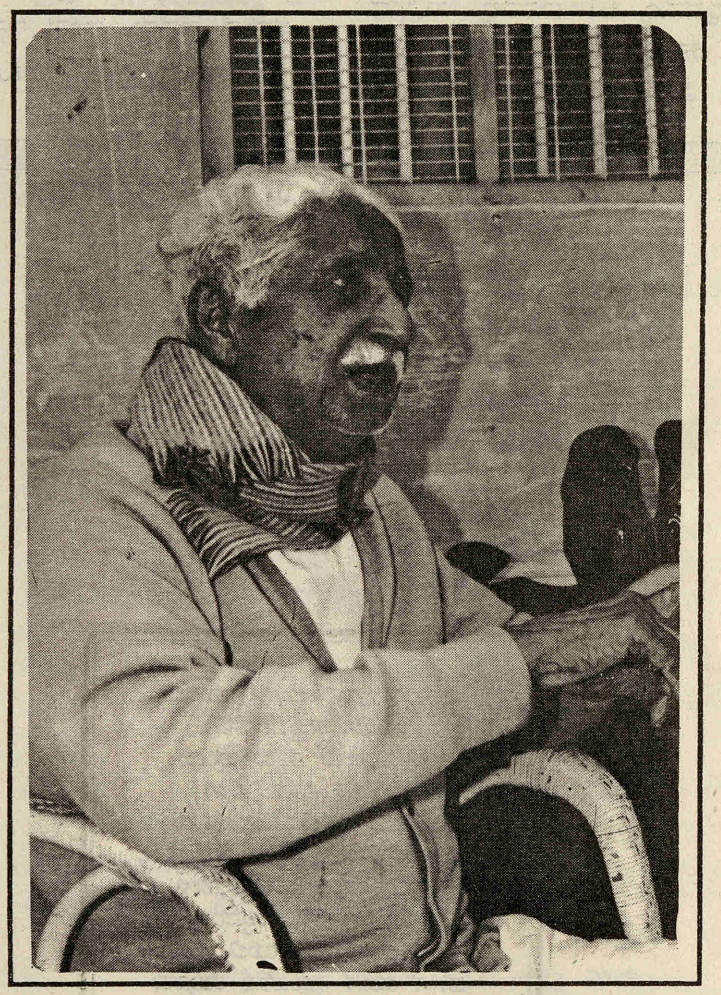
ಐಕ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಿರತೆ ಇವು ದಾಂಪತ್ಯದ ಪ್ರಮುಖ ಲಕ್ಷಣಗಳಾಗಿವೆ. ದಾಂಪತ್ಯವು ಓರ್ವ ಪುರುಷ ಮತ್ತು ಓರ್ವ ಸ್ತ್ರೀಯ ನಡುವಿನ ವಿಶಿಷ್ಟ ಹಾಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಂಬಂಧವಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯವರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ನಿಷೇಧ. ದಾಂಪತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಸತಿ - ಪತಿ ಇಬ್ಬರೂ ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ತನಕ ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವಣ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಯಾವುದೇ ಮಾನವ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಚ್ಛೇದಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಶಾಶ್ವತ ಬಂಧನವಾಗಿದೆ. "ಯುಗ ಯುಗಗಳು ಸಾಗಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರ ಪ್ರೀತಿ ಶಾಶ್ವತ ; ಜಗವೇನೆ ಹೇಳಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರ ಪ್ರೀತಿ ಶಾಶ್ವತ ; ನದಿ ಸಾಗರ ಕೆರಳಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರ ಪ್ರೀತಿ ಶಾಶ್ವತ."

ವಿವಾಹದ ಬಗ್ಗೆ ಅದರ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ನೂರಾರು ಸವಿಗನಸುಗಳು ಮೂಡುತ್ತಿರುವುದು ಸಮಂಜಸ. ಆದರೂ ವಿವಾಹ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಖಮಯವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಸರಾಗವಾಗಿ ಸಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲು ನೋಟಕ್ಕೆ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನ ಸರಳ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಅದು ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಆಗರವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ವಿವಾಹ ಜೀವನ ಎಂಬುವುದು ಎರಡು ದಿನಗಳ ಆಟವಲ್ಲ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲ. ಸಾವು ಇಬ್ಬರನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ತನಕ, ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದುದು ಪಂಚಾಮೃತವೆಂದೆಣಿಸಿ ಎಲ್ಲವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲೇಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿವಾಹ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಂದೊದಗಬಹುದಾದ ಅಡ್ಡಿ - ಆತಂಕಗಳು ಯಾವುವು.... ಉದ್ಭವಿಸುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಯಾವುವು..... ಅವುಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ..... ಅವುಗಳ ಮಾರ್ಗಗಳು ಯಾವುವು.... ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹು ಪ್ರಯೋಜನಕರ.

ಕಣ್ಮರೆಯಾದ ಕುವೆಂಪು

ಮೋಹನ್ ಕುಮಾರ್ ಯು.ಎಮ್
ದ್ವಿತೀಯ ಪದವಿ

ಚತುಷ್ಕೋಟಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಚಿರ ಪರಿಚಿತವಾಗಿ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಾಗೂ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಕೊಡ ಗಳಿಸಿದ. ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಅಲ್ಪ ಮನುಷ್ಯತ್ವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಿಶ್ವಮಾನವ ನಾಗಬೇಕೆಂದು ವಿಶ್ವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸಾರಿದ ಅಪೂರ್ವ ಚೇತನ ಕವಿ ಕುವೆಂಪು ಇಂದು ನಮ್ಮೊಡನಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ ಗೆಲ್ಲಾ ಈ ಅಪೂರ್ವ ಚೇತನವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯ ವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ತಮ್ಮ ಶ್ರೀಮಂತ ೯೦ ವರ್ಷದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ "ಆಡು ಮುಟ್ಟದ ಸೊಪ್ಪಿಲ್ಲ, ಕುವೆಂಪು ಕೈಯಾ ಡಿಸದ ಸಾಹಿತ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಅಪೂರ್ವ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ವನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತಗೊಳಿಸಿದ ಧೀಮಂತ ಕವಿ ಕುವೆಂಪು.

ಕುಪ್ಪಳ್ಳಿ ವೆಂಕಟಗೌಡ ಪುಟ್ಟಪ್ಪ ಪೂರ್ಣ ಹೆಸರು. ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿಯ ಸಮೀಪದ ಕುಪ್ಪಳ್ಳಿ ಎಂಬುದು ತಂದೆಯ ಊರು. ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ತಾಯಿಯ ಊರಾದ ಹಿರಿ ಕೊಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ. ನಿಜಕ್ಕೂ "ಕುವೆಂಪು" ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಮಲೆನಾಡು ನೀಡಿದ "ಹಿರಿಕೊಡಿಗೆ".

'ಮಹಾಪುರುಷರು ವಿರಳ, ಕವಿಗಳು ಇನ್ನೂ ವಿರಳ. ಮಹಾ ಪುರುಷನೂ ಕವಿಯೂ ಆಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅತ್ಯಂತ ವಿರಳ' ಎಂಬು ದಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತಿದೆ. ಕುವೆಂಪು ಅಂತವರು. ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ ಕುವೆಂಪುರವರಲ್ಲಿ ಸುಪ್ತ ಕವಿತಾಶಕ್ತಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಅವರಿಗೊಬ್ಬ ಕ್ರೈಸ್ತ ಗುರುಗಳಿದ್ದರು. ಇಂಗ್ಲೀ ಷಿನ "ಫೈಡ್ ಪೈಪರ್" ಪದ್ಯವನ್ನು ಅವರು ಹಾಸ್ಯವಾಗಿ ಓದಿ ದರು. ರವೀಂದ್ರರ "ಗೀತಾಂಜಲಿ"ಯನ್ನೂ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಗೀತಾಂಜಲಿಯೂ ಕ್ರೊಸೋ ಕಂಡ ಹೆಜ್ಜೆಗಳಂತೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು.

ಕುವೆಂಪುರವರು ಮೊದಲು ಕವಿತೆ ಬರೆದದ್ದು ಕನ್ನಡದ ಲ್ಲಲ್ಲ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ. ಮೊದಲನೆಯ ಕವನ ಸಂಗ್ರಹ `The Biginner's Muse' ಆಂಗ್ಲ ಜಗತ್ತಿನ ಅಗಾಧ ನೆರಪಿಯ ಮುಂದೆ ಗಿಟಾರ್ ವಾದನ ಮಾಡುತ್ತ ನಿಂತ ಕನ್ನಡಿಗ. ಕಸಿನ್ಸ್ ಎಂಬ ಐರಿಷ್ ಕವಿ, ಕುವೆಂಪು ಅವರ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕವನಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚಿ ಕೊಂಡರು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆ ಯಿರಿ ಎಂದೂ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವರ ಬಾಳು ಮುಡಿಪು. ಮೊದಲ ಕವಿತೆ ಚೈತ್ರ - ವೈಶಾಖ ವಸಂತಾಗ ಮನ.

ಕುವೆಂಪು ಅವರು ಮೂಲತಹ ಕವಿ. ಆದರೆ ಯಾವ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ಅವರು ಬಿಟ್ಟವರಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದೇ ಪ್ರಕಾರದ ಅವರ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ದರೂ ಅವರು ಅಷ್ಟನ್ನೇ ಬರೆ ದಿದ್ದರೂ ಎಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಲೇಖಕರೆಂಬುದು ಭಾಸವಾಗು ತ್ತದೆ. ಅವರು ಬರದ ಎರಡು ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಕಾನೂರು ಹೆಗ್ಗಡತಿ, ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದು ಮಗಳು. ಕಾನೂರು ಹೆಗ್ಗಡತಿಯದು ಸ್ಥಳೀಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಾದರೆ, ಮದುಮಗ ಳದು ವಿಶ್ವಪ್ರಜ್ಞೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಪ್ರಜ್ಞೆ. ಗಾಂಧೀಜಿಯ ದಂಡೀಯಾತ್ರೆ ಯಂತ ಮಹಾ ಸಂಘಟನೆಯಾಗಲಿ, ರಾಮಣ್ಣನ ಮಗನ ಸಾವಿ ನಂಥ ಸಣ್ಣ ಘಟನೆಯಾಗಲಿ ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಮುಂದೆ ಎರಡೂ ಒಂದೇ. ಎರಡಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ' ಎಂದು ಅವರೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ್ದರು.

ಲೌಕಿಕವಾಗಿ ಕುವೆಂಪು ಅವರದು ಅಧ್ಯಾಪಕ ವೃತ್ತಿ. ಮೈಸೂರಿನ ಮಹಾರಾಜ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ, ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ, ಪ್ರಾಚಾ ರ್ಯರಾಗಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕುಲಪತಿಯಾದರು. ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟೊ ರೇಟ್, ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ರಾಷ್ಟ್ರ

ಕವಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಪಂಪ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಕರ್ನಾಟಕ ರತ್ನ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ - ಹೀಗೆ ಹಲವಾಗು ಗೌರವಗಳು ಅವರನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದವು. ***"ಬಾಗಿಲಲಿ ಕೈಮುಗಿದು ನಿಂತಿಹೆವು, ಒಳಗೆ ಬರಲಪ್ಪಣೆಯೆ?"*** ಎಂದು ಕೇಳಿದವು. ಕುವೆಂಪು ಅವರು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಆಶಿಸಿದವರಲ್ಲ. ಯುಗದ ಕವಿ, ಜಗದ ಕವಿ, ದ್ರಷ್ಟಾರ, ಕನ್ನಡದ ಮುಂಬರಿವಿಗಾಗಿ ಸದಾ ಶ್ರಮಿಸಿದ ಮಹಾನ್ ಚಿಂತಕ, ವಿಚಾರವಾದಿ. ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯನೂ ಭಗವನ್ಮಾನ್ಯನೆಂದು ಕೊಂಡಾಡಿದ ವಿಶ್ವಪ್ರೇಮಿ. ಕನ್ನಡಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಚ್ಚಿನಿಂದ ಹೋರಾಡುವವರ ತಂಡದ ಸ್ಫೂರ್ತಿ. ಮಾನಸಗಂಗೋತ್ರಿಯ ಕನಸುಗಾರ. ಮಹಾಮಾನವ ಕುವೆಂಪು ಅವರು ಈ ಶತಮಾನ ಕಂಡ ಮಹೋನ್ನತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ. ಹೀಗೊಬ್ಬರು ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಇದ್ದರು. ಇಂಥ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಈ ನಾಡು ಕಾಣಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಯುಗ ಬೇಕೊ!

ಬಡಬಗ್ಗರ ಗುಡಿಸಲುಗಳ ಮುರಿದು
ಗುಡಿಗಳ ಕಟ್ಟುವರೆನಗಾಗಿ
ನರಳುತ್ತಿರೆ ನಾ ನೆತ್ತರು ಹರಿದು
ಸಂಗೀತದಿ ನನ್ನನು ಕೂಗಿ
ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದೆವೆಂದೆನ್ನುವರು
ರಕ್ತಮಾಂಸವನೆ ತಿನ್ನುವರು
ನನ್ನ ಧರ್ಮದಾ ಹೆಸರನೆ ಹೇಳಿ
ನನ್ನನೆ ಶಿಲುಬೆಗೆ ಕುತ್ತುವರು :
ನನ್ನ ರಕ್ತದಾ ಹೊಳೆಯಲಿ ತೇಲಿ
ಹೊಸ ಹೊಸ ಶಿಲುಬೆಯ ಕೆತ್ತುವರು
ಮಾನವರರಿಯರು ಕ್ಷಮಿಸೈ, ತಂದೆ;
ಅಂದೂ ಇಂದೂ ಎರಡೂ ಒಂದೆ.

ಕುವೆಂಪು
ಪಾಂಚಜನ್ಯ

ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮೇಷ್ಟ್ರು

ರವಿಚಂದ್ರನ್ ಆರ್.
ಎರಡನೆಯ ಪಿ.ಯು.ಸಿ.

ಎಲ್ಲಾ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳಿಗಿಂತ ಇಷ್ಟ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ನಂಗೆ
ಅದು ಯಾಕೋ ಕಾಣೆ ಹಾಗನ್ನಿಸುತ್ತೆ ನಂಗೆ
ನೀವು ಕ್ಲಾಸ್‌ನಾಗ ಬಂದ್ರೆ ಒಂದ್ತರದ ಖುಷಿ ನಂಗೆ
ಅದು ಯಾಕೋ ಕಾಣೆ ಹಾಗಾಗುತ್ತೆ ನಂಗೆ
ಆಗಾಗ ಒಂದ್ತರ ಜೋಕ್ ಮಾಡ್ತೀರಿ ನೀವು
ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲೂ ಇವೆ ಒಂದು ತತ್ವ, ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಹಿಂದೆ

ಎಲ್ಲಾ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳಿಗಿಂತ ಇಷ್ಟ ನಿಮ್ಮನ ಕಂಡ್ರೆ ನಂಗೆ
ಅದು ಯಾಕೋ ಕಾಣೆ ಹಾಗನ್ನಿಸುತ್ತೆ ನಂಗೆ
ಕ್ಲಾಸ್‌ನಾಗ ನೀವು ಹೇಳೋ ಮಾತು
ಹಂಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಾಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತೆ ನಂಗೆ
ಯಾಕೋ ಬೇರೆ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಹೇಳೋ ಮಾತು
ಹಂಗೇ ಕರಗೋಗತ್ತೆ ನಂಗೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳಿಗಿಂತ ಇಷ್ಟ ನಿಮ್ಮನ ಕಂಡ್ರೆ ನಂಗೆ
ಅದು ಯಾಕೋ ಕಾಣೆ ಹಾಗನ್ನಿಸುತ್ತೆ ನಂಗೆ

ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿದ್ರೇನೆ ಸಂತೋಷ ನಂಗೆ
ಏನಾದ್ರು ಕೊಡಬೇಕನ್ನುತ್ತೆ ನಂಗೆ
ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಂದ್ರೆ ಇಷ್ಟವಂತೆ ನಿಮ್ಗೆ
ಆದ್ದರಿಂದ ಬರೆದ ಒಂದು ಕವನ ನಿಮ್ಗೆ

ಎಲ್ಲ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳಿಗಿಂತ ಇಷ್ಟ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ನಂಗೆ
ಅದು ಯಾಕೋ ಕಾಣೆ ಹಾಗನ್ನಿಸುತ್ತೆ ನಂಗೆ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತ ಏನೂ ಅಲ್ಲ ನಾನು
ಆದರು ಬರದಿದ್ದೀನಿ ಪುಟ್ಟ ಕವಿತೆ ನಾನು
ತಪ್ಪಿದ್ದರೆ ತಿದ್ದಿ ಹೇಳಿ ನೀವು
ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿರುವೆ ನಾನು
ಎಲ್ಲಾ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳಿಗಿಂತ ಇಷ್ಟ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ನಂಗೆ
ಅದು ಯಾಕೋ ಕಾಣೆ ಹಾಗನ್ನಿಸುತ್ತೆ ನಂಗೆ

ಸೋಮವಾರ, ಶನಿವಾರ ಕ್ಲಾಸ್‌ನಾಗ ಕಾಯುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ ನಾನು
ಈಗಾದರು ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು ಯಾವ ಕ್ಲಾಸ್ ನಾನು
ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಲು ಧೈರ್ಯ ಇಲ್ಲಾ ನಂಗೆ
ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೇಳ್ತಿನಿ ನಿಮಗೆ
ನಾನು ಕುಂತಿಯ ಜ್ಯೇಷ್ಠ ಮಗನ ತಂದೆ
ಎಲ್ಲಾ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳಿಗಿಂತ ಇಷ್ಟ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ನಂಗೆ
ಅದು ಯಾಕೋ ಕಾಣೆ ಹಾಗನ್ನಿಸುತ್ತೆ ನಂಗೆ

ನಾಟಕ - ಕಮ್ಮಟ - ಸವಿನೆನಪು

ಶಿವಕುಮಾರ್ ಎನ್.ಡಿ.
ಮೂರನೆಯ ಪದವಿ

"ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ" ಕರ್ನಾಟಕದಾದ್ಯಂತ ಸುಪರಿಚಿತವಾದ ಹೆಸರು. ಈ ಸಂಘ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ವರ್ಷಗಳು ಸಂದಿವೆ. ಈಗ ಕಾಲೇಜಿನ ಬೆಳ್ಳಿ ಹಬ್ಬದ ವರ್ಷ. ಅನೇಕ ಉತ್ತಮ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಲೋಕಕ್ಕೆ ನೀಡಿರುವ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಒಂದು ಅಂಗವಾಗಿರುವ "ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ" ಈಗ ನಾಟಕಪ್ರಿಯರಿಗೆ ಪರಿಚಿತವಾದ ಹೆಸರು.

'ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ' ಪ್ರಾರಂಭವಾದದ್ದು ೧೯೯೨ ರಲ್ಲಿ. ಈ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ರಂಗ ನಿರ್ದೇಶಕರಾದ ಪ್ರೊ ಬಿ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದರು. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಟ ಹಾಗೂ ನಾಟಕಕಾರ ಶ್ರೀ ಟಿ.ಎನ್. ಸೀತಾರಾಮ್ ಅವರು ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಆಗಮಿಸಿದ್ದರು. ಆ ವರ್ಷ ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ ಚೈತನ್ಯನ ನಿರ್ದೇಶನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸನ್ನ ಅವರ 'ದಂಗೆಯ ಮುಂಚಿನ ದಿನಗಳು' ಪ್ರಯೋಗಿಸಿತು. ಆ ವರ್ಷದ ಅಂತರ ಕಾಲೇಜು ನಾಟಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಉಲ್ಲಾಳ್ ಪಾರಿತೋಷಕದೊಂದಿಗೆ ಐದು ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿತು. ೧೯೯೩-೯೪ರ ವರ್ಷ ಪಿ. ಲಂಕೇಶ್ ಅವರ 'ಸಂಕ್ರಾಂತಿ' ನಾಟಕವನ್ನು ಚೈತನ್ಯನ ದಕ್ಷ ನಿರ್ದೇಶನದಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ ಒಟ್ಟು ಹನ್ನೆರಡು ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿ ಎಲ್ಲರ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಿತು.

ಈ ವರ್ಷ ೧೯೯೪-೯೫ ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ರಂಗ ಭೂಮಿಯ ಒಟ್ಟಾರೆ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು, ರಂಗಭೂಮಿಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು "ನಾಟಕ ಕಮ್ಮಟ"ವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿತ್ತು. ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ನಡೆದ ಈ ಕಮ್ಮಟವನ್ನು ಪ್ರೊ ॥ ಜಿ.ಕೆ. ಗೋವಿಂದ ರಾವ್ ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದರು.

ಶ್ರೀ ಸುರೇಂದ್ರನಾಥ್‌ರವರ ನಿರ್ದೇಶನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಈ ಕಮ್ಮಟದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೩೦ ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ರಂಗ ಭೂಮಿಯ ಶಿಸ್ತು, ನಡವಳಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಭಯ, ಹೆದರಿಕೆ ಮುಂತಾದ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿದರು. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಸ್ಥೈರ್ಯ ಮೂಡಿತು. ಇದಲ್ಲದೆ ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಶಕ್ತಿಯ ಶೇಖರಣೆ ಹಾಗೂ ಅದರ ಉಪಯೋಗ, ಯಾವುದೇ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾವು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ತಲ್ಲೀನತೆ, ಕಣ್ಣಿನ ಸಂಬಂಧ, ದೇಹದ ಚಲನೆ, ವೇದಿಕೆಯ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಅನಾವಶ್ಯಕ ಚಲನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು. ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಅಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದರು.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ನಾಟಕ - ಕಮ್ಮಟವು ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ರಂಗ ಭೂಮಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯವಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದ "ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ"ಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲಾ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೂ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಬೆಳ್ಳಿ ನೆನಪು

ರೇಖಾ. ಎಸ್
ಎರಡನೆಯ ಪಿ.ಯು.ಸಿ.

ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜು ಪ್ರಾರಂಭವಾದದ್ದು ೧೯೬೯ ರಲ್ಲಿ. ಅಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಅನೇಕ ಯಶಸ್ಸಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ೧೯೯೪ನೇ ಜುಲೈ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಅದು ಇಪ್ಪತ್ತೈದನೇ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿತು. ಇದರ ಅಂಗವಾಗಿ ನಡೆದ ಬೆಳ್ಳಿ ಹಬ್ಬದ ವಿವರಣೆ ಹೀಗಿದೆ. ಇದರ ಸಲುವಾಗಿ ಕ್ರೀಡೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಿದ್ದವು. ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ತಿಂಗಳ ೭ನೇ, ೮ನೇ ಹಾಗೂ ೯ನೇ ತಾರೀಖಿನುದು ನಡೆದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ತುಂಬಾ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಜರುಗಿದವು. ಇದನ್ನು ಕಾಲೇಜಿನ ಒಳ ಪ್ರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಆಗ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಎಮ್. ಯಾಹ್ಯಾ ಅವರು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಕಾಲೇಜೆಂದು ಹೊಗಳಿದರು. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಅತಿಥಿಗಳು ಆಗಮಿಸಿದ್ದರು ಹಾಗೂ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅಂದಿನ ಆಕರ್ಷಣೆಯೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಾಪಕರ ವೃಂದದವರು ನಡೆಸಿದ 'ಧನ್ವಂತ್ರಿಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ' ಎಂಬ ನಾಟಕ. ಇದು ಮನರಂಜನೆಯ ಜೊತೆಗೆ, ಉತ್ತಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಗಹನವಾದ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮೂರು ದಿವಸ ನಡೆದ ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯ, ಚಿತ್ರ ರಚನೆ, ರಸಪ್ರಶ್ನೆ ಲೇಖನ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ರಸ ಪ್ರಶ್ನೆ, ರಂಗೋಲಿ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದವು ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನ ನಡೆಸಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂತೋಷವೆಂದರೆ ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ಥಾನ. ಇದರಿಂದ ಇದರ ಗೌರವ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಹೀಗೆ ನಡೆದ ಬೆಳ್ಳಿ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವೆನಿಸಿದೆ. ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಯಶಸ್ಸಿನ ಅಡಿಗಳನ್ನಿಡಲಿ ಎಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತೇನೆ.

ಮೂಕ ವಧು

ಜಾಹೀದ್ ಎಚ್. ಜವಳಿ
ಎರಡನೆಯ ಪದವಿ

"ವಿವಾಹವು ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಗಲೇಬೇಕು ಮಗು", ಎಂದು ಸುಮಳ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದರು. "ಆದರೆ, ಅಮ್ಮ ಈಗಲೇ ಹತ್ತು ಸಂಬಂಧಗಳು ಡೌರಿಯ ವಿಷಯದಿಂದ ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗಿವೆ. ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಹಣ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಮದುವೆ ಯಾವಾಗಲೋ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು " ಎಂದು ಸುಮ ನೊಂದಳು.

ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸುಮಳ ತಂದೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಬಂದರು. " ಸುಮ, ನಿನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ ಖುಲಾಯಿಸಿತು. ನಮಗೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆ ಸಂಬಂಧ ಬಂದಿದೆ... ಹುಡುಗ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮನೆತನದವನು, ವಿದೇಶದಿಂದ ತನ್ನ ಓದು ಪೂರೈಸಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ತಂದೆಯ ಐದು ಕಂಪನಿಗಳನ್ನು ಈಗ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಅವನು ತನ್ನ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಅವನ ತಂದೆಯ ಮೂಲಕ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ನೋಡು" ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದರು.

ಸುಮ ಹುಡುಗನ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದಳು. "ಅಪ್ಪ, ನಾನು ಅದನ್ನು ನೋಡಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳುವ ಹಾಗೆ ಆ ಹುಡುಗನೂ 'ಡೌರಿ' ಕೇಳಿರಬೇಕು. ಹೇಳಿ, ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿದನು..... ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ, ಒಂದು ಲಕ್ಷ .... ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ".

ಆಗ ತಂದೆ ಸುಮಳ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಕೈಯನ್ನಿಟ್ಟು "ಸುಮ ಈ ಸಂಬಂಧ ಹಾಗಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಹುಡುಗ ಏನನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ವಧು. ಆ ವಧು ಮನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವಳಿರಬೇಕು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಬೇಕು. ಅಷ್ಟೆ".

ಸುಮ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡಳು. ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಆನಂದಭಾಷ್ಪ ಹರಿದು, ಸುಮಳ ಮೈಯನ್ನು ಪುಳಕಿಸಿತು. ಮುಂದೆ ಆಗುವ ಗಂಡನ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಎದ್ದು ಕಾಣುವ ಮೀಸೆ, ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಣ, ಮಧ್ಯಮ ಎತ್ತರನಾದ ಸುಂದರ. ಯಾರಾದರೂ ಅವರ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮಾರು ಹೋಗುವರು. ಇಂಥ ವನು, ತನ್ನ ಗಂಡನಾಗುವನು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ತಾನು ಎಷ್ಟು ಅದೃಷ್ಟವಂತೆ... ಮುಂತಾದ ವಿಚಾರಗಳು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಕಾರ ಗೊಂಡವು.

ಸುಮ "ಈಗ ಒಂದು ಗುರಿ ಇಡ ಬೇಕು. ನಾನು ನನ್ನ ಸಭ್ಯತೆಯನ್ನು, ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ತೋರು ವೆನು. ಅವನ ಎಲ್ಲಾ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವೆನು. ಅವನಿಗೆ ವಿವಾಹದ ಎಲ್ಲಾ ಸುಖಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅವನಿಗೆ ನಾನು ಒಳ್ಳೆಯ ಧರ್ಮಪತ್ನಿ ಆಗಿ ತೋರುವೆನು" ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು.

ವಿವಾಹದ ದಿನ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಮಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆ ಮನಮೋಹಕ ಹುಡುಗನೇ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. "ಏನಿತ್ತು ಅವನ ಹೆಸರು? ಹಾಂ... ಅರವಿಂದ್, ನಾನು ನಿನ್ನ ದಾಸಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ ಅರವಿಂದ್, ನಾನು ಆ ದಿನವನ್ನು ಕಾತರದಿಂದ ಎದುರು ನೋಡು ತ್ತಿದ್ದೇನೆ.... ಆ ವಿವಾಹದ ಶುಭ ದಿನ ..... ಆ ನಮ್ಮ ಮೊದಲ ರಾತ್ರಿ .....", ಎಂದು ಸುಮ ಯೋಚಿಸುತ್ತಲೇ ದಿನ ಕಳೆದಳು.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಶುಭ ದಿನ ಬಂದಿತು. ಸುಮಳನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಕೂರಿ ಸಿದರು. ಸುಮ ವಧುವಿನ ಅಲಂಕಾರದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಸರೆಯಾಗಿ ವಿಜೃಂಭಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣು ಆ ರೂಮಿನ ಕಡೆ ಹೊರಳಿತು. ವರನು ಅಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ವರ ವಿವಾಹದ ವಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಸುಮ ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಅತ್ತ ಹೊರಳಿಸಿ ದಳು. ತನ್ನ ಪತಿಯ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ನೋಡಿ ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೇ ಮುಟ್ಟಿ, ಆಗುವ ಪತಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗಾಗಿ ಕಾದಳು....

ಆ ಸಮಯವೂ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ..... ಸುಮ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡಳು. ಇಬ್ಬರು ವ್ಯಕ್ತಿ ಗಳು ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಒಂದು ಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ ಮುಂದೆ ಒಬ್ಬ, ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಆ ಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.....

ಆ ಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ತಂದು ಸುಮಳ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟರು. ಸುಮ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು.... ನೋಡಿದಳು... ಕಾಲುಗಳಿರಲಿಲ್ಲ.....

ವರನು ವಧುವನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕನು. ಸುಮಾಗೆ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಶಬ್ದಗಳೇ ಹೊರ ಡಲಿಲ್ಲ... 'ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಲು ಬಹಳ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಅವು ಬರಲಿಲ್ಲ. ವರನ ಸಂತೋಷದ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ, ಸುಮ ಎನೂ ಹೇಳಲು ಇಚ್ಛಿಪಡಲಿಲ್ಲ.

ಆಗ ಒಂದು ಗಾದೆ ಮಾತು ಸುಮಳಿಗೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು :

"Marriages are made in heaven"

ಆಸೆ

ರವಿಚಂದ್ರನ್. ಆರ್.
ಎರಡನೆಯ ಪಿ.ಯು.ಸಿ.

ಅದೊಂದು ಹೊಸ ವಸಂತದ ಮುಂಜಾನೆ. ಇಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಬಲವಾಗಿಯೇ ಮಳೆ ಆಗಿದ್ದರಿಂದ ಬೆಳಗು ತಂಪಾಗಿತ್ತು. ಜೇನಿನ ಇಂಪು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಿಗೂ ಹರಡಿತ್ತು.

ಮುಂಜಾನೆಯ ಆ ಹೊಂಬಿಸಿಲು ನನ್ನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ನಾಟ್ಯವಾಡತೊಡಗಿತ್ತು. ಆ ಶುಭ ಕಿರಣಗಳು ನನ್ನ ಕಣ್ಣನ್ನು ಸೋಂಕಿ ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಆ ನಿದ್ರಾ ಲೋಕದಿಂದ ಹೊರ ಹಾಕಿದವು. ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಿಟಕಿಯನ್ನೇ ತನ್ನ ತೋಳನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹಬ್ಬಿದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಳ್ಳಿಯ ಆ ಮೊಗ್ಗಿನ ಸುವಾಸನೆ, ಮುಂಜಾನೆಯ ಆ ನಿಶಬ್ಧ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿ, ಗಿಳಿಗಳ ಚಿಲಿಪಿಲಿ ವಾದ್ಯ ಬೆಳಗಿನ ಸುಪ್ರಭಾತದಂತೆ ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಎಲ್ಲಾ ಬೇಸಿಗೆ ರಜೆಯಂತೆ ಈ ಬಾರಿಯು ನಾನು ನನ್ನ ಅಜ್ಜನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲು ತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಅಜ್ಜನ ಮನೆಯ ಸುತ್ತ ಆವರಿಸಿದ ಹಸಿರು ಗಿಡಮರ ಬಳ್ಳಿಗಳು ಹಾಗೂ ಅವುಗಳನ್ನೇ ತಮ್ಮ ನೆಲೆಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಜೀವಗಳೇ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರತಿ ಬಾರಿಯು ಸೆಳೆದೊಯ್ಯುತ್ತವೆ.

ಆ ಶುಭ್ರವಾದ ಮುಂಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಮಲಗಿದ್ದು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಸುತ್ತಲಿದ್ದ ನಿಸರ್ಗವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು.

ನನ್ನ ಅಜ್ಜನ ಮನೆಯ ಬದಿಯ ಆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆಲದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮರ ಇವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿನ ಮಾವಿನ ಮರದ ಒಂದು ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ಅಳಿಲು ತನ್ನ ಬೀಡನ್ನು ಮಾಡಿತ್ತು. ಅವುಗಳ ಆ ಸೀಳು ಧ್ವನಿಯ ಕರೆ ನನಗೆ ತೀರಾ ಪರಿಚಿತ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಾ ಜೀವರಾಶಿಗಿಂತ ಇವುಗಳ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿ, ಅನುಕಂಪ.

ಒಮ್ಮೆ ಅದರ ಮರಿಯೊಂದನ್ನು ತಂದು ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಗೂಡನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಆ ಬೇಸರವನ್ನು ಕಂಡು ಮತ್ತೇ ತನ್ನ ತವರೂರಿಗೆ ಹೋಗಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಾಗ ಅದರ ತಂದೆ ತಾಯಿಯ ಆ ಆತುರದ ಆಹ್ವಾನಕ್ಕೆ, ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಸೇರಿದ ಆ ಮರಿಯ ಉಲ್ಲಾಸ ಎಷ್ಟೊ ಅದರ ಬಹುಪಾಲು ಸಂತೋಷ ನನಗಾಯಿತು.

ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಸುತ್ತಲಿದ್ದ ಹಸಿರಿನ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನನ್ನ ನೆಚ್ಚಿನ ಅಳಿಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಲು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯ ಬರುವಿಕೆಯನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಮರಿ ಅಳಿಲುಗಳ ಕಂಡು ಬಹಳ ಬೇಸರಗೊಂಡೆ. ನೋಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೆ ತಾಯಿ ಅಳಿಲು ತನ್ನ ಗೊದರು ಬಾಲವನ್ನು ಮಿಡುಯುತ್ತ ತನ್ನ ಆ ಮುದ್ದಿನ ಕೈಗಳಿಂದ ತನಗೆ ದೊರಕಿದ ಮಾದಲ ಹಣ್ಣನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡಲು ಮುಂದಾಯಿತು.

ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಆ ಎಳೆ ಮರಿಗಳು ಒಂದರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಿದ್ದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಭಾಗವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಕಚ್ಚಾಡಿದವು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ನನಗೆ ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಅಜ್ಜನ ಮನೆಯ ನೆನಪುಗಳು ಕಣ್ಣರೆಪ್ಪೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಣಿದಾಡತೊಡಗಿದವು. ನೆನಪುಗಳ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮತ್ತೇ ನಾನು ನನ್ನ ಆ ನಿದ್ರಾ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೇ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೆ.

ಅದೊಂದು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ರಾತ್ರಿ, ಚಂದ್ರನು ಕಣ್ಮರೆಯಾದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಕತ್ತಲು ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಮಲಗಿದ್ದೆ. ಅದೇನೊ ಕಾಣೆ ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅಜ್ಜಿಯ ಆ ಭಯಂಕರ ಕೂಗಿಗೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಅಜ್ಜಿಯ ಕೊಠಡಿಗೆ ಧಾವಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಜ್ಜ ಹೃದಯ ನೋವಿನಿಂದ ನರಳುವುದನ್ನು ಕಂಡ ನನಗೆ ಉಸಿರಾಡಲು ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ರವಿ ಮಾವನ ಸಹಾಯದಿಂದ ನನ್ನ ಅಜ್ಜನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಲು ತಡ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಮರುದಿನ ಕೋಳಿ ಕೂಗುವ ಮುಂಚೆಯೆ ನಮ್ಮ ಪರಿವಾರವೆಲ್ಲವೂ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಮೂಲೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜನ ಮನೆಗೆ ಕಾಲಿರಿಸಿದವು.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಬಹಳ ದಿನವಾಗಿದ್ದವು. ಆ ದಿನಗಳನ್ನು ನಾನು ಎಂದೂ ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಬಾರಿ ಸೇರಿದ ಗುಂಪಿನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆ ನಗೆಯಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬವೆಂಬ ದೋಣಿಗೆ ಮೂಲ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನೌಕಾಧಿಪತಿಯೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಯಾಣಿಕರಾದ ನಾವು ದಿಕ್ಕು ತೋಚದವರಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನಿಲ್ಲ.

ಈಗಿನ ಈ ಪರಿಸರದಲ್ಲೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥವೆಂಬ ಪಿಶಾಚಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಳು. ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು, ಇದು ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಲೆದೋರ ತೊಡಗಿತು. ಯಾವುದೊ ಒಂದು ಕಾರಣವನ್ನು ಮೂಲವಾಗಿರಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯರೊಂದಿಗೆ ಜಗಳವ್ಹೆತ್ತಿದ್ದರು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನರಳುವ ತಂದೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರದೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ತಾಳ ಹಾಕುತ್ತಿರುವ ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಬಹಳ ಬೇಸರವಾಯಿತು.

ಈ ಬೆಂಕಿಯ ಕಿಡಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಗದೆ ಮುಂದೆ ಭಯಂಕರ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿತು.

ಕೊನೆಗೆ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲೇ ವಿರೋಧವನ್ನು ತಂದು ಅವರು ನಾಯಿಗಳಂತೆ ಕಚ್ಚಾಡ ತೊಡಗಿದರು.

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದ ನನ್ನ ಅಜ್ಜ, ಆ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ತಮ್ಮ ಸಾವನ್ನು ತಾವೇ ಬೇಗ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ದೀಪದಂತಿದ್ದ ನನ್ನ ಅಜ್ಜನ ಜ್ಯೋತಿ ನಂದಿತು.

ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರ ಕಚ್ಚಾಟದ ಮಧ್ಯೆ ದಿಕ್ಕು ತೋರದ ನನ್ನ ಅಜ್ಜಿ, ಅಜ್ಜನ ಒಂದು ಚಿತ್ರ ವನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೀರಾಗಿದ್ದರು. ಅಂದು ಒಡೆದು ಚೂರಾದ ನನ್ನ ಅಜ್ಜನ ಕನಸುಗಳು ಮತ್ತೇ ಮುಂದೆ ಎಂದೂ ಸೇರಲಿಲ್ಲ.

ಮತ್ತೇ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಾದ ಅಳಿಲಿನ ಸೀಳು ಧ್ವನಿಗೆ, ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿಯ ಚಿಲಿಪಿಲಿಗೆ ಎಚ್ಚರ ಗೊಂಡೆ. ಆ ಪ್ರಾಣಿ ತನ್ನ ಆತುರದ ಆಹ್ವಾನಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಕೊಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಅಳ್ಳೆಯನ್ನು ತುಂಬು ವುದೂ ಹೊದರು ಬಾಲವನ್ನು ಮಿಡಿಯು ವುದು ನಾನು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಹಿಂದೆ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಕಚ್ಚಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಎಳೆಮರಿಗಳು ಈಗ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಒಂದರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಉರುಳಿ ಸ್ನೇಹದಾಟದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನವಾಗಿದ್ದವು. ಇವುಗಳ ಈ ನಡತೆಯನ್ನು ಕಂಡ ನನಗೆ "ಹೀಗೇಯೇ ಏಕೆ ನಮ್ಮ ಒಡೆದಿರುವ ಕುಟುಂಬವು ಒಂದಾಗಬಾರದು? ಒಂದಾಗಬಹುದೆ? ಅದಕ್ಕೆ ದಾರಿಗಳಿವೆಯೇ? ಆ ದಿನ ಎಂದು ಬರುವುದು? ಮತ್ತೇ ಪ್ರೀತಿಯು ಅಲೆಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಅಜ್ಜನ ಮನೆ ಎಂದು ತೇಲಬಹುದು?" ಎಂಬ ನೂರಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಂಬ ಚಿಂತೆಯ ಕಡಲಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದೆ.

ಆದರೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಅಳಿಲುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಚಿಂತೆಯ ಭಾರ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು.

ನಿಗೂಢ ಮಾನವರು

ಶ್ರೀ ರಾಮಯ್ಯ
ಮೊದಲನೆಯ ಪದವಿ

ಮನಸು - ಮನಸುಗಳ ನಡುವೆ
ಜಾತಿಯೆಂಬ ಮುಳ್ಳು ಬೇಲಿಯ ನೆಟ್ಟವರು
ಮತ - ಬೇಧಗಳ ಮೂಲಕ
ವಿಷದ ಬೀಜವ ಬಿತ್ತಿದವರು ...
ಕತ್ತಿಹಿಡಿದು, ಇತಿಹಾಸದ ಗದ್ದುಗೆಯೇರಿದ
ನನ್ನವ್ವೆಯ ಕೈಯ ಕತ್ತರಿಸಿದವರು
ಅಬಲೆಯ ಕಣ್ಣುಕಟ್ಟಿ, ಕೋಣೆಯಲಿ ನೂಕಿ
ಚುಂಬನಕ್ಕಿಟ್ಟುಕೊಂಡವರು.

ಪ್ರೀತಿಯ ಕೊಟ್ಟ ಹೆಣ್ಣು ಮೇಲೇರಲು
ಸಹಿಸದೆ ಮರ್ಮಕ್ಕೊದ್ದವರು
ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಬಂಧಿಸಿ
ಅವಳೆದೆಯ ಕುಯ್ದು ಗಾಯ ಮಾಡಿದವರು
ಅಧಿಕಾರದ ಗದ್ದುಗೆಗಾಗಿ ಹಾತೊರೆದು ನಿಂತು
ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿಯ ಮಾರಿಕೊಂಡವರು
ಬಡವನೊಡಲ ನೆತ್ತರು ಚಿಮ್ಮಿಸಿ
ಜಲ ಕ್ರೀಡೆಯಾಡಿದವರು

ಎಟುಕದಂತೆ ಗಗನಕೇರಿಸಿ ಮೌಲ್ಯಗಳ
ಆರ್ತನಾದವ ಕಂಡು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕವರು
ಆಡು ಹಗಲೇ ಉರುಳಿಸಿ ತಲೆಗಳ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ
ಗೋರಿಗಳ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡಾಡುತಿಹರು
ಅವರು ನಮ್ಮೊಡನಿದ್ದೂ ನಮಗೆ ಕಾಣದ
ನಿಗೂಢ ಮಾನವರು .....

ಮಹಿಳೆಯರಲ್ಲಿ ವರ್ಣಭೇದ

ಸುನಿ ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ಸ್
ಪ್ರಥಮ ಪದವಿ

ಬ್ರಿಟನ್ನಿನ ಉದ್ಯೋಗ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಮಹಿಳೆಯರು ಎರಡು ಬಗೆಯ ಭೇದ ಭಾವವನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೈ ಬಣ್ಣ ಮತ್ತು ಲಿಂಗ ಭೇದಗಳು. ಪಾಕಿಸ್ತಾನ, ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶ ಮತ್ತು ಆಫ್ರಿಕಾದ ಕಪ್ಪು ಮಹಿಳೆಯರೂ ಈ ಪಾಡು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಲಂಡನ್ನಿನ ಸ್ವಯಂಸೇವಾ ಸಂಘವೊಂದು ಈ ವರದಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಅದರಂತೆ ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಶ್ವೇತ ಮಹಿಳೆಯರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಹತೆ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಭಾರತೀಯ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ದೇಶಗಳ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳೂ ಕಡಿಮೆ ಮತ್ತು ನೀಡಲಾಗುವ ವೇತನವೂ ಕಡಿಮೆ. ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವವರಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯರಲ್ಲದ ಮಹಿಳೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಬಿಳಿಯ ಮಹಿಳೆಯರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು. ಶೇಕಡಾ ೨೦ ರಷ್ಟು ಬಿಳಿಯ ಮಹಿಳೆಯರು ಮಾತ್ರ ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಭಾರತೀಯ ಮಹಿಳೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇಕಡ ೪೦ ರಷ್ಟಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶದ ಮಹಿಳೆಯಲ್ಲಿ ೩೦ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಚೀನಾದ ಮಹಿಳೆಯರು ಇದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೀರಿಸಿದ್ದಾರೆ. (ಶೇಕಡಾ ೮೦) ಆಫ್ರಿಕಾದ ಕಪ್ಪು ಮಹಿಳೆಯರು ೨ನೆಯ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ.

ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗಂಟೆಗೆ ಶ್ವೇತ ಮಹಿಳೆ ೧೦೦ ರೂಪಾಯಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ವಿಷ್ಯಾ ಅಥವಾ ಆಫ್ರಿಕಾದ ಕಪ್ಪು ಮಹಿಳೆ ಸುಮಾರು ೭೫ ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಪಡೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಕಪ್ಪು ಮಹಿಳೆಯರ ಉದ್ಯೋಗ ಪರಿಸರವೂ ಸರಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಆ ವಲಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳಿಂದಲೂ ವಂಚಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹಿಳೆಯರು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಅಡಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕ್ಷೇತ್ರ, ಹೋಟೆಲ್ ಮತ್ತು ಬಟ್ಟೆ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ವೃತ್ತಿಪರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲೂ ದುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆಫ್ರಿಕಾದ ಕಪ್ಪು ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಿಯವಾದುದು. ಚೀನಾ ಮತ್ತು ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹಿಳೆಯರು ರೆಸ್ಟೋರೆಂಟುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ವರದಿ ಪ್ರಕಾರ, ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಲ್ಲಿನ ವಿಷ್ಯಾದ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥ ಮತ್ತು ಆಫ್ರಿಕಾದ ಮಹಿಳೆಯರೊಡನೆ ಲೈಂಗಿಕ ಶೋಷಣೆಯೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಕಪ್ಪು ಮಹಿಳೆಯರು ಬಣ್ಣ, ಜಾತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಸ್ತ್ರೀ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವರೆಂದು ಭೇದಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಕಾಮಧೇನು

ಚಂದನ ಹೆಚ್. ಪಿ.
ಎರಡನೆಯ ಪದವಿ

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯಾದ ನನಗೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಬಗ್ಗೆ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆಯುವುದೆಂದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯು ಒಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯ ವಿಷಯ. ಕಳೆದ ವರ್ಷವೆ 'ತೆರದ ಮನ' ವನ್ನು ೭೫ನೇ ಪುಸ್ತಕವನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಈಗಾಗಲೆ ನೂರನೇ ಪುಸ್ತಕ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂದರೆ ಅದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೇ ಹೌದು. ಈ ಸಂಘದ ಎಲ್ಲ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯು ಮೊದಲು ನನ್ನ ಗುರುಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜುರವರಿಗೆ. ಅವರು ಈ ಕನ್ನಡ ಸಂಘವನ್ನು ೧೯೭೨ ರಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ೨೨ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕಾಮಧೇನುವಿನಂತೆ ಕನ್ನಡ ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಂಘದ ಮುಖಾಂತರ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರು ಕಡಿಮೆಯೇ ಅನ್ನುತ್ತೆ. ಅವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಚೈತನ್ಯ ಮೂಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪಾಠಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಇತರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಪ್ರತಿಭೆಗಳ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಲು ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಅನೇಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದ ಎಲ್ಲಾ ಅಧ್ಯಾಪಕರ ಶ್ರಮ ಹಾಗೂ ಸಂಘದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಹಕಾರ, ಕನ್ನಡ ಸಂಘವನ್ನು ಮುಂದೆ ತಂದಿದೆ.

ನಾನು ಕಂಡ 'ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಮೇಳ - ೧೯೯೪'

ಎಲ್. ಮಂಜುಳ
ಮೊದಲನೆಯ ಪದವಿ

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದ ರವೀಂದ್ರ ಕಲಾಕ್ಷೇತ್ರದ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ದಿನಾಂಕ ೩.೧೦.೯೪ ರಿಂದ ೮.೧೦.೯೪ರ ವರೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಮೇಳ ಜರುಗಿತು. ನಾನು ಈ ಮೇಳಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ನನಗಾದ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಪುಸ್ತಕ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ನೇಹ ತುಂಬಾ ಗಾಢವಾದದ್ದು. ಮನುಷ್ಯನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಸ್ನೇಹದ ಹಂಬಲವನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಡುವ ಒಂದು ಸಾಧನವಾಗಿದೆ. ಇವು ಕೊಡುವ ನೆಮ್ಮದಿ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಸಾಟಿಯಿಲ್ಲ. ಪುಸ್ತಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಈ ಮೇಳ ಆರಂಭವಾಗಿರುವುದು ಒಂದು ಸಂತೋಷದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ.

ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಪ್ರದರ್ಶನಗೊಂಡು ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ದೇಶದಲ್ಲೇ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮೇಳದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೯೪ ಪುಸ್ತಕ ಮಳಿಗೆಗಳಿದ್ದವು. ಈ ಪುಸ್ತಕ ಮಳಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಗೀತಾ ಬುಕ್ ಹೌಸ್, ಐಬಿಎಚ್ ಪ್ರಕಾಶನ, ಕರ್ನಾಟಕ ಲೇಖಕಿಯರ ಸಂಘ, ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪ್ರಕಾಶನ, ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ, ತರಳಬಾಳು ಪ್ರಕಾಶನ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಭಾರತೀ ಪ್ರಕಾಶನ, ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಪುಸ್ತಕ ಮಳಿಗೆಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದವು. ಈ ಮಳಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಜೈನಧರ್ಮದ, ವಚನಕಾರರ ಹಾಗೂ ಆಧುನಿಕ ಕವಿತೆಗಳು, ಕಾದಂಬರಿಗಳು, ನಾಟಕಗಳು, ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಗಳು, ವಿಜ್ಞಾನದ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕಗಳು ರಿಯಾಯತಿ ದರದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಪುರಾಣನಾಮ ಭಾರತ ಕೋಶ, ರತ್ನ ಕೋಶಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಜನಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳ ರಾಶಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲಿದೆಯೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಇಲ್ಲಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಮುಖವಾದ ಆಕರ್ಷಣೆಯೆಂದರೆ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್‌ರವರ ಹಳೆಯ ದಾಖಲೆಗಳ, ನಾಣ್ಯಗಳ, ಅಪರೂಪದ ಹಸ್ತ ಪ್ರತಿಗಳ ಮತ್ತು ತಾಳೆಗರಿಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನ. ಲೇಖಕರ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲದೆ ಅಕ್ಷರ - ಚಿಂತನಮಾಲೆಯ, ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಅನೇಕರ ಗಮನ ಸೆಳೆದವು.

ಈ ಪುಸ್ತಕ ಮೇಳವು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿವಿಧ ಮುಖಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರವು ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಮೇಳವನ್ನು ಬಹಳ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರೇಮಿಗಳಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತದ ಮೇಳವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮೇಳದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣ, ರಸಪ್ರಶ್ನೆ, ಪ್ರಬಂಧ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಆಶು ಭಾಷಣ, ಚರ್ಚಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಯುವಕರಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರೀತಿ ಮೂಡುವಂತೆ ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ನಾಟಕ, ಸಾಕ್ಷ್ಯಚಿತ್ರ ಪ್ರದರ್ಶನ, ಸಮೂಹಗಾನ, ಯಕ್ಷಗಾನ ಮುಂತಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟರು. ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಿಯಾಯಿತಿ ದರದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಮೇಳದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ 'ಕನ್ನಡ ಸಂಘ'ದ ಮಳಿಗೆ ಇದ್ದದ್ದು ನಮಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಎನಿಸಿತು. ಅಭಿರುಚಿ ನಿರ್ಮಾಣದಂತಹ ಕನ್ನಡ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜು ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಪುಸ್ತಕ ಮೇಳಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಮಾತುಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಬಂದದ್ದು ಒಂದು ವಿಶೇಷ.

ದೂರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಉರ್ದು ಪ್ರಸಾರ ಸುದ್ದಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಭೀಕರ ಗಲಭೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ದಿನ ಮೊದಲೇ 'ಪುಸ್ತಕ ಮೇಳ'ವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 'ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಮೇಳ - ೯೪' ಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದರಿಂದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಸಾಧನೆಯ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಇದು ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಮೇಳವಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸ್ಮೃತಿಪಟಲದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವಂತಾಯಿತು. ●

ರಸತೀರ್ಥದಲಿ ಮಿಂದವಗೆ ಭವದ ಭಯವೇಕೆ
ಪುಣ್ಯದಾಲಯ ಪೃಥ್ವಿ ಸ್ವರ್ಗವದು ಪರದೇಶಿ

- ಕುವೆಂಪು
ಪಕ್ಷಿಕಾಶಿ

ಚಲಿಸದ ಮೋಡಗಳು

ಲಲಿತ. ಆರ್.
ಮೊದಲನೆಯ ಪದವಿ

ನಾನು 'ಸವಿತ'. ಆದರೆ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಸವಿಯನ್ನು ಕಾಣದ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯಳು. ಹುಟ್ಟಿದಾಗಲೆ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ನತದೃಷ್ಟಳು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಯಾರು ಇಂತಹ ಹೆಸರಿಟ್ಟರೆಂದು ತಿಳಿಯದು. ಏಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಬಾಳಿನ ಎಲ್ಲಾ ಘಟನೆಗಳು ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದವು. ನನ್ನನ್ನು ಸಾಕಿದವ ನನಗೆ ಜನ್ಮಕೊಟ್ಟರೂ ತಂದೆಯಾಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದವನಲ್ಲ. ನಾನು ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ದೊಡ್ಡವಳಾದೆ. ಹೆಚ್ಚೇನು ಓದದ ಕಾರಣ ಚಿಕ್ಕ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಿತು. ತಿಂಗಳಿಗೆ ಆರುನೂರು ಸಂಬಳ. ಕಂಪನಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ನೂರು ರೂ. ಬಸ್ಸಿಗೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದ ಐದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳಿಂದ ಸಂಸಾರ ನಡೆಸಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.ನಾವಿಬ್ಬರೆ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ಸಂಸಾರ ಹೇಗೂ ನಡೆಸಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಜನ್ಮ ಕೊಟ್ಟ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ಹೊಡೆದು ಬಡಿದು ನನ್ನಿಂದ ಹಣ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಸಾರಾಯಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ನನಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರುಷಗಳಾದರೂ ನನ್ನ ತಂದೆ ನನ್ನ ಮದುವೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಜೊತೆಯವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಮದುವೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ನನ್ನ ತಾಯಿ ಬದುಕಿದ್ದಿದ್ದರೆ ನನಗೂ ಮದುವೆಯಾಗಬಹುದಿತ್ತೇನೋ .... ನಾನೇ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಹುಡುಕಿ ಓಡಿಹೋಗಲು ಧೈರ್ಯ ನನ್ನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಜೀವನವೇ ಬೇಡವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಯಾರಲ್ಲಿ ತೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ? ಪ್ರೀತಿಯನ್ನಂತೂ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಕಾಣದವಳು. ಬಹುಶಃ ನನ್ನ ತಾಯಿ ಅವಳ ಜೊತೆಯೇ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳೆನಿಸುತ್ತದೆ. ನಾನು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಳಲಿದರೂ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಕನಿಕರ ಹುಟ್ಟುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಹಣ ಬೇಕಾದರೆ ಮಾತ್ರ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ನನಗೆ ಅವನು ತೋರುತ್ತಿದ್ದುದು ಅದೊಂದೇ ರೀತಿಯ ಪ್ರೀತಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲದೆ ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತೆ. ನನಗೂ ಈ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಜೀವನ ಬೇಡವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅಪ್ಪನಿಗಂತೂ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕನಿಕರ ಬರುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅಪ್ಪನ ಕಾಟ ಅತಿಯಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಆ ಪ್ರಾಣಿ. ಎಷ್ಟೋ ದಿನ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಬರೀ ನೀರು ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಮೇಲಾಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ದಿನವೂ ಬೈಗುಳ ಕೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬರತೊಡಗಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅಪ್ಪ ಎಂದಿನಂತೆ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡತೊಡಗಿದ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಾಸಿಲ್ಲವೆಂದರೂ ಕೇಳದೆ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕದ್ದನ್ನು ತೆಗೆದು ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ದಿನವೂ ಅವನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಿಂಸೆ ತಡೆಯಲಾಗದೆ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅಂದು ನನ್ನ ಬಳಿ ಒಂದು ಕಾಸೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹೊಡೆತವನ್ನು ಸಹಿಸಲು ನನ್ನಿಂದಾಗದೆ ಸಹನೆ ಮೀರಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಕೋಲನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ದೊಪ್ಪನೆ ಬಡಿದೆ. ಅವನ ತಲೆಯಿಂದ ರಕ್ತ ಚಿಮ್ಮತೊಡಗಿತು. ನೋವಿನಿಂದ ಅರಚಲು ತೊಡಗಿದ, ನಾನು ಏನು ಮಾಡಿದೆ ಎಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಭಯದಿಂದ ಅಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ನೆರೆಮನೆಯವರು ಏನಾಯಿತೆಂದು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಓಡಿಬಂದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಸತ್ತು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ. ನಾನು ಸಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಿಂಸೆ ಸಾಲದೆಂಬಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಪೊಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್, ಕೋರ್ಟು ಎಂದು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ನಾನು ಮಾಡಿದ ಹತ್ಯೆಗಾಗಿ ನನಗೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಜೈಲ್ ಆಯಿತು. ನಾನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ಇದೇನೂ ಭೀಕರ ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ದೇವರು ಎಂದೋ ಸತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ದೂಷಿಸಲು ಮನ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ದುಷ್ಟನನ್ನು ಕೊಂದ ಆತ್ಮ ಗೌರವ ನನಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ದುಃಖಿದ ಜೀವನಕ್ಕೆ 'ಸುಖ' ಕೊನೆಗೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಕಂಡ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ

ಡಾ ॥ ಗೋವಿಂದ ಹೆಗಡೆ
ವೈದ್ಯಾಧಿಕಾರಿ, ದಾಸನಕೊಪ್ಪ, ಉ. ಕ.

ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಮಾತು. ನಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದವರೇ ಆದ, ತಕ್ಕಷ್ಟು ಹೆಸರು ಮಾಡಿರುವ ಕವಿಯೊಬ್ಬರಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದ ಮಿತ್ರರು 'ಈತ ಡಾ ....' ಎಂದರು. ಆ ಕವಿ ತಮ್ಮ ಪರಿಚಯದ ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವೈದ್ಯಕೀಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳ ತೊಡಗಿದಾಗ ನಾನು ಮಾತನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ದತ್ತ ಎಳೆದೆ. 'ನನಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ; ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಲನ ಓದಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದೆ. 'ಆಕಾಶವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕವನಗಳು ಪ್ರಸಾರವಾಗಿದೆ. ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕತೆ - ಕವನಗಳು ಬೆಳಕು ಕಂಡಿವೆ' ಎಂದೆ. ಆತ 'ಇಂಪ್ರೆಸ್' ಆದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ 'ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜು ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಕವನ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಎರಡು ಸಲ ಬಹುಮಾನ ಬಂದಿದೆ' ಎಂದೆ. ಆತ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಚುರುಕಾದರು. 'ಈಗ.... ನಲ್ಲಿ ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ ಇದೆ. ನಂದೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ. ಖಂಡಿತ ಬನ್ನಿ. ನಮ್ಮ ಭಾಗದ ಕವಿಗಳ ಪರಿಚಯ ಆಗುತ್ತೆ. ನೀವೂ ಕವನ ಓದುವಿರಂತೆ' ಎಂಬ ಆಹ್ವಾನವನ್ನೂ ನೀಡಿದರು !

'ಕನ್ನಡ ಸಂಘ' ಸಾಹಿತಿಗಳ - ಸಾಹಿತ್ಯದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ನನ್ನ 'ಪಾಸ್ ಪೋರ್ಟ್' ಆಗಿದ್ದುದು ಇದೇ ಮೊದಲಲ್ಲ.

೧೯೮೨ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಪಿ.ಯು.ಸಿ.ಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದವನ ಕೈಗೆ 'ಕನ್ನಡ ಸಂಘ' ಆ ಸಲದ ಬಹುಮಾನಿತ ಕವನಗಳ ಸಂಕಲನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ. ಆಗೀಗ 'ಹುಕಿ' ಬಂದಾಗ ಗೀಚುವ, ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಬೆಗಾಲಿಡುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೆ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ, ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಪರಿಚಯ ಆಗಿದ್ದು ಹಾಗೆ.

ಮುಂದೆ ೧೯೮೬ ರಲ್ಲಿ ಬಹುಮಾನ ಗಳಿಸಿ, ಜನವರಿ ೩೧ರಂದು ಬಹುಮಾನ ವಿತರಣಾ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲು ತುಳಿದವನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಗಾಳಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕಂಪು....

ಡಾ ॥ ಬಿ.ಸಿ. ರಾಮಚಂದ್ರ ಶರ್ಮರ ಮೋಡಿ ಹಾಕುವ ಮಾತು, ಪ್ರೊ ॥ ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳಿ ಹಸ್ತಾಕ್ಷರ ನೀಡುತ್ತ ಹಾರಿಸಿದ ಚಟಾಕಿ, ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಆಧಾರ ಸ್ತಂಭಗಳೇ ಆದ ಶ್ರೀ ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ರಾಜು, ಪ್ರೊ ॥ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ರಾವ್‌ರ ಆತ್ಮೀಯ ಮಾತುಗಳು, ಇನ್ನು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ದನಿಯಾಗಲಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಅಬ್ದುಲ್ ರಶೀದ್ ಮತ್ತು ಗುರುದತ್ ಟಿ.ಎನ್. ಗಂಗಾಧರಯ್ಯ, ಗಾಯತ್ರಿ ಬಿ.ಎಸ್. ಇವರೆಲ್ಲರ ಪರಿಚಯ, ರಶೀದ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ .....

ಮುಂದೆ ೧೯೮೭ ರಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಬಾರಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಗಳಿಸಿ 'ಕುವೆಂಪು'ರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಅವರ ಕೈಗಳಿಂದ ಬಹುಮಾನ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದು, ಎಸ್. ಮಂಜುನಾಥರ 'ಹಕ್ಕಿಪಲ್ಟಿ' ಕವನ ಸಂಕಲದ ಬಿಡುಗಡೆ, ಗೆಳೆಯರಾದ ಸರ್ವಶ್ರೀ ಅಬ್ದುಲ್ ರಶೀದ್, ಕಮಲಾಕರ ಕಡವೆ, ಜಯರಾಂ ರಾಯಪುರ, ಗಂಗಾಧರಯ್ಯ, ಮೊಗಳ್ಳಿ ಗಣೇಶ್, ಗುರುದತ್ತರ ಮಿಲನ, ಕವಿ ಶ್ರೀ ಚಿಂತಾಮಣಿ ಕೊಡ್ಲೆಕೆರೆಯವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ 'ಗಂಗೋತ್ರಿ'ಯ 'ಗಾಂಧಿ ಕುಟೀರ'ದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ ....

ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮೆಲುಕುವ ಈ ಎಲ್ಲ ಅನುಭವ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ನನಗೆ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು 'ಕನ್ನಡ ಸಂಘ'.

ನಿಜ, ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಅದರ ಸಾಧನೆಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಸ್ಥಾನ ಸಿಗೋದು ಸಂಘದ 'ಪ್ರಕಾಶನ' ಚಟುವಟಿಕೆಗೆ. ನೂರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊರ ತಂದಿರುವ ಸಂಘ ಇಲ್ಲೂ 'ವಿಭಿನ್ನ' ಅನ್ನಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಿವೆ.

ಶ್ರೀ ಸು. ರಂ. ಎಕ್ಕುಂಡಿಯವರ 'ಬಕುಲದ ಹೂವುಗಳು', ಡಾ ಎಚ್.ಎಸ್. ರಾಘವೇಂದ್ರ ರಾವ್ 'ನಿಲುವು', ರಾಮಚಂದ್ರ ಶರ್ಮರ 'ದೆಹಲಿಗೆ ಬಂದ.....' ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಸಂಘ. ಎಚ್.ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಕಾಶರ, ಎಸ್. ಮಂಜುನಾಥರ ಮೊದಲ ಕವನ ಸಂಕಲನಗಳನ್ನು ಹೊರ ತಂದಿದೆ. ಪ್ರತಿಭಾರ 'ರಸ್ತೆಯಂಚಿನ ಗಾಡಿ'ಯಂತೆಯೇ ಸುಧಾ ಶರ್ಮಾರ 'ಒದ್ದೆ ಕಣ್ಣುಗಳ ಪ್ರೀತಿ' ಬೆಳಕು ಕಂಡಿದೆ. ಎಚ್ಚೆನ್‌ರ 'ತೆರೆದ ಮನ' ಬರುವ ಮೊದಲೇ, ಇನ್ನಿಲ್ಲವಾದ ಪ್ರತಿಭೆ ಕಾ.ಸು. ರಾಮಚಂದ್ರರ 'ಕೃಷ್ಣ ಸಂದೇಶ' ಹೊರ ಬಂದಿದೆ. ಅಂದರೆ ಕೇವಲ ಖ್ಯಾತ ನಾಮರ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೇ ಅಲ್ಲದೆ ಎಳೆಯರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತರುವ ಪ್ರಶಂಸನೀಯ ಕೆಲಸ ಸಂಘದ್ದು. ಜೊತೆಗೆ, ಕತೆ - ಕಾದಂಬರಿಗಳ 'ಜನಪ್ರಿಯ' ದಾರಿಯನ್ನು ತುಳಿಯದೆ ತನ್ನ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಬಂಡವಾಳದಿಂದಲೇ ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಜನಪ್ರಿಯಗೊಳಿಸಿದ ಸಂಘದ ಸಾಧನೆ ಚರಿತ್ರಾರ್ಹವೆಂದರೆ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಸಂಘದ ಕವನ - ಲೇಖನ - ಭಾಷಾಂತರ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳ ಮೂಲಕ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದಿರುವ - ಬರುತ್ತಿರುವ ಬರಹಗಾರ ತಂಡ ನಾಡಿನ ತುಂಬ ಇದೆ. ಇವರು ಪರಸ್ಪರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದಾಗ ಸಂಘದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ/ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಮೆಲುಕುವ ಪರಿ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಹೆಮ್ಮೆ ತರುವಂಥದ್ದು. ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮೌಲಿಕವಾದ, ಕನ್ನಡದ ಹಲವಾರು ತರುಣ ಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹುಮ್ಮಸ್ಸನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಮ್ಮಿಸುವ ಕೆಲಸ ಇದು.

ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಈ ಎಲ್ಲ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಹಲವರ ಪ್ರೀತಿ, ಪರಿಶ್ರಮ ಇದೆ. ಆಯಾ ಕಾಲದ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರುಗಳ, ಅಧ್ಯಾಪಕರ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಾಮೂಹಿಕ - ಸಾಮಾಜಿಕ ಶ್ರಮ - ಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ಈ ಕೆಲಸ ಆಗುವಂಥದ್ದಲ್ಲ. ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿ ಪೂರ್ವಕ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಇವೆಲ್ಲದರ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಘದ 'ಆಂಕರ್' (Anchor) ಆಗಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ 'ರಾಜು ಮೇಷ್ಟ್ರು' ಇದ್ದಾರೆ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆಯದೆ ಸಂಘದ ಬಗೆಗಿನ ಯಾವುದೇ ಬರಹ ಪೂರ್ಣವೆನಿಸಲಾರದು.

'ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜು ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘ'ದ ಪ್ರಾಣ ಶಕ್ತಿಯೇ ಆಗಿದ್ದ ದಿ ಟಿ.ಎಸ್. ವೆಂಕಣ್ಣಯ್ಯ ಮತ್ತು ದಿ ಎ.ಆರ್. ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಆರಂಭಿಸಿದ ಈ ಕನ್ನಡದ 'ಪರಿಚಾರಿಕೆ' ದಿ. ಜಿ.ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂರ ಮೂಲಕ ಮುಂದುವರಿದು ಈಗ ಶ್ರೀ ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ರಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡಿದೆ - ಎಂದೇ ನನ್ನ ಭಾವನೆ.

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಬೆಳ್ಳಿ ಹಬ್ಬದ ಈ ಶುಭ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹಾರೈಕೆ ಇದು : ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಹೀಗೆಯೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತ, ಕನ್ನಡದ ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಅರಳಿಸುತ್ತ, ಬೆಳೆಯುತ್ತಲೇ ಇರಲಿ. ಸಂಘಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ ಶುಭಗಳೂ ಇರಲಿ. 'ನಾನು ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳಕಿನ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಕಂಡವ - ಕಾಳುಗಳನ್ನು ಉಂಡವ' ಎಂಬ ಹೆಮ್ಮೆ - ಸಂತಸದ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ನನಗೆ, ನನ್ನಂತಹ ನೂರಾರು ಜನರಿಗೆ ಸಂಘ ಉಳಿಸುತ್ತಿರಲಿ.

ಬಹುಮುಖಿ ಕಥೆಯ ಬಹುಮುಖಿ ಪರಿಚ್ಛೇದ

ಕಳೆದ ಕೆಲವು ದಶಕಗಳ ಕನ್ನಡ ಬರವಣಿಗೆಯ ಕಥೆ ಬಹುಮುಖಿಯಾದದ್ದು. ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಹೊರತಂದ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳು - ಆ ಕಥೆಯ ಒಂದು ಬಹುಮುಖ್ಯ ಪರಿಚ್ಛೇದ. ಆ ಪರಿಚ್ಛೇದದಲ್ಲಿ ನವ್ಯಯುಗದ ಮತ್ತು ಆನಂತರದ ಹಲವಾರು ಬರಹಗಾರರ ಗದ್ಯಪದ್ಯಗಳು ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಿವೆ.

ಹೆಸರಾಂತರ ಬರಹಗಳನ್ನು ಹೊರತರುವುದರ ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಚಿಗುರು ಪ್ರತಿಭೆಯ ಎಳೆಯರ ಗದ್ಯಪದ್ಯ ಬರಹಗಳನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತರಲು ಈ ಸಂಸ್ಥೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಯೋಜನೆಗಳು ಅನುಕರಣೀಯ.

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನವರು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಹೊರ ಮೈ ಕೂಡ ಆಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ತನ್ನತನ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ, ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ.

೧೯೭೬ರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ನನ್ನ ಮೂರು ಕವಿತಾ ಗುಚ್ಛಗಳನ್ನು ಹೊರತಂದ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದವರಿಗೆ ನಾನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಋಣಿ. ನನ್ನಂತಹ ಹಲವು ಬರಹಗಾರರ ಕೃತಜ್ಞತೆಗೆ ಪಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ಆವರೆಲ್ಲರ ನಲ್ವರಕೆಗಳು ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದಿಗಿವೆ.

ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸಾಧನೆಯ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಾಣರು ಗೆಳೆಯ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು. ಅವರು ಶುರುಮಾಡಿರುವ ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸುವ ವಾರಸುದಾರರು ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಬಹುಶಃ ಅವರೀಗ ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಎಚ್.ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಕಾಶ್

ಬೆಳ್ಳಿ ನೆನಪು

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಳೆದ ಆ ದಿನಗಳು

ಎಂ.ಬಿ. ಪೊನ್ನಣ್ಣ
ವಾಣಿಜ್ಯ ವಿಭಾಗ

ಕಾಲೇಜು ಸೇರುವ ಹೊಂಗನಸ ಹೊತ್ತ ಆ ದಿನಗಳು! ನೂರಾರು ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳ ಭಾರದ ಭಾವದಿಂದ, ಕೊಡಗಿನಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದೆ. ೧೯೭೨ರಲ್ಲಿ ಬಿ.ಕಾಂ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರಾದ ರೆ. ಫಾ. ಮಾಣಿಜೈಲ್ಸ್ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡ ಮರೆಯಲಾಗದ ದಿನಗಳು.

ಈ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಸೇರಿ ಏನೋ ಸಾಧಿಸಿದ ಹೆಮ್ಮೆ. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಿ. ಕಾಂ. ಸೇರುವುದು ; ಬಿ.ಕಾಂ. ಪಾಸು ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ 'ಖಾಯಂ' ಎಂಬ ಮನೋಭಾವವಿತ್ತು. ಪಡೆದ ಪದವಿಗೂ ಬೆಲೆಯಿತ್ತು. ಶಾಲೆಯ ವಾತಾವರಣ, ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ತುಂಟಾಟ; ನಿಕ್ಕರ್ - ಚಡ್ಡಿ ಬಿಟ್ಟು, ಪ್ಯಾಂಟ್ - ಷರಟು ಧರಿಸಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಏನೋ ಕಸಿವಿಸಿ. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಆಂಗ್ಲ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಹೇಗಪ್ಪಾ ಎಂಬ ಅಳುಕು. ಪ್ರೀತಿಯ ತಂದೆ ತಾಯಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬರುವ ದುಗುಡ ಒಂದು ಕಡೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಬಿ.ಕಾಂ. ಪದವಿ ಪಡೆದು, ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಆಟದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ. ನನ್ನ ಕಾಲೇಜು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬ ಒಳ್ಳೆಯ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಆಟಗಾರನೂ ಆಗಿದ್ದೆ. ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಸದಾ ಬೆಂಬಲ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದವರು ರೆ. ಫಾ. ಮಾಣಿ ಜೈಲ್ಸ್. ಕಾಲೇಜ್ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ತಂಡದ ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್ ಆಗಿ ಕಳೆದ ದಿನಗಳನ್ನು ಮರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಕಾಲೇಜಿನ ತರಗತಿಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದವು. ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಚಾಚು ತಪ್ಪದೆ ಹಾಜರಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ನೂಕು ನುಗ್ಗಲು, ಗಲಾಟೆ, ಕಿರುಚಾಟ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಶಾಂತ ವಾತಾವರಣ, ಹುಡುಗಿಯರ ದರ್ಶನ ಭಾಗ್ಯವಂತೂ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ಕೇವಲ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ. ಕಾಲೇಜಿನ ಒಟ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ (ಈಗ ಮೂರು ಸಾವಿರವನ್ನು ದಾಟಿದೆ) ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ನನ್ನ ಅಧ್ಯಾಪಕರೆಂದರೆ ಮೇಜರ್ ಜೇಮ್ಸ್ ಅಲುಂಕಾರ ಶ್ರೀ ಎನ್. ಸೂರ್ಯನಾರಾಯಣ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀ ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಮುಂತಾದವರು. ನನ್ನ ಶಾಲಾ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಖ್ಯಾತ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರಾದ ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣ ರಾವ್ (ಭಾರತೀಸುತ)ರಂತಹ ಕನ್ನಡ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿದ್ದರು. ಅವರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಸವಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಬಂದ ನಾನು, ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಹೇಗೋ, ಏನೋ ಎಂಬ ಕುತೂಹಲ. ನನ್ನ ಕುತೂಹಲ ಹುಸಿ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ನೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರೀ. ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜುರವರ ಶಾಂತ ಸ್ವಭಾವ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹಿಡಿಸುವಂತೆ ಪಾಠ ಮಾಡುವ ಶೈಲಿ ಹಾಗೂ ಸ್ನೇಹಮಯ ನಡವಳಿಕೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ತಂದಿತು. ಆಗ ಕಾಲೇಜಿನ ಎಲ್ಲಾ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಸೂಟು - ಬೂಟು ಧರಿಸಿ ಟಿಪ್ - ಟಾಪಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಗತ್ತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಭಯ ಮಿಶ್ರಿತ ಗೌರವ.

ನನ್ನ ಬೆಂಗಳೂರಿನ 'ಮನೆ' ಕಾಲೇಜ್ ಹಾಸ್ಟೆಲ್. ಆಗ ಹಾಸ್ಟಲ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಎರಡನೆಯ ಮಹಡಿ. (ಇಂದಿನ ಬಿ.ಬಿ.ಎಮ್. ತರಗತಿಗಳು) ಹಾಸ್ಟೆಲ್ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜು ಒಂದೇ ಕಡೆ. ಅಂದಿನ ಒಡನಾಟದ ಓಡಾಟದ ದಿನಗಳು ಕಾಲೇಜಿನ ಹುಲ್ಲುಹಾಸಿನಂತೆ ಹಸುರಾಗಿದೆ. ಆಗ ಬಸ್ಸುಗಳ, ಕಾರುಗಳ ಓಡಾಟ ಅಪರೂಪ. ಸಿಟಿಗೆ ದೂರ, ಊರ ಹೊರಗೆ ಇರುವ ಕಾಲೇಜೆಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜ್ ಅಂದರೆ ಯಾವ ಆಟೋರಿಕ್ಷಾದವನೂ ಬರಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಈಗಿರುವಂತೆ ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜ್ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ಯಾವ ಕಟ್ಟಡಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದೂರದಲ್ಲಿ ಸುದ್ದಗುಂಟನ ಪಾಳ್ಯ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜೇ ಕೊನೆಯ ಕಟ್ಟಡ ಎನ್ನುವಂತಿತ್ತು.

ಈಗ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಿಂದ, ವಾಹನಗಳ ಓಡಾಟದ ಗದ್ದಲದಿಂದ ಆ ಪ್ರಶಾಂತ ಪರಿಸರ ಕೇವಲ ನೆನಪಾಗಿದೆ. ಎತ್ತ ನೋಡಿದರೂ ಕಾಂಕ್ರಿಟ್ ಅರಣ್ಯ ಆವರಿಸಿದೆ. ಈಗ

ಹುಡುಗರು ಮತ್ತು ಹುಡುಗಿಯರು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಮಾನತೆಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ, ಸ್ನೇಹ ಪರತೆ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಈಗ ನಾನು ಇದೇ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಈ ಪರಿವರ್ತನೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವುದೇ ಒಂದು ಸೋಜಿಗ. ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಮುದುಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲಕ್ಕೂ, ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಪ್ರೀತಿ - ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸುವ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ನೆನಪಿನ ಪುಟಗಳನ್ನು ತಿರುವಿ ಹಾಕಿದರೆ ಯುವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಾಗಿರುವ ಬದಲಾವಣೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಯ ರೀತಿ, ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಹರವು, ಸಂಪರ್ಕ ಸಾಧನಗಳು ಉತ್ತಮಗೊಂಡಿವೆ ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇರಲಿ. ಎಲ್ಲಾ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಬದುಕಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೇ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ. ಕಾಲೇಜಿನ ಅಧ್ಯಾಪಕನಾಗಿ ಹೊಸ ತಲೆಮಾರನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಲ್ಲವೆ?

ನಾನು ಬಿ.ಕಾಂ. ಪದವಿ ಪಡೆದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ, ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಆದರೆ ಏನೋ ಒಂದು ಕೊರತೆ ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕೈತುಂಬಾ ಹಣ ಬಂದರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯುವಕರೊಂದಿಗೆ ಇರಬೇಕು, ನನ್ನ ಓದನ್ನು, ಅನುಭವವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಉತ್ಕಟವಾಯಿತು. ನಾನು ಓದಿದ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲೇ ಅಧ್ಯಾಪಕನಾಗುವ ಸಧಾವಕಾಶ ಒದಗಿ ಬಂತು. ನನ್ನ ಕನಸು ನನಸಾಯಿತು. ನನಗೆ ಕಲಿಸಿದ ಅಧ್ಯಾಪಕರೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಅಧ್ಯಾಪಕನಾಗುವ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಒಂದು ಯೋಗಾಯೋಗ. ನಾವು ಕಲಿತಿದ್ದನ್ನು, ಕಲಿಯುವುದನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂತೋಷ ದೊಡ್ಡದು. ತಲೆ ತುಂಬ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತ ಯುವಕರಿಗೆ ಬದುಕಿನ ವಾಸ್ತವಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ, ಸುತ್ತ - ಮುತ್ತಲವರಿಗೆ ಬೇಕಾದವರಾಗಿ ಬದುಕುವ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ರೀತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅವಕಾಶದ ಸಂತೋಷ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದೆ.

'.... ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜು ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತು ಹೇಳುವುದು ಅಗತ್ಯ. ತನ್ನ ಪ್ರಕಾಶನದ ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆಮಾಡುವ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿರುವ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜು ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ಕೆಲಸ ತುಂಬ ಮಹತ್ವದ್ದು. ಅನೇಕ ಪ್ರತಿಭೆಗಳನ್ನು, ವಾಗ್ವಾದಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿರುವ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಮತ್ತು ಅದರ ಹಿಂದಿನ ಶಕ್ತಿ ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾರಾಜು ಹಾಗೂ ಅವರ ಗೆಳೆಯರು ಕನ್ನಡಿಗರ ಕೃತಜ್ಞತೆಗೆ, ಅಭಿನಂದನೆಗೆ ಪಾತ್ರರು.....'

ಡಾ॥ ನರಹಳ್ಳಿ ಬಾಲಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ
ಕೃತಿ - ಕರ್ತೃ
ಮಯೂರ : ಫೆಬ್ರವರಿ ೧೯೯೫

ಪರಂಪರೆಯ ಸಮರ್ಥ ಪ್ರತಿನಿಧಿ 'ಚಿನ್ನದ ಗೆರೆ'

ಎನ್. ಉದಯಕುಮಾರ್

ನಗರ ಸಂಚಾರ : ಪ್ರಜಾವಾಣಿ : ೩೦ ಜನವರಿ ೧೯೯೫

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ - ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜು 'ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘ'ವು ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತು. ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿ ನಿಂತು ಕಾಲೇಜಿನ ಸಂಘವೊಂದು ಸಾಧಿಸಬಹುದಾದ ಎಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದ ಕೀರ್ತಿ ಅದರದು.

ಈ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದವರು ಡಾ. ಎ.ಆರ್. ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಾದರೂ, ಎಳವೆಯಲ್ಲೇ ಪ್ರತಿಭಾನ್ವಿತರನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿ, ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಸೃಜನಶೀಲತೆಯ ಮೆರುಗು ಪಡೆಯುವಂತೆ ತಿದ್ದಿ- ತೀಡಿ ಒಂದು ಆಕೃತಿಗೆ ತರುವ ಕಲೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿದವರು ಡಾ. ಬಿ.ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ.

ರಾಜರತ್ನಂರ ಗರಡಿಯಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದ ಅನೇಕರು ಇಂದು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಲೇಖಕರು. ಈ ಇತಿಹಾಸ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು 'ಚಿನ್ನದ ಗೆರೆ' ಕವನ ಸಂಕಲನದ ಪ್ರಕಟಣೆಯೊಂದಿಗೆ ೧೯೬೯ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಗಿತಗೊಂಡವು. ಆದರೆ ಆ ಪರಂಪರೆಯ ಸಮರ್ಥ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವ 'ಚಿನ್ನದ ಗೆರೆ', ಬೆಂಗಳೂರಿನ 'ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ'.

ಸಾಹಿತ್ಯಾಭಿರುಚಿ ಬೆಳೆಸುವ, ಉದಯೋನ್ಮುಖ ಬರಹಗಾರರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ತುಂಬಿ, ಕಥೆ-ಕವನ ಬರೆಯಿಸುವ - ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಹಾಗೂ ಅವರನ್ನು ಚಿಂತನೆಗೆ ಹಚ್ಚುವ ಕಾಯಕದಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಸಾಧನೆಯು ಸ್ಫೂರ್ತಿ ನೀಡಿದ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದ ಹಿರಿಮೆಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯೇನೂ ಅಲ್ಲ.

ಯಾತ್ರೆ: ಮೊಗಳ್ಳಿ ಗಣೇಶ್, ಅಬ್ದುಲ್ ರಷೀದ್, ನಟರಾಜ ಹುಳಿಯಾರ್, ಪ್ರತಿಭಾ ನಂದಕುಮಾರ್, ತೇಜಸ್ವಿನಿ ನಿರಂಜನರಂಥ ತರುಣ ಲೇಖಕ - ಲೇಖಕಿಯರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಯಾತ್ರೆ ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಆರಂಭವಾದದ್ದು. ಪ್ರೊ. ಎ.ಎನ್. ಮೂರ್ತಿ ರಾಯರ 'ಸಮಗ್ರ ಲಲಿತ ಪ್ರಬಂಧಗಳು', ಡಾ. ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯನವರ 'ತೆರೆದ ಮನ' ಸೇರಿದಂತೆ ಹಿರಿಯ - ಕಿರಿಯ ತಲೆಮಾರಿನ ಅನೇಕರ, ಸಾಹಿತ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಮೌಲಿಕ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹಲವು ವಿವಿಧ ಪ್ರಶಸ್ತಿ - ಪುರಸ್ಕಾರಗಳಿಗೂ ಪಾತ್ರವಾಗಿವೆ.

ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘ ಎಂದೊಡನೆ ಅದಕ್ಕೆ ಜೀವಕಳೆ ತಂದ ರಾಜರತ್ನಂರ ನೆನಪಿನ ಸುರುಳಿ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಎಂದಾಕ್ಷಣ ಅದರ ಜೀವಾಳವಾಗಿರುವ ಪ್ರೊ. ಬಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅವರ ಚಿತ್ರ ಕಣ್ಣ ಮುಂದೆ ಸುಳಿಯುತ್ತದೆ. ಸ್ವತಃ ಕವಿಯೂ ನಾಟಕಕಾರರೂ ಆಗಿರುವ, ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಎಂದೂ ಮುಂದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ, ವಾದ-ಪಂಥಗಳ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಹಿಂದೆ ನಿಂತು ಸಂಘವನ್ನು ಹೆಮ್ಮರವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿದ್ದಾರೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು.

'ಈಗ ವಾಮನನಾಗಿರುವ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘವು ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನಾಗುವ ಬಗ್ಗೆ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ರಾಜರತ್ನಂರ ಖಚಿತ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಪ್ರೊ. ರಾಜು ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಈಡೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಲೇಜಿಗೇ ಸೀಮಿತವಾಗದೆ ಇಡೀ ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನು ಸಂಘದ ಕರ್ಮ ಭೂಮಿಯನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸದ್ದು-ಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾರೋದ್ಧಾರವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ಗರಿ : ಸಂಘದ ಹಿರಿಮೆಗೆ ವರಕವಿ ದ.ರಾ.ಬೇಂದ್ರೆ ಹುಟ್ಟಿದ ದಿನವಾದ ಜನವರಿ ೩೧ ರಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಗರಿ ಮೂಡಲಿದೆ. ಕಾರಣ- ಅಂದು ಸಂಘದ ನೂರನೇ ಪುಸ್ತಕ ಬಿಡುಗಡೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಅನೇಕರು ಇಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಖ್ಯಾತ ವಿಮರ್ಶಕ ಡಾ. ಎಚ್.ಎಸ್. ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್ ಅವರೂ ಒಬ್ಬರು. ಕಾಕತಾಳೀಯ ಎಂಬಂತೆ ಎಚ್ಚೆಸ್ಸಾರ್ ಅವರ ಪಿ.ಎಚ್ ಡಿ ಪ್ರಬಂಧ 'ಹಾಡೆ ಹಾದಿಯ ತೋರಿತು' ಈಗ ನೂರನೇ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಆಗುತ್ತಿದೆ.

ಸಂಘದ ಮೊದಲ ಕೃತಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದ ಹಿರಿಯ ಕವಿ ಪ್ರೊ. ಜಿ.ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ ಅವರು ನೂರನೇ ಪುಸ್ತಕವನ್ನೂ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದು ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ ವಹಿಸಿದ್ದ ವಿಚಾರವಾದಿ ಡಾ. ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯ ಅವರದೇ ಈಗಲೂ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ.

ಬರೀ ಐನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಬಂಡವಾಳದಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದ ಸಂಘ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಅದೂ ಅಕಾಲ ಮರಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದ ಸಿ.ಕೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣಗೌಡ ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನೆಯವರು ನೀಡಿದ ಕೊಡುಗೆ. ಆಗ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಪ್ರಮುಖ ಲೇಖಕರು ಹಸ್ತಪ್ರತಿ ಕೊಡಲು ಹಿಂದು - ಮುಂದು ನೋಡಿದರು. ಕೊನೆಗೆ 'ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಲಿ' ಎಂದು ಹಸ್ತ ಪ್ರತಿ ಕೊಟ್ಟವರು ಕ.ವೆಂ. ರಾಜಗೋಪಾಲರು. ಅವರ 'ನದಿ ಮೇಲಿನ ಗಾಳಿ' ನಮ್ಮ ಮೊದಲ ಪ್ರಕಟಣೆ ಎಂದು ಶುರುವಿನ ದಿನಗಳನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಾರೆ ಪ್ರೊ. ರಾಜು. ಈಗ ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜು ಕನ್ನಡ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಕೃತಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವುದು ಹೆಮ್ಮೆಯ ಸಂಗತಿ. ಎಷ್ಟೊಂದು ಅಂತರ.!

ನೆನಪು : 'ಓದುಗರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕು. ಪುಸ್ತಕಗಳೇ ಅವರ ಬಳಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಹೊಸ ಬರಹಗಾರರನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಬೇಕು ಎಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ಸಂಘ ಸ್ಥಾಪನೆ ಆಯಿತು. ದುಡ್ಡು - ರಕ್ತ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತರೆ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ಎಂಬ ರಾಜರತ್ನಂರ ಮಾತಿನಂತೆ ಬಂದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಕಟಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ದುಡ್ಡು ತಾನಾಗಿಯೇ ಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಷ್ಟೆ' ಎಂದು ಈ ಬಗ್ಗೆ ವಿನಮ್ರವಾಗಿ ನುಡಿಯುವ ಅವರು, ಕಾಲೇಜಿನ ಹಳೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರ ತುಂಬು ಸಹಕಾರವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಲು ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘವು ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದ ನೆರಳಿನಂತೆ ಕಂಡರೂ ಇನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಕ - ವಿಸ್ತೃತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅ.ನ.ಕೃ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ೨೨ ವರ್ಷದಿಂದ ಅಂತರ್ ಕಾಲೇಜು ಲೇಖನ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಬೇಂದ್ರೆ ಸ್ಮರಣಾರ್ಥ ೧೩ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದ ಕನ್ನಡ ಕವನ ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನು ಸತತವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಯ್ಕೆಯಾದ ಲೇಖನ - ಕವನಗಳನ್ನು ಪುಸ್ತಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದೆ. ಕಾವ್ಯದ ಹುಚ್ಚು ಹತ್ತಿಸಿಕೊಂಡ ನಮ್ಮ ಬಹುತೇಕ ಯುವ ಜನರಿಗೆ ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜು ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಬಹುಮಾನ ಬಹು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ !

ಬಹುಮಾನ ವಿತರಣಾ ಸಮಾರಂಭ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಬೇಂದ್ರೆ ಹುಟ್ಟು ಹಬ್ಬದಂದು ನಾಡಿನ ಹಿರಿಯ ಬರಹಗಾರರೊಬ್ಬರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಕುವೆಂಪು, ಬೇಂದ್ರೆ, ಮಾಸ್ತಿ, ಅಡಿಗ, ಕಾರಂತ, ಗೋಕಾಕ್ ಮೊದಲಾದವರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಸಮಾರಂಭಗಳು ನಡೆದು ಹಳೆಯ - ಹೊಸ ತಲೆಮಾರಿನ ಬರಹಗಾರರ ಸಮಾಗಮಕ್ಕೆ ವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿವೆ.

ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ನಿಧನದ ನಂತರ ಅವರ ನೆನಪಿಗಾಗಿ **'ಬೇಂದ್ರೆ ನಮನ'** ವಿಶೇಷ ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಲೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಈ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಪುಸ್ತಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳ ಹತ್ತರಂದು ನಗರದ ವಿವಿಧ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ **'ಕುವೆಂಪು ನಮನ'** ಎಂಬ ವಿಶೇಷ ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಲೆಯನ್ನೂ ಈಗಾಗಲೆ ಆರಂಭಿಸಿದೆ.

ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ **'ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ'**ವನ್ನು ತೆರೆದಿದ್ದು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನಾಟಕ ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ರಂಗಾಯಣದಲ್ಲಿ ತರಬೇತಿ ಪಡೆದ ತಜ್ಞರಿಂದ ತರಬೇತಿ ಕೊಡಿಸುತ್ತಿದೆ. ವರ್ಷದ ಕೊನೆಗೆ ನಾಟಕಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನವೂ ಇರುವುದು. ಅಂತರ್ ಕಾಲೇಜು ನಾಟಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸತತ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಗಳಿಸಿ ಕಾಲೇಜಿನ ತಂಡ ಹ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ ಸಾಧಿಸಿದೆ.

ಗಮಕ, ಭಾವಗೀತೆ, ಸಮೂಹಗಾನ ತರಬೇತಿಗಾಗಿ **'ನಾದಲೀಲೆ ವೇದಿಕೆ'**, ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣ, ಚರ್ಚೆ, ಲೇಖನ ಕಲೆ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು **'ಅನಿಕೇತನ ವೇದಿಕೆ'** ಹೀಗೆ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಅದರವು.

ಹೊಸ ಯೋಜನೆ : 'ಜನಸಾಮಾನ್ಯರೂ ಕಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಅನುವಾಗುವಂತೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಐದರಂತೆ ಕಲೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ೧೦ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತರಲು ಯೋಜಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹಸ್ತ ಪ್ರತಿಗಳೂ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಜೊತೆಗೆ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಗ್ರಂಥ ಮಾಲೆ ಆರಂಭವಾಗುವ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿದೆ.

'ಅಲ್ಲದೇ ಕನ್ನಡದ ಕಣ್ವ ಬಿ.ಎಂ. ಶ್ರೀ. ಅವರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಈ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆಯವರೆಗಿನ ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳ ಸಾವಿರ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಕವನಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ೨೦೦೦ ಇಸವಿಗೆ ಪ್ರಕಟಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶವೂ ಇದೆ' ಎಂದು ಮಹಾತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಡುತ್ತಾರೆ ರಾಜು ಅವರು.

ಹೊರಗಿನ ನೆರವಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಅಕಾಡೆಮಿ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಖಾಸಗಿ ಕಾಲೇಜಿನ ಭಾಷಾ ಸಂಘವೊಂದು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿರುವುದು ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯೇ ಸರಿ.

ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳು ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಬಂದು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಪಾಠ ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಕು. ಅದೇ ಮಹಾ ಭಾಗ್ಯ ಅನ್ನುವ ಈಗಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಬದುಕು-ಬರಹಗಳನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹೆಗಲುಕೊಟ್ಟಿರುವ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅಂಥವರು ಬಹಳ ವಿರಳ. ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರತಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲೂ ಇಂಥ ಮೇಷ್ಟು ಹಾಗೂ ಸಂಘವೊಂದು ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ-ಪ್ರಕಟಣಾ ಲೋಕ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ?

ಪ್ರೇಮದಿಂದಲೆ ಬಂದು,
ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿಯೆ ನಿಂದು,
ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿಯೆ ಸಂದು,
ಹೋಗುವೆಮಗೆಲ್ಲ
ಪ್ರೇಮವೇ ಹರಿಯೆಂದು
ರಸಋಷಿಯೇ ಬಲ್ಲ

ಕುವೆಂಪು
ಷೋಡಶಿ

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ ರಜತೋತ್ಸವ ವರ್ಷ

ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ೧೦೦ನೇ ಕುಸುಮ ಬಿಡುಗಡೆ ಇಂದು

ಗಣೇಶ ಅಮೀನಗಡ

'ಸಂಯುಕ್ತ ಕರ್ನಾಟಕ ; ೩೧ ಜನವರಿ ೧೯೯೫

ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಣ್ಣ-ಪುಟ್ಟ ಊರುಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಲೇಜುಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿನ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರುವುದು ಅಪರೂಪ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲೂ ನೂರಾರು ಕಾಲೇಜುಗಳಿವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಹೊಸೂರು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿನ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು. ಯಾಕೆ ವಿಶಿಷ್ಟವೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಸಾಧನೆ ಅಚ್ಚರಿ ಹುಟ್ಟಿಸುವಷ್ಟಿದೆ. ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಬೇಂದ್ರೆ ಹುಟ್ಟಿದ (ಜನವರಿ ೩೧) ದಿನವನ್ನು 'ಕವಿ ದಿನ'ವನ್ನಾಗಿ ಆಚರಿಸಿ ಕಾವ್ಯ ಹಾಗೂ ಲೇಖನ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದವರಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಹೊಸ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆಗೊಳಿಸುವ ಜಂಟಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ನಾಡಿನ ವಿವಿದೆಡೆ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಈ ವರ್ಷದ ಸಮಾರಂಭದ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯೆಂದರೆ ತನ್ನ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನೂರನೇ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ಎಚ್.ಎಸ್. ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್ರ ಪಿ.ಎಚ್.ಡಿ. ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆಗೊಳಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಈ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಬೀಗದೆ, ಏರದೆ ಎಂದಿನಂತೆ ತಮ್ಮ ಸಂಘದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವವರು ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ರೂವಾರಿ ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು. ಆತ್ಮೀಯರಲ್ಲಿ 'ರಾಜು'. ಎಂದೇ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಸಂಕೋಚ ಸ್ವಭಾವದ, ತಮ್ಮ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಚಾರ ಬಯಸದ 'ಅಪತ್ರಿಕಾ ವಾರ್ತಾ'ಗಾರರು. ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಲೇಖಕರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಈ ಹೊತ್ತು ಬರೆಯುತ್ತಿರುವವರ - ಬರೆದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗೆ ಬಂದಿರುವವರ ಸಂಕಲನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಂದ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆ ರಾಜು ಅವರದು.

ಇಂದು ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ಸಂಕಲನ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದಿಂದ ಬರಲೆಂದು ತುಡಿತಗೊಳ್ಳುವವರಲ್ಲಿ ಯುವ ಲೇಖಕರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಲೇಖಕರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಲೇಖಕರಿಗೆ ಅನೇಕ ಲಾಭಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಸಂಕಲನ ತರುವುದೆಂದರೆ ಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತ ಸಂಭ್ರಮ, ಸಂಕಟದ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಎದಿರಿಸುವ ಲೇಖಕರು ಕೇವಲ ಸಂಕಲನ ಹೊರ ಬರುತ್ತಿರುವ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಡು ಉಳಿದ ಸಂಕಟವನ್ನು ಕನ್ನಡ ಸಂಘಕ್ಕೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೂಫ್ ರೀಡಿಂಗ್ ನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮುಖಪುಟ ಚಿತ್ರ, ಪುಸ್ತಕದ ಮುದ್ರಣದವರೆಗೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತು ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಇಂಥ ಅಪರೂಪದ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣಗೌಡ ಎನ್ನುವ ರಾಜು ಅವರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ತೀರಿಕೊಂಡ. ಅವರ ತಾಯಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಘಕ್ಕೆ ೨೫೦೦ ರೂ. ಕೊಡಲು ಬಂದಾಗ ರಾಜು ಹೇಳಿದ್ದು "೨೦೦೦ ರೂ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಕೊಡಿ, ೫೦೦ ರೂ. ಮಾತ್ರ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಕೊಡಿ". ಹೀಗೆ ೫೦೦ ರೂ.ನಲ್ಲಿ ಕ.ವೆಂ. ರಾಜಗೋಪಾಲರ 'ನದಿಯ ಮೇಲಿನ ಗಾಳಿ' ಕವನ ಸಂಕಲನ, ಸಂಘದ ಮೊದಲ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ಹೊರ ಬಂತು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಕಾವ್ಯ, ಕಥೆ, ನಾಟಕ, ವಿಮರ್ಶೆ, ಪ್ರಬಂಧ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯಲ್ಲೂ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತರುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅವರ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಬರವಣಿಗೆ ಕುಂಠಿತಗೊಂಡಿದೆ. ಪ್ರಕಟಿಸಬೇಕಾದ ನಾಟಕ, ಕಾದಂಬರಿ ಹಾಗೇ ಉಳಿದಿದೆಯಾದರೂ ಆ ಕುರಿತು ಕೊರಗಿಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ.

ಸಂಘದಿಂದ ಎರಡನೆಯ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ಕ್ರಿಸ್ತನ ಕುರಿತಾಗಿ 'ಕ್ರಿಸ್ತಾಂಜಲಿ' ಬಂತು. ಬೇಂದ್ರೆ ತೀರಿಕೊಂಡ ನಂತರ 'ಬೇಂದ್ರೆ ನಮನ' ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಲೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಆರು ಕಿರು ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಈಗ 'ಕುವೆಂಪು ನಮನ' ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಲೆ ಶುರುವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಲೇಖನ ಹಾಗೂ ಕಾವ್ಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಮಾನಿತ ಲೇಖನ ಹಾಗೂ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಲಿದೆ. ಹೀಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿದೆಸೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಕಾವ್ಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದವರು ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಈ ಸಂಘದಿಂದಲೇ ಪ್ರಕಟ ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥವರ ಪಟ್ಟಿ ಸಾಕಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಿದೆ. ಹೀಗೆ ತಾವು ಕನ್ನಡ ಸಂಘವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕನ್ನಡ ಸಂಘವೇ ತಮ್ಮನ್ನು ಬೆಳೆಸಿತು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ರಾಜು. ಅವರ ಗೆಳೆಯರು,ಮನೆ, ಕಾಲೇಜು, ವಾತಾವರಣದಿಂದ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಬೆಳೆದಿರುವುದನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೊದಲು ಬಿಎಸ್ಸಿ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸಪೋರ್ಟ್ ಸೂಪರ್‌ವೈಸರಾಗಿ, ಬೆಂಗಳೂರು ಕಂಟೋನ್ಮೆಂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ಟಾಕ್ ಯಾರ್ಡ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ರಾಗಿ ನಂತರ ಸಾಹಿತ್ಯಾಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಎಂ.ಎ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಪಠ್ಯಕ್ಕೇ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳದೆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಲೇಖನ ಹಾಗೂ ಕಾವ್ಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಹೊಸ ಪ್ರತಿಭೆಗಳನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಲ್ಲದ ಹೊಸಬರ ಸಂಕಲನಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊರುವುದು ಕನ್ನಡ ಸಂಘಕ್ಕೀಗ ನಿತ್ಯದ ಕಾಯಕವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೊಸ

ಪುಸ್ತಕ ಬಂದಾಗಲೂ ಥ್ರಿಲ್ ಗೊಳ್ಳುವ ರಾಜು ಅವರನ್ನು ಪುಸ್ತಕ ಮಾರಾಟದ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದರೆ 'ಪುಸ್ತಕ ಮಾರಾಟವಾಗುವುದು ಜನರ ಕೈಗೆಟುಕುವ ಬೆಲೆಯಿದ್ದಾಗ ಜೊತೆಗೆ ಜನರ ಬಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇವರೊಂದಿಗೆ ಸಾಥಿಯಾಗಿ ಬಸವರಾಜ ವಕ್ಕುಂದ, ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿ, ಶಿವಪ್ರಸಾದ್ ಜೊತೆಗೆ ಇತರ ಭಾಷಾ ವಿಭಾಗದವರೂ ನೆರವಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕ್ರೈಸ್ತರ ಆಗಮನದಿಂದ ಮಹತ್ವದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಣದ ಪ್ರಗತಿಯೂ ಒಂದು. ಇದು ನೆನಪಾಗಲು ಕಾರಣ ಈ ಹೊತ್ತು ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಸಾಧನೆಯ ಹಿಂದೆ ಬೆಳ್ಳಿಹಬ್ಬ ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವ ಕ್ರೈಸ್ತ ಕಾಲೇಜಿನ ನೆರವು ನಿರಂತರವಾಗಿದೆ. ನಾಯಿಕೊಡೆಗಳಂತೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕಡಿಮೆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಸ್ಥಿತ್ವವಿಲ್ಲದಂತಾಗುವ ಅನೇಕ ಸಂಘಗಳ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಮುಂದಿವೆ. ತನ್ನದೇ ಆದ ಮಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತರುತ್ತಾ 'ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ' ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿರುವ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ವತಿಯಿಂದ ಎಚ್.ಎಸ್. ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್‌ರ ಪಿ.ಎಚ್.ಡಿ. ಪ್ರಬಂಧ 'ಹಾಡೆ ಹಾದಿಯ ತೋರಿತು' ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದೆ.

ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ೧೨೯ರ ವಿಶೇಷ

೧) ಹಿಟ್ಲರ್ ಜನಿಸಿದ್ದು		೧೮೮೯
ನೆಪೋಲಿಯನ್ ಜನಿಸಿದ್ದು		೧೭೬೦
	ವ್ಯತ್ಯಾಸ	೧೨೯ ವರ್ಷಗಳು
೨) ಹಿಟ್ಲರ್ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದು	೧೯೩೩	
ನೆಪೋಲಿಯನ್ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದು	೧೮೦೪	
	ವ್ಯತ್ಯಾಸ	೧೨೯ ವರ್ಷಗಳು
೩) ಹಿಟ್ಲರ್ ವಿಯಾನ ಆಕ್ರಮಿಸಿದ್ದು		೧೯೩೮
ನೆಪೋಲಿಯನ್ ವಿಯಾನ ಆಕ್ರಮಿಸಿದ್ದು		೧೮೦೪
	ವ್ಯತ್ಯಾಸ	೧೨೯ ವರ್ಷಗಳು
೪) ಹಿಟ್ಲರ್ ರಷ್ಯಾಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದು		೧೯೪೧
ನೆಪೋಲಿಯನ್ ರಷ್ಯಾಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದು		೧೮೧೨
	ವ್ಯತ್ಯಾಸ	೧೨೯ ವರ್ಷಗಳು
೫) ಹಿಟ್ಲರ್ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೋತಿದ್ದು		೧೯೪೫
ನೆಪೋಲಿಯನ್ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೋತಿದ್ದು		೧೮೧೬
	ವ್ಯತ್ಯಾಸ	೧೨೯ ವರ್ಷಗಳು

ನಾಗೇಶ
ಮೊದಲನೆಯ ಪಿ.ಯು.ಸಿ.

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲೊಬ್ಬ 'ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಚಾರಕ'

ಬಾಬು ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ

ಸಂವಾದಕರ ಸಂವಾದ ; ಮಂಗಳ ; ೧೫ ಮಾರ್ಚ ೧೯೯೫

ಅವು ಸುಮಾರು ೧೯೬೩-೬೪ರ ದಿವಸಗಳು. ನನಗೆ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಪರಿಚಯ ಆಯಿತು. ಅಗಲವಾದ ಮುಖ, ಸದೃಢ ಶರೀರ. ಏನೇ ಆದರೂ ಉದ್ರೇಕಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗದ ಮನಃಸ್ಥಿತಿ. ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಸಾಕು ಈತ ಒಬ್ಬ ಕನಸುಗಾರ ಎಂದು ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಆತ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ. ಬಹುಶಃ ಕೊನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ತಾನು ಬಿ.ಎಸ್ಸಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಹೊಡೆದು ಬಿ.ಎ.ಗೆ ದಾಖಲಾಗಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರು.

ನನಗೆ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಆಗ ಮೂಡಿದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಗೊಂದಲಮಯವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಶಿಸ್ತಿನ ಮನುಷ್ಯ. ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಆಡುವವರಲ್ಲ. ಪೈಜಾಮಾ, ಜುಬ್ಬ ಧರಿಸಿ ಓಡುಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಗೌರವ ಮೂಡಿದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿ.ಎಗೆ ಸೇರಿದ್ದ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಕೌತುಕವೂ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಆನಂತರ ಒಮ್ಮೆ **ವಿಮೋಚನಾ** ಎಂಬ ವಾರಪತ್ರಿಕೆ ಆರಂಭಿಸಿದ್ದೀನಿ ಎಂದರು. ಪ್ರತಿ ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಗೆಳೆಯರಿಗೆ ಓದಿ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಖುಷಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಅವರ ನೆನಪಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಗೌರವದ ಭಾವನೆ ಮೂಡುವುದು ಮಾತ್ರ ಮುಂದುವರೆದಿತ್ತು.

ಅವರು ಇಂದು ಎ.ಆರ್. ಕೃ., ಜಿ.ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂರ ವಾರಸುದಾರರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಭಾಸವಾದಾಗ ಅವರ ಬಗೆಗಿನ ಗೌರವ ಅದರ ನೂರುಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ.

ಅವರೇ ಬೆಂಗಳೂರು ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜಿನ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಾಪಕ ಪ್ರೊ. ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ರಾಜು. ಇಂದು ಅವರು ಏರಿರುವ ಎತ್ತರವನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಅವರು ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿ.ಎ. ಸೇರಿದ ಘಟನೆ ಎಷ್ಟು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ಎಂಬುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಎಷ್ಟು ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡರು ಎಂಬುದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜು ತನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಆಚರಿಸಿತು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಹೊಸೂರಿಗೆ ಹೋಗುವ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ತ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಸೇರಿದ ವಿಶಾಲವಾದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜು ಇಂದು ಕನ್ನಡ ಸಾರಸ್ವತ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಮಾಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಕಾರಣ ಅಲ್ಲಿನ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ನಿರಂತರ ಚಟುವಟಿಕೆ. ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜಿನ ಬೆಳ್ಳಿ ಹಬ್ಬದ ಜೊತೆ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ತನ್ನ 'ನೂರನೆ ದೀಪ'ವನ್ನು ತೇಲಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಡಾ. ಹೆಚ್.ಎಸ್. ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್ ಅವರ 'ಹಾಡೆ ಹಾದಿಯ ತೋರಿತು' ಎಂಬ ಮಹಾಪ್ರಬಂಧವೇ ನೂರನೆಯ ದೀಪ. ಬೇಂದ್ರೆ, ಕುವೆಂಪು, ಪು.ತಿ.ನ. ಕವಿತೆಗಳ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯ ಅಧ್ಯಯನ ಈ ಮಹಾ ಪ್ರಬಂಧ.

ಕ್ರೈಸ್ತ ಸಮುದಾಯದ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ರೂಪು ಗೊಂಡಿರುವ ಸಿ.ಎಂ.ಐ. ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ೧೯೬೯ರಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಯಿತು. ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಎಕರೆ ಭೂಪ್ರದೇಶ ಈ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದೆ. ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಈ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಸೇರಿದರು. ೧೯೭೨ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨೧ರಂದು ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು. ಯುವ ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ಒತ್ತಾಸೆ, ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತ್ಯಾಭಿರುಚಿ ನಿರ್ಮಾಣ, ಕನ್ನಡ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸುವಿಕೆ ಇದರ ಗುರಿ.

ಈ ಶತಮಾನದ ಆರಂಭದ ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ವಿವಿಧ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡವು. ಆ ತಲೆಮಾರಿನ ಟಿ.ಎಸ್. ವೆಂಕಣ್ಣಯ್ಯ, ಬೆಳ್ಳಾವೆ ವೆಂಕಟನಾರಣಪ್ಪ, ಡಾ.ಎ.ಆರ್ ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಬಿ.ಎಂ. ಶ್ರೀ, ಡಿ.ವಿ.ಜಿ. ಮುಂತಾದವರು ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದರು.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಹಾಗೂ ಅದರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಬಗ್ಗೆ ಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ೧೯೧೪ರಲ್ಲಿ ಎ.ಆರ್.ಕೃ. ಅವರು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜು ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆಗಿಲ ಕಾಲದ ಹಲವಾರು ಮುಖ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬೆಳಕು ಕಂಡಿದ್ದೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದಿಂದ. ಡಿ.ವಿ.ಜಿ, ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ, ಎಂ.ಆರ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ, ಕುವೆಂಪು. ಜಿ.ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ ಮುಂತಾದ ಹಲವು ಹತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ದಿಗ್ಗಜರ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದಿಂದ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡವು.

ಎ.ಆರ್.ಕೃ. ಆರಂಭಿಸಿದ ಈ ಕೈಂಕರ್ಯವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ದೀವಿಗೆಯಾದವವು, ತಮ್ಮನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ 'ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಚಾರಕ' ಎಂದು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಟ್ಟುಕೊಂಡವರೂ ಆದ ಜಿ.ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ. ೧೯೫೨ರಲ್ಲಿ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಪುನರ್ಜನ್ಮ ನೀಡಿದರು. ಕೆ.ವಿ. ಅಯ್ಯರ್, ಎಸ್.ಜಿ. ಶಾಸ್ತ್ರಿ, ವಿ.ಸೀ. ಮಂಜೇಶ್ವರ, ಗೋವಿಂದ ಪೈ, ಬಿ.ಜಿ.ಎಲ್. ಸ್ವಾಮಿ ಮುಂತಾದವರ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಹೊರ ಬಂದವು.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ನೀಡಲು ಕಾಲೇಜ್ ಬರವಣಿಗೆ ಎಂಬ ಮಾಲೆಯನ್ನೇ ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದಿಂದ ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಅನೇಕ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವು. ಮೈಸೂರು ಮಹಾರಾಜಾ ಕಾಲೇಜ್ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘ, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘ ಮುಂತಾದವು ಕೆಲವು.

ಜಿ.ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಅವರಿಂದಲೇ ಪಡೆದ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅವರ ಗುರು ನುಡಿದ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನಿಜ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ; **"ಈಗ ವಾಮನನಾಗಿರುವ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘವು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನಾಗುವ ಬಗ್ಗೆ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ".** ಬಹುಶಃ ಅವರಿಗೆ ಈ ಭರವಸೆ ಮೂಡಿದ್ದು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ ಶ್ರೀನಿರಾಸರಾಜು ಅದರ ಬೆನ್ನೆಲುಬಾಗಿದ್ದುದೇ ಕಾರಣವಿರಬಹುದು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಮಾತನ್ನು ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನೂರು ಉತ್ತಮ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊರತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಗುಣಕ್ಕೆ ಪೂಜ್ಯತೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಯಾರೇ ರಚಿಸಿದರೂ ಅದನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಸರಿಗೆ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘವಾದರೂ ಕಾರ್ಯ ಮಾತ್ರ ಕರ್ನಾಟಕ ವ್ಯಾಪ್ತಿ. ೧೭ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಬಂದಿವೆ. (ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅವರ ನಾಟಕಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಬಹುಮಾನ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ತಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತಾವೇ ಸಂಚಾಲಕರಾಗಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆಯಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸುವುದು ಅವರಿಗೆ ಸರಿಗಾಣದಿರಬಹುದು.)

ಎ.ಆರ್. ಕೃ., ಜಿ.ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ, ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಆವರ ಪರಂಪರೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಅದು ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆದರೆ ಅಷ್ಟು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಆರೋಗ್ಯಕರ. ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ, ಕೀರ್ತಿ, ಹೆಸರು, ವೇದಿಕೆ, ಭಾಷಣ ಮುಂತಾದವು ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅವರಿಗೆ ವರ್ಜ್ಯ. ಕೇವಲ ಕನ್ನಡದ ಕಾಯಕದಲ್ಲೇ ಅವರು ಸಂತೋಷ ಕಾಣುವವರು. ಆದರೆ ಅವರು ಶಾಂತ, ಸದ್ದುಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸದಿಂದಲೇ ಸಾಹಿತ್ಯಾಸಕ್ತರ ಗಮನ ಸೆಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ಗೌರವ ಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

'..... ಕಾಲೇಜು ಮತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಿಂದರೆ ಅಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಾತಾವರಣವಿರುವ ಸ್ಥಳಗಳೆಂದು (ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಸರಿಯಾಗಿ) ವರ್ಣಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ನಿರಾಶಾದಾಯಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆಶಾಭಾವನೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕ್ರೈಸ್ಟ ಕಾಲೇಜಿನ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ನಿರಂತರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದೆ. ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಈ ಸಂಘದ ಸಾರಥಿಯಾದ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅವರು ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲ ಕಾಲೇಜು ಮತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ.....'

ಎ.ಆರ್. ನಾಗಭೂಷಣ
ಸಾಪ್ತಾಹಿಕ ಪುರವಣಿ
ಪ್ರಜಾವಾಣಿ
೨೧.೦೮.೧೯೯೪

ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅನುಭವಗಳು

ಎಸ್. ಶ್ರೀಧರ್
ಎರಡನೆಯ ಪದವಿ

ನನ್ನ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರದ ಸಂಬಂಧ, ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಮತ್ತು ನಾಟಕಾಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರದ ಸಂಬಂಧದಷ್ಟೇ ಹಳೆಯದು, ಅಂದರೆ ಮೂರು ವರ್ಷದ್ದು. ನನಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ನಟನೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಾಟಕಾಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ ಸೇರುವವರೆಗು ನನಗೆ ಆ ಅವಕಾಶ ದೊರಕಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ನಾಟಕಾಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ ಸೇರಿ ದಾಗಿನಿಂದ ಮೂರು ನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿನ ಯಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಮೊದಲ ನಾಟಕ ಚೈತನ್ಯ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ, ಪ್ರಸನ್ನರವರ ನಾಟಕ **"ದಂಗೆಯ ಮುಂಚಿನ ದಿನಗಳು"** ಆದರ ನಂತರ, ಕಳೆದ ವರ್ಷ ನಾನು, ಚೈತನ್ಯನೇ ನಿರ್ದೇಶಿ ಸಿದ, ಪಿ. ಲಂಕೇಶ್‌ರವರ **"ಸಂಕ್ರಾಂತಿ"** ಯಲ್ಲಿ ಅಭಿನಯಿಸಿದೆ.

ಈ ಎರಡೂ ನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೆ ದೊರೆ ತದ್ದು ಸಣ್ಣ ಪಾತ್ರಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲು ನನಗೆ ಬೇಜಾರಾಯಿತು. ಆದರೆ, ದಿನಗಳು ರುಳಿದಂತೆ ಅಲ್ಲಿನ ಜನರ ಪ್ರೀತಿ, ವಿಶ್ವಾಸ ಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಂದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆ ಬೇಜಾರಿನ ಗುರುತು ಇಲ್ಲದಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ನಾನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಯಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಈ ವರ್ಷ ನನಗೆ ಅರವಿಂದ್ ಎಸ್.ಡಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರರ **"ಜೋಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿ"** ಯಲ್ಲಿ ಗುರ್ವನ ಪಾತ್ರ ದೊರೆ ಯಿತು. ಈ ಪ್ರಸಂಗ ನನಗೆ ತಾಳ್ಮೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿತು.

ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಅನುಭವಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನಾಟಕಾಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಏಕಾಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿ ಸಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಂಡದ್ದೆ ಬೇರೆ. ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರೆಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾನತೆ ಇತ್ತು. ನಾಟಕದ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದವನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಬ್ಯಾಕ್ ಸ್ಟೇಜ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವನವರೆಗೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾನು ಕಂಡ ಮೂರು ತಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರು - ಹುಡುಗಿಯರು ಸೇರಿ ಸುಮಾರು ೩೦-೪೦ ಜನರಿದ್ದೆವು. ಇಷ್ಟು ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮನೆತನಗಳಿಂದ, ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದವರಾಗಿದ್ದರೂ ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬರೂ ಮಿಕ್ಕವರ ಜೊತೆ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಬೆರೆತಂತೆ ಬೆರೆತು ಹೋಗಿದ್ದರು.

ಇಂತಹ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನಲ್ಲಿ, ಸ್ವಯಂ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದ ನನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾದವು. ೩೦-೪೦ ಜನರ ಜೊತೆ ದಿನಾ ಬೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಭ್ರಾತೃತ್ವದ ಭಾವನೆ ಬೆಳೆಯಿತು, ನನ್ನ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅಳುಕು ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅಳುಕುವಂತಾ ಯಿತು. ನಾಟಕಾಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಲಿತ ಇನ್ನೆರಡು ಸದ್ಗುಣಗಳೆಂದರೆ ಶಿಸ್ತು ಮತ್ತು ಸಮಯಪಾಲನೆ.

ಆದರೆ ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ಬದ ಲಾವಣೆಯೆಂದರೆ ಬದಲಾದ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಕೋನ. ನಾಟಕಾಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಾದ ಅನು ಭವಗಳ ನಂತರ ನನಗೆ ಜೀವನದ ಘಟನೆ ಗಳಲ್ಲಿ, ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅರ್ಥವಂತಿಕೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಹುಡು ಗಾಟಿಕೆಯಿಂದ ನಾಟಕಾಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ ಸೇರಿದ ನಾನು, ಕೇಂದ್ರದ ಜೊತೆಯೇ ಬೆಳೆದು ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅರಿತ ಹುಡುಗನಾದೆ.

ನನಗಿಲ್ಲಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಅನುಭವವೆಂ ದರೆ ಯಶಸ್ಸಿನ ಸುಖದ ಅನುಭವ. ನಮ್ಮ ತಂಡ ಹೋದೆಡೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಜಯಭೇರಿ ಹೊಡೆ ಯಿತು. "ದಂಗೆಯ ಮುಂಚಿನ ದಿನಗಳು" ಮತ್ತು "ಸಂಕ್ರಾಂತಿ"ಯ ಮೂಲಕ ಕಾಲೇಜು ಹಂತದಲ್ಲಿ, ಆಗಲೇ ದಂಗೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದ ನಾವು "ಜೋಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿ"ಯ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಹದಿನಾರು ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳ ಸುಗ್ಗಿಯನ್ನು ಕಂಡೆವು.

ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ "ದಂಗೆಯ ಮುಂಚಿನ ದಿನಗಳು" ಅಲ್ಲಿ ಚಿಗುರಿ, "ಸಂಕ್ರಾಂತಿ"ಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳ ಸುಗ್ಗಿಯನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟು, "ಜೋಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿ"ಯ ಪಲ್ಲೆ ಯನ್ನುಂಡು, ಕನ್ನಡ ರಂಗಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಪ್ರತಿ ಭಾವಂತ ರಂಗ ಕಲಾವಿದರನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ನಾಟಕಾಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರದ ಈ ವಿಜಯ ಯಾತ್ರೆಯ ಮಾರು ವರ್ಷದ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಕಂಡು, ಕೇಂದ್ರದೊಡನೆಯೇ ಬೆಳೆದ ನನ್ನ ಅನುಭವಗಳ ಮೌಲ್ಯ ಪದಗಳಿಗೆ ಮೀರಿದ್ದು. ಈಗ ನಾಟಕ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಜೀವನ, ಒಂದ ನ್ನೊಂದು ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ●

ಹಿರಿಯರ ಹರಕೆ

ಶಾಂತರಸ
ರಾಯಚೂರು

ನೀವು ಪ್ರೀತಿಯಿಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಮಾರಂಭದ ಆಮಂತ್ರಣ ಪತ್ರಿಕೆ ಬಂದಿದೆ.

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಒಂದು ನೂರು ಉತ್ತಮ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಆದರ್ಶಮಯವಾದ ದಾಖಲೆಯಾಗಿದೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಕಾಶಕರು, ಪ್ರಕಟನಾಲಯಗಳು ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಟನೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಮಾರಾಟದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಕಾಣದೆ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ಕಾಲೇಜಿನ ಸಂಘ ಯಾವ ಅಡೆತಡೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ಒಂದು ನೂರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿರುವುದು ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ಮಹಾಕಾರ್ಯ. ಅನ್ಯಪ್ರಕಾಶಕರಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಕಾಶನ ಅಲ್ಲ; ಅದು ಗ್ರಂಥಗಳ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಬಹುಶಃ ಭಾರತದ ಯಾವ ಕಾಲೇಜೂ ಇಂಥ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದಿಂದ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟವಾಗುವುದು ತಮಗೆ ಗೌರವದ ಸಂಗತಿಯೆಂದು ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಕವಿಗಳು ಭಾವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಸಿದ್ಧರಿಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಉದಯೋನ್ಮುಖ ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ನೀವು ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಆರೋಗ್ಯಪೂರ್ಣವಾದುದು, ಅವರು ಬೆಳೆಯುವ ಮಾರ್ಗ ಸೂಚಿಯಾದುದು. ಉದಯೋನ್ಮುಖರಿಗೆ ನಿಮ್ಮಿಂದ ದೊರಕಿದಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಬೇರೆಡೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡ ಸಂಘಕ್ಕೆ ನೀವು ಮೂಲಶಕ್ತಿ, ಜೀವ ಧನ; ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ, ಕಾರ್ಯವಿಧಾನ, ಸಂಘಟನಾ ಚಾತುರ್ಯ ಯಾರೂ ಅನುಕರಣೆ ಮಾಡುವಂತಹುದು. ವ್ಯರ್ಥ ಟಾಮ್ ಟಾಮ್, ಅಬ್ಬರದ ಪ್ರಚಾರ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮೌನವಾಗಿ ಹೂವರಳಿದಂಥ ಕಾರ್ಯ ನಿಮ್ಮದು ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಸಂಘದ್ದು; ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ನಿಂತು ಸಹಕರಿಸುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ ವೃಂದವನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ, ಇದರಂತೆ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರಾದ ರೆ ॥ ಫಾ ॥ ಡಾ ॥ ಅಂತೋಣಿ ಕರಿಯಲ್ ಅವರನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ.

ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೇ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾಡಿನ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸರ್ವಾಂಗೀಣ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಮೂಲಧನವಾದುದು. ಈ ಸಂವರ್ಧನೆಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಶ್ರದ್ಧೆ, ನಿರಂತರ ಸೇವೆ, ನಿರ್ಮಲ ಹೃದಯ, ಜನ ಬದುಕಬೇಕು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬದುಕಬೇಕು ಎಂಬ ಹಂಬಲ, ಉದಾಸೀನ ರಹಿತ ಮನಸ್ಸಿನ ಒಲವು, ಧ್ಯೇಯ ಧೋರಣೆಗೆ ಆಪತ್ತು ಸಂಭವಿಸಿದಾಗ ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದ ಎದೆಗಾರಿಕೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಗುಣ ವಿಶೇಷಗಳು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿವೆ. ಅಂತೆಯೇ ನೀವು ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಕಟ್ಟಿದಿರಿ, ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದಿರಿ ; ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಕೀರ್ತಿ ತಂದಿರಿ. ಕನ್ನಡ ನಾಡು ನುಡಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಒದರಾಡುವ, ಚೀರಾಡುವ, ಗುದ್ದಾಡುವ, ಇವುಗಳಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದು ಒದ್ದಾಡುವ ಮುಂದಾಳುಗಳು, ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು, ನಿಮ್ಮತ್ತ, ನಿಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನತ್ತ ದೃಷ್ಟಿಹಾಯಿಸಬೇಕು; ಪಾಠ ಕಲಿಯಬೇಕು.

ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯವನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ನಾವು ಹೇಳಲು ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಬಾರದು. ಒಳಿತನ್ನು ಸತ್ಯವನ್ನು ಅರಿಯಲಾರದೆ ಗುರುತಿಸಲಾರದೆ ನಾವು ಕೆಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ; ನಾಡನ್ನು ಕೆಡಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಕೀರ್ತಿಶನಿಯಿಂದ ನೀವು ದೂರ, ಬಹಳ ದೂರ. ಹೀಗೆಂದು ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ನೆನೆಯದೆ ಇರಲಿಕ್ಕಾದೀತೆ ?

ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹಾರ್ದಿಕ ಅಭಿನಂದನೆಗಳನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ; ನಿಮ್ಮ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ಅಭಿನಂದನೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿರಿ.

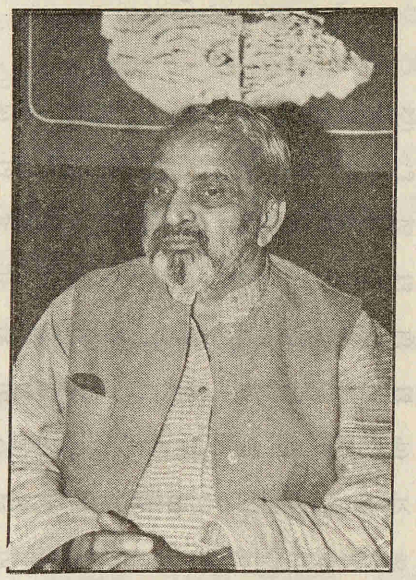
ಒಂದು ವಿನಮ್ರ ಸಲಹೆ : ಈಗ ಬೇಂದ್ರೆ ಶತಮಾನೋತ್ಸವದ ಸಂಭ್ರಮ. ಹಿಂದೆ ನೀವು ಅವರ ಬಣ್ಣದ ಭಾವಚಿತ್ರ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಿರಿ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿ. ಲಕ್ಷ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಜನರನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಕು.

ಆ ಮತದ ಈ ಮತದ ಹಳೆಮತದ ಸಹವಾಸ
ಸಾಕಿನ್ನು ಸೇರಿಸೈ ಮನುಜಮತಕೆ
ಓ, ಬನ್ನಿ, ಸೋದರರೆ, ವಿಶ್ವಪಥಕೆ

ಕುವೆಂಪು
ಕೋಗಿಲೆ

ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ

ಈ ಮೊದಲು ಕನ್ನಡದ ಸಾಹಿತಿಗಳಾದ ಕುವೆಂಪು, ದ.ರಾ.ಬೇಂದ್ರೆ, ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ, ಮಾಸ್ತಿ ವೆಂಕಟೇಶ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ ಮತ್ತು ವಿನಾಯಕ ಕೃಷ್ಣ ಗೋಕಾಕ್ ಅವರಿಗೆ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಲಭಿಸಿದೆ.

'ತುಂಬ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದ ಗೌರವ ಇದು. ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ. ಏನು ಹೇಳ ಬೇಕೋ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಓದುಗರಿಗೂ, ಬರಹಗಾರರಿಗೂ ಒಂದು ಸರಳವಾದ ಸಂಬಂಧ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ದೊಡ್ಡ ಗೌರವಗಳು ಆ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕ್ಲಿಷ್ಟಗೊಳಿಸುವುದೇನೊ....' ಎಂದು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು.

ಸಂವಿಧಾನದ ಎಂಟನೇ ಪರಿಚ್ಛೇದದಲ್ಲಿ ನಮೂದಿಸಿರುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವ ಭಾರತೀಯ ಬರಹಗಾರರ ಸೃಜನಶೀಲ ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ, ಗಣನೀಯ ಕೊಡುಗೆಗಾಗಿ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬಾರಿಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಒಟ್ಟು ೩೨ ಮಂದಿಗೆ ಈ ಗೌರವ ದೊರೆತಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಅನಂತಮೂರ್ತಿಯವರ ಮೊದಲ ಸಣ್ಣಕತೆಗಳ ಸಂಕಲನ 'ಎಂದೆಂದೂ ಮುಗಿಯದ ಕಥೆ' ೧೯೫೫ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ೧೯೬೫ ರಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ಅವರ ಮೊದಲ ಕಾದಂಬರಿ 'ಸಂಸ್ಕಾರ' ಅವರಿಗೆ ಜನಪ್ರಿಯತೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿತು. ಇದು ಚಲನಚಿತ್ರ ಆದುದಲ್ಲದೆ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಥೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸಿತು. ಇದನ್ನು ಅನಂತರ ಹಲವು ಭಾರತೀಯ ಮತ್ತು ಐರೋಪ್ಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಭಾಷಾಂತರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಮೆರಿಕದ ಕೆಲವು ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಪಠ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಪ್ರೊ. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಅವರು ಈವರೆಗೆ ಒಟ್ಟು ಮೂರು ಕವನ ಸಂಕಲನ, ನಾಲ್ಕು ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಸಂಕಲನ, ನಾಲ್ಕು ವಿಮರ್ಶಾ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಭಾರತೀಪುರ' ಮತ್ತು 'ಅವಸ್ಥೆ' ಅವರ ಇನ್ನೆರಡು ಜನಪ್ರಿಯ ಕಾದಂಬರಿಗಳು. 'ಭವ' ಅವರ ಇತ್ತೀಚಿನ ಕಾದಂಬರಿ.

೧೯೭೪ ಮತ್ತು ೧೯೯೩ ರ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರಕಟವಾದ ಅವರ ಪ್ರಮುಖ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ 'ಆಕಾಶ ಮತ್ತು ಬಿಕ್ಕು', 'ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ಪರಿಸರ', 'ಸನ್ನಿವೇಶ', 'ಸಮಕ್ಷಮ' ಮತ್ತು 'ಪೂರ್ವಾಪರ' ಪ್ರಮುಖವಾದವು. 'ತಾವೋ ಪದ್ಯಗಳು' ಅನುವಾದ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಅವರು ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಾಗಿಯೇ ಮೀಸಲಾಗಿರುವ 'ರುಜುವಾತು' ಎಂಬ ಕನ್ನಡ ನಿಯತಕಾಲಿಕ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿಭಾಗದ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದ ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಅವರು ಕೇರಳದ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕುಲಪತಿಗಳಾಗಿಯೂ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಸೃಜನಶೀಲ ಬರಹಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ದೇಶ ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಅವರು ಬರ್ಮಿಂಗ್ ಹ್ಯಾಂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಆಯೋವಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ ಗೌರವ ಫೆಲೋಷಿಪ್ ಅನ್ನೂ ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಸೃಜನಶೀಲ ಚಿಂತನೆಯ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕಳೆದ ಮೂರು ದಶಕಗಳಿಂದ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದವರು.

೧೯೬೨ ರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಬಂಗಾಳಿ ಹಾಗೂ ೧೯೭೩ ರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಒರಿಯಾ ಭಾಷೆಗಳು ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡಿವೆ. ಈ ಮೊದಲು, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಗಳು ತಲಾ ಐದು ಬಾರಿ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದಿವೆ. ಬಂಗಾಳಿ ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ; ಮಲಯಾಳಂ ಮತ್ತು ಒರಿಯಾಗಳು ತಲಾ ಮೂರು ಬಾರಿ; ಗುಜರಾತಿ, ಮರಾಠಿ, ತೆಲುಗು ಮತ್ತು ಉರ್ದು ಗಳು ಎರಡು ಬಾರಿ ಹಾಗೂ ಅಸ್ಸಾಮಿ ಭಾಷೆ ಒಂದು ಬಾರಿ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದಿವೆ. ●

ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕ ತರಗತಿಗಳ ಪ್ರಾರಂಭ

ಇತಿಹಾಸ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಸಮಾರಂಭ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಬಿ.ಕೆ., ರಾಜಮ್ಮ ಜೆ., ಮಂಜುಳ. ಎಲ್
ಮೊದಲನೆಯ ಪದವಿ

ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಆಗಸ್ಟ್ ೧೬, ೧೯೯೪ರಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೆ, ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕ ತರಗತಿಗಳು ೨೦೬ನೇ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅಂದು ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರದ ನಿರ್ದೇಶಕರಾದ ಡಾ|| ಹಂ. ಪ. ನಾಗರಾಜಯ್ಯ ಅವರು ಆಗಮಿಸಿದ್ದರು. ಕನ್ನಡ ಪ್ರೇಮಿಗಳು ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರಾದ ರೆ|| ಫಾ|| ಆಂತೋಣಿ ಕರಿಯಲ್ ಅವರು ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿದ್ದರು. ಕಾಲೇಜಿನ ಭಾಷಾ ವಿಭಾಗದ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರು.

ಕನ್ನಡ ಗೀತೆಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಈ ಸಮಾರಂಭ ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಮೊದಲು ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದ ಪ್ರಾ|| ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅವರು ಸ್ವಾಗತ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕ ವಿಷಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ನಮಗಾಗುವ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ನಂತರ ಡಾ|| ಹಂ. ಪ. ನಾಗರಾಜಯ್ಯ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಾತುಗಳಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಬೆರಗುಗೊಳಿಸಿದರು. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಕನ್ನಡದಿಂದ ಅವರು ಹೇಗೆ ಮುಂದೆ ಬಂದರು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿತರೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬಹುದೆಂದರು. ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳು ಮಾತನಾಡಿ, ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು, ಸಂತೋಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಹಾಗೂ ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಎಂ.ಎ., ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಭರವಸೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಡಾ|| ಹಂ. ಪ. ನಾಗರಾಜಯ್ಯ ಅವರು ಹನ್ನೊಂದು ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಾಂಕೇತಿಕವಾಗಿ ಡಾ|| ರಂ. ಶ್ರೀ ಮುಗಳಿ ಅವರ 'ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ' ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನೀಡಿ, "ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ, ಇಡೀ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹಕ್ಕುದಾರರಾಗಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ನಾವು ಮೊದಲು ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆಗ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದ ಎಲ್ಲ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ನಾವು ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದರು. ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯಿತು. ಪ್ರೊ|| ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅವರು ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥಭಂಡಾರವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಈ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ಭಾಷಾ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಭಾಷಾ ಮಧುರ ಬಾಂಧವ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ.

ಡಾ|| ಹಂ. ಪ. ನಾಗರಾಜಯ್ಯ ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರಿಗೆ ಗಂಧದ ಹಾರಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಾಕಿದರು. ಶ್ರೀ ಬಸವರಾಜ ವಕ್ಕುಂದ ಅವರು ವಂದನಾರ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಶ್ರೀ ಕೆ.ಸಿ. ಶಿವರೆಡ್ಡಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ವೈ.ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಸಾದ್ ಅವರು ಸಮಾರಂಭದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಮದುವೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುವಂತೆ ಓಡಾಡಿದರು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಐಚ್ಛಿಕ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದು ಅಪರೂಪ. ಆದರೆ ಕಾಲೇಜಿನ ಬೆಳ್ಳಿಹಬ್ಬದ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಐಚ್ಛಿಕ ಕನ್ನಡ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಮಗಿರುವ ಒಲವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ ಅಧ್ಯಾಪಕ ಬಳಗದವರು ಮೊದಲ ವರ್ಷದ ಎಲ್ಲಾ ಐಚ್ಛಿಕ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು, ಹನ್ನೊಂದು ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಉಚಿತವಾಗಿ ನೀಡಿದರು. ಕನ್ನಡಕ್ಕಾಗಿ ಕೈ ಎತ್ತಿದ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಶುಭವಾಗಲಿ.

ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರೀತಿಯ ಪ್ರವಾಸ

ನ. ರವಿಕುಮಾರ್
ಬೆಂಗಳೂರು.

ಈ ವರ್ಷ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಭಾ ಯುವವೇದಿಕೆ ಸಂಯುಕ್ತವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮತ್ತು ಮಾರಾಟ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಿತ್ತು. ಮಂಡ್ಯದ ೬ಳನೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೬,೦೦೦/- ರೂಪಾಯಿಗಳ ಮೊತ್ತದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮಾರಲಾಯಿತು. ೧೯೯೪ರ ಅಕ್ಟೋಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕ ಮೇಳ ಉರ್ದು ಗಲಾಟೆಯಿಂದ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಡೆಯದೇ ಹೋದರೂ ಹತ್ತು ಹಲವು ಅನುಭವಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿತು. ಪುಸ್ತಕ ಮೇಳ ಆರಂಭವಾಗುವ ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಭಾರೀ ಮಳೆ. ನಮ್ಮ ನಿದ್ದೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳದೇ ಚಿಂತೆ. ಮಂಡ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮಳೆಯಿಂದಾಗಿ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಳ ಕೊಂಡಿದ್ದ ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಗಾಗ ಬಹುದೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೇ ಹೋಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಒಂದು ಹನಿ ನೀರು ಕೂಡ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸೋಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದವರನ್ನು ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಾಗಿ ಅಭಿನಂದಿಸ ಲೇಬೇಕು. ಮಧ್ಯಾನ್ಹ ೨ ರಿಂದ ರಾತ್ರಿ ೮ರ ವರೆಗೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಮೇಳಕ್ಕೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವ ಮುಂಚೆ ಜನ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದದ್ದೂ, ಮುಚ್ಚುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಬರುತ್ತಿದ್ದದ್ದೂ ಅಪರೂಪದ, ಆನಂದದ ಸಂಗತಿ.

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಸ್ಟಾಲ್ ಬಳಿ ಬಂದ ಕೆಲವರದು ಹಲವು ಮಾತು 'ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಏನಿರುತ್ತೆ, ಬರೀ ಕ್ರಿಸ್ತನ ಪುಸ್ತಕಗಳು' - ಯುವಕರಿಬ್ಬರ ನಂಬಿಕೆ.

'ಈ ಪುಸ್ತಕ ಮಳಿಗೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ, ಬರೀ ಒಳ್ಳೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಿರೋದು ಇಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ' ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬನ ಪ್ರಶಂಸೆ.

'ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳು ಒಂದ ನ್ನಾದರೂ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು atleast ಯಾರಿಗಾದರೂ Gift ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ' - ಮೂವತ್ತರ ಯುವಕನ ಹಂಬಲ.

ಸುಮಾರು ಎಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ಪುಸ್ತಕಾ ಸಕ್ತರು ಮುಖಕ್ಕೆ ಮಫ್ಲರ್ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಅನುಭವವೇ ಬೇರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಯಾಕೋ ಸಮಾಧಾನ ಎನಿಸಲಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಸಿ.ಪಿ. ರವಿಕುಮಾರರ **'ದಂತಪಂಕ್ತಿ'** ನೋಡಿದ ತಕ್ಷಣ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡರು - ಮುಖದಲ್ಲಿ ಖುಷಿಯ ಅಲೆ. ಒಳಪುಟಗಳನ್ನು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ತಿರುವಿ ಹಾಕತೊಡಗಿದರು. ಪಾಪ ಅಷ್ಟೇ ರಭಸ ದಿಂದ ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ನಡೆದುಬಿಟ್ಟರು. ಬಹುಶಃ ಅವರು ಹಲ್ಲುಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಪುಸ್ತಕವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ದೂರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಉರ್ದು ಪ್ರಸಾರದಿಂದ ಉಂಟಾದ ಗಲಾಟೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೊನೆಯೆ ರಡು ದಿನಗಳು ಮತ್ತಷ್ಟು ಆಸಕ್ತರನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ತಂದುಕೊಡುತ್ತಿತ್ತೇನೋ. ಕೊನೆ ಯೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದವರೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಒಂದೊಂದು ಎರಡೆರಡು ಪ್ರತಿ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಕಂಡ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಸ್ಟಾಲ್‌ನವರಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ. ಅಸೂಯೆ. ಸುಮಾರು ೮,೦೦೦/-ರೂ.ಗಳ ಪುಸ್ತಕ ಮಾರಾಟದ ಖುಷಿ.

ಚಿತ್ರದುರ್ಗದ ಚಳ್ಳಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ೫ನೇ ಜಿಲ್ಲಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲೂ ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ರದ ಮಾರಾಟ (ಸುಮಾರು ೪,೫೦೦/-). ಜನಪ್ರಿಯ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮಳಿಗೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಂಡವರೇ ಹೆಚ್ಚು. ಎರಡನೇ ದಿನಕ್ಕೆ ಪುಸ್ತಕಗಳೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಯಿತು.

೮ ಮಾರ್ಚ್ ೧೯೯೫ ರಂದು ಲಂಕೇಶ ರಿಗೆ ೬೦ ವರ್ಷ ತುಂಬಿದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದ ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣ ಮೈಸೂರಿ ನಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆವು. 'ಇಷ್ಟೊಂದು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತವೆಯೇ?' ಎಂಬ ಅಳುಕಿನಿಂದಲೇ ನಾಲ್ಕು ಭಾರವಾದ ಬ್ಯಾಗುಗ ಳೊಡನೆ ಶತಮಾನೋತ್ಸವ ಭವನವನ್ನು ತಲುಪಿದ ಕೂಡಲೇ, ಬಕಪಕ್ಷಿಗಳಂತೆ ಬಂದ ಜನ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಮುಗಿಬಿದ್ದರು. ಕವನ ಸಂಕಲನಗಳಿಗಂತೂ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್. ಮೊದಲನೇ ದಿನವೇ ಇದ್ದಬದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಕವನ ಸಂಕಲನಗಳೂ ಖಾಲಿ. ಕವನ ಸಂಕಲನ ಮಾರಾಟವಾಗುವುದು ಕಡಿಮೆ ಎಂದು ಬಗೆದಿದ್ದ ನಮಗೆ ಕುತೂಹಲದ ಅಚ್ಚರಿ.

ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕ ಮಾರಾಟ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲೂ Hot Cake ಎಂದರೆ ಡಾ॥ ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯನವರ **'ತೆರೆದ ಮನ'** ಪುಸ್ತಕ,

ಪುಸ್ತಕದ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆ, ಅದರ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು ತನ ಮತ್ತು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಮನೋಧರ್ಮದ ಬಗೆಗಿನ ಚಿಂತನೆ, ಅವರ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ ವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಜನಪ್ರಿಯತೆಯ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಲೇಖಕರನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತಿ (೫೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲೇ ಖರ್ಚಾದದ್ದು) ಮಾರಾಟವಾಗಿದ್ದು ವಿಶೇಷ. ನಂತರದ್ದು ಈಚೆಗಿನ ಡಾ॥ ಎಚ್. ಎಸ್. ರಾಘವೇಂದ್ರರಾಯರ ಪುಸ್ತಕ, ***'ಹಾಡೆ ಹಾದಿಯ ತೋರಿತು'***. ಬೇಂದ್ರೆ, ಕುವೆಂಪು, ಪುತಿನ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಹಲವರ ಮೆಚ್ಚಿನ ಲೇಖಕರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಈ ಕವಿಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ರಾಘವೇಂದ್ರರಾಯರಂತಹ ಉತ್ತಮ ವಿಮರ್ಶಕರು ಬರೆದಿರುವ ಪುಸ್ತಕವೆಂದ ಮೇಲೆ ಕೇಳಬೇಕೆ?

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ ಮಳಿಗೆಗೆ ಬಂದ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮಮಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹರಟೆ ಹೊಡೆದು, ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದದ್ದು. ಕಣವಿ, ಜಿ.ಎಸ್.ಎಸ್., ಚಿದಾನಂದ ಮೂರ್ತಿ, ಕ.ವೆಂ., ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಯ್ಯ ಮಲ್ಲೇಪುರಂ, ಕಿ.ರಂ ಹೀಗೆ.... ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಂಡ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅವರು ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದದ್ದು 'ಮುಂದಿನ ಬಾರಿ ನಾವು ಎರಡು ಮಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಬಂದವರು ಈ ರೀತಿ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡಲು'.

ಈ ಹೊತ್ತು ಪುಸ್ತಕ ಮಾರಾಟ ನಿಕೃಷ್ಟ ಸ್ಥಿತಿಗಿಳಿದಿದೆ ಎಂಬ ಮಾತುಗಳೂ ಸುಳ್ಳಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಈಗ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮಾರಾಟ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. (ಸ್ವಪ್ನಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮಾರಾಟ ೫೦,೦೦೦/- ದಿಂದ ಒಂದು ಲಕ್ಷವಂತೆ). ಆದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುಗರಿಗೆ ತಲುಪಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕ ಮತ್ತು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಚಿಂತನೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಈಚೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. (ಆಸಕ್ತ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ). ಈ ವಿಷಯ ಕುರಿತು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿರಳವಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಆ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ದುರಾದೃಷ್ಟಕರ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಬೇಕಿದೆ.

ಏರುತ್ತಿರುವ ಮುದ್ರಣ ವೆಚ್ಚ, ಕಾಗದದ ಬೆಲೆಯ ಮಧ್ಯೆ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವ, ಜೊತೆಗೆ ಅದರ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೆಚ್ಚಿನದು. ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರ, ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ರೂಪಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಗರಿಮೂಡಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟಣಾ ಏಜೆನ್ಸಿಯಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಾರದು. ಒಟ್ಟಾರೆ ಪುಸ್ತಕ ಮಾಧ್ಯಮದ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳ ಕಡೆಗೂ (ಮಾರಾಟ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಒಳ್ಳೆಯ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಇತ್ಯಾದಿ) ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕು. ಅದು ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಓದುಗರ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕು.

ಒಲುಮೆಗಿಂತಲು ಬೇರೆ ಪರಮಾರ್ಥವಿನ್ನಿಲ್ಲ
ನರರ ಬದುಕಿನಲಿ ; ಮೇಣರ್ಥಹೀನಂ ಬಾಳ್ಕೆ
ಒಲುಮೆಯಿಲ್ಲದಿರೆ. ಹೂವಿಂದೆ ಸಾರ್ಥಕವಹುದು
ಗಿಡದ ಬಾಳಂತೆ ಬಾಳ್ಗಿಡಕೆ ಒಲುಮೆಯೆ ಹೂವು.
ಒಲಿದೊಮ್ಮೆ ಮರಳಿಯೊಲಿಯದಿರೆ ಒಲುಮೆಗದೆ ಕೊಲೆ

ಕುವೆಂಪು
ಚಿತ್ರಾಂಗದ

ಹಚ್ಚಿದೆವು ಕನ್ನಡದ ನೂರು ದೀಪ

ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು
ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ

ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಮೊದಲನೆಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹಾಗೂ ಐವತ್ತನೆಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಡಾ॥ ಜಿ.ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪನವರೇ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕವಾದ **'ಹಾಡೆ ಹಾದಿಯ ತೋರಿತು'** ವಿಮರ್ಶಾ ಕೃತಿಯನ್ನು ೩೧ ಜನವರಿ ೧೯೯೫ರಂದು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದರು. ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನೂರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದು ನಮಗೆ ಆನಂದದ ಸಂಗತಿ. ಈ ವಿಶೇಷ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಡಾ॥ ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯ ಅವರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದರು. ಡಾ॥ ಎಚ್.ಎಸ್. ಬಿಳಿಗಿರಿ, ಡಾ॥ ಎಚ್.ಎಸ್. ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್ ಮತ್ತು ಪ್ರೊ॥ ಮಾನಪ್ಪನವರು ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಆಗಮಿಸಿದ್ದರು. ಅಂದು ಮೊದಲನೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಕವಿ ಪ್ರೊ॥ ಕ.ವೆಂ. ರಾಜಗೋಪಾಲ, ಮೊದಲನೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಮುದ್ರಕರಾದ ಶ್ರೀ ಶೇಷನಾರಾಯಣ, ಮುದ್ರಕರಾದ ಶ್ರೀ ಮುನಿಧರ್ಮಯ್ಯ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಬಿ. ಗುರುಮೂರ್ತಿ ಅವರುಗಳನ್ನು ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರು ಸನ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಜೊತೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರು **ಫೋರಂ ಬುಕ್ ಹೌಸ್ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ**ಯ ದಾನಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಹನುಮಂತರಾಜು ಅವರು ಹಾಗೂ ಸಂಘದ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ, ವಿಶ್ರಾಂತ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾದ ಪ್ರೊ॥ ಎಚ್.ಆರ್. ರಾಮಕೃಷ್ಣರಾವ್ ಅವರುಗಳು, ನೂರನೆಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಡಾ॥ ಜಿ.ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪನವರಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆ ಸುಂದರ ಸಂಜೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳು ಸ್ಮೃತಿಪಟಲದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಈ ವರ್ಷವೂ ಡಾ॥ ಅ.ನ.ಕೃ. ಸ್ಮಾರಕ ಲೇಖನ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಮತ್ತು ಡಾ॥ ದ.ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ ಸ್ಮೃತಿ ಕವನ ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿತ್ತು. ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಿಗೆ ನಲವತ್ತ ಮೂರು ಲೇಖನಗಳು ಮತ್ತು ಇನ್ನೂರ ನಲವತ್ತೆಂಟು ಕವನಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು. ಲೇಖನಗಳಿಗೆ ಡಾ॥ ವನಮಾಲ ವಿಶ್ವನಾಥ್ ಮತ್ತು ಪ್ರೊ॥ ಜಿ. ಅಬ್ದುಲ್ ಬಷೀರ್; ಕವನಗಳಿಗೆ ಶ್ರೀ ಕೆ.ಎನ್. ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಗಣೇಶ ಅಮೀನಗಡ ತೀರ್ಪುಗಾರರಾಗಿದ್ದರು. ಇವರುಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಕೃತಜ್ಞವಾಗಿದೆ.

ಡಾ॥ ವೀಣಾ ಶಾಂತೇಶ್ವರ ಅವರ **'ಬಿಡುಗಡೆ'** ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಚೆನ್ನವೀರ ಕಣವಿ ಅವರ **'ಶಿಶಿರದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಸ್ನೇಹಿತ'** ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಸಹಕಾರದೊಂದಿಗೆ, ಧಾರವಾಡದ ವಿದ್ಯಾವರ್ಧಕ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ೧೮ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೯೯೪ರಂದು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈ ಸಮಾರಂಭದ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಶ್ರೀ ಎನ್ಕೆ ಕುಲಕರ್ಣಿಯವರು ವಹಿಸಿದ್ದರು. ಪ್ರೊ॥ ಕೀರ್ತಿನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿಯವರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದರು. ಡಾ॥ ಗಿರಡ್ಡಿ ಗೋವಿಂದರಾಜ ಮತ್ತು ಡಾ॥ ಗುರುಲಿಂಗ ಕಾಪಸೆಯವರು ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಆಗಮಿಸಿದ್ದರು.

ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಕುವೆಂಪು ಅವರು ೧೦ ನವೆಂಬರ್ ೧೯೯೪ರಂದು ನಿಧನರಾದರು. ಅವರ ಅಂತಿಮಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಪರವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ಶ್ರೀ ಕೆ.ಸಿ. ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ವೈ. ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಸಾದ್ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಹತ್ತುವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಡೆಸಿದ 'ಬೇಂದ್ರೆ ನಮನ'ದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಂತೆ 'ಕುವೆಂಪು ನಮನ' ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ೧೦ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೧೯೯೪ರಂದು, ಬೆಂಗಳೂರಿನ ವಾಸವಿ ವಿದ್ಯಾನಿಕೇತನ ಮಹಿಳಾ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಾಯಿತು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಡಾ॥ ಹಾ.ಮಾ. ನಾಯಕ ಅವರು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿ ಡಾ॥ ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯ ಅವರ 'ತೆರೆದ ಮನ' ಪುಸ್ತಕದ ಎರಡನೆಯ ಆವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದರು. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಆರನೆಯ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಡಾ॥ ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಅವರನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಲಾಯಿತು. ಅಂದು ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗಡೆ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ಡಾ॥ ಕೆ.ವಿ. ನಾರಾಯಣ ಅವರು ಮೊದಲ ವಿಶೇಷ ಉಪನ್ಯಾಸವನ್ನು (ಕುವೆಂಪು ಅವರ ಕನ್ನಡ ಪರ ಚಿಂತನೆಗಳು) ನೀಡಿದರು. ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರು ಈ ವಿಶೇಷ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಂದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಶುಭಕೋರಿದರು. 'ಕುವೆಂಪು ನಮನ' ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು **ಸಂಕುಲ** ಪತ್ರಿಕೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮುಂದುವರೆಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಸಂಚಯ, ಅಭಿನವ ಮತ್ತು ಅಂಕಣ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಸಹಕಾರ ನೀಡುತ್ತಿವೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಡಾ॥ ಎಚ್.ಎಸ್. ವೆಂಕಟೇಶಮೂರ್ತಿ (ಶೇಷಾದ್ರಿಪುರಂ ಪದವಿ ಕಾಲೇಜು) ಡಾ॥ ಬಸವರಾಜ ಕಲ್ಗುಡಿ (ಸೆಂಟ್ ಜೋಸೆಫ್ ಕಾಮರ್ಸ್ ಕಾಲೇಜು) ಡಾ॥ ವನಮಾನ

ವಿಶ್ವನಾಥ್ (ಗಾಂಧಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಘ) ಡಾ॥ ಸುಮಿತ್ರಾಬಾಯಿ (ಗೋಖಲೆ ಸಾರ್ವ ಜನಿಕ ಸಂಸ್ಥೆ) ಅವರುಗಳು ವಿಶೇಷ ಉಪ ನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭ ದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಕೆ. ನರಸಿಂಹಮೂರ್ತಿ, ಡಾ॥ ಜಿ.ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ, ಪ್ರೊ॥ ಕ.ವೆಂ. ರಾಜ ಗೋಪಾಲ, ಡಾ॥ ಪ್ರಭುಶಂಕರ ಅವರುಗಳ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿದ್ದರು. ಶ್ರೀ ಹಡ ಪದ್, ಶ್ರೀ ಶೇಷಾದ್ರಿಗವಾಯಿ, ಶ್ರೀಮತಿ ರತ್ನಮಾಲ ಪ್ರಕಾಶ್, ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಉಡುಪ, ಶ್ರೀ ಸಿ.ಆರ್. ಸಿಂಹ ಅವರು ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಆಗಮಿಸಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಡಾ॥ ತೇಜಸ್ವಿನಿ ನಿರಂಜನ ಮತ್ತು ಡಾ॥ ಸೀಮಂತಿನಿ ನಿರಂಜನ ಅವರು ಸಂಪಾ ದಿಸಿದ ***'ಸ್ತ್ರೀವಾದಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ'*** ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ೧೪ ಆಗಸ್ಟ್ ೧೯೯೪ರಂದು ಶ್ರೀಮತಿ ಹೇಮಲತಾ ಮಹಿಷಿ ಅವರು ರವೀಂದ್ರ ಕಲಾಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ದರು. ಡಾ॥ ಬಿ.ಎಸ್. ಸುಮಿತ್ರಾಬಾಯಿ ಅವರು ಕೃತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡಿ ದರು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕ ಲೇಖಕಿಯರ ಸಂಘದ ಸಹಕಾರದೊಂದಿಗೆ ನಡೆಸಲಾಯಿತು.

ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ, ಮೂವತ್ತು ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ಶ್ರೀ ಸುರೇಂದ್ರನಾಥ್ ಅವರ ನಿರ್ದೇಶನ ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಾಟಕ ಕಮ್ಮಟವನ್ನು ನಡೆಸ ಲಾಯಿತು. ಈ ಕಮ್ಮಟವನ್ನು ಪ್ರೊ॥ ಜಿ.ಕೆ. ಗೋವಿಂದರಾವ್ ಅವರು ೨೦ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೯೯೪ರಂದು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದರು. ಸಂಚಾಲ ಕನಾಗಿ ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಡಿ. ಅರವಿಂದ ನಾಟಕ ಕಮ್ಮಟವನ್ನು ಮತ್ತು ನಾಟಕ ಅಭಿರುಚಿ ಕೇಂದ್ರ ವನ್ನು ಈ ವರ್ಷ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಿ ದನು. ಡಾ॥ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರರ ***'ಜೋಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ'*** ನಾಟಕದ ಯಶ ಸ್ಸಿಗೆ ಕಾರಣರಾದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂಘ ಕೃತಜ್ಞ ವಾಗಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕ ನಾಟಕ ಅಕಾಡೆಮಿ ನಾಟಕ ಕಮ್ಮಟಕ್ಕೆ ನೆರವು ನೀಡಿತು.

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಆಡಳಿತವರ್ಗ ತನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿಹಬ್ಬದ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿ **ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕ ತರಗತಿಗಳನ್ನು** ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಈಗ ಹನ್ನೊಂದು ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಆ ವಿಭಾ ಗದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಈ ವರ್ಷವೂ ಕನ್ನಡದ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಾಲೇಜು ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರು.

ಪ್ರೊ॥ ಕ.ವೆಂ. ರಾಜಗೋಪಾಲ ಅವರು ತಮ್ಮ ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರದ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಾಲೇಜಿನ ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ಉದಾರವಾಗಿ ನೀಡಿದರು. ಇವು ಅಪರೂ ಪದ, ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳು. ಈ ಕೊಡುಗೆಗೆ ಕಾಲೇಜು ಪ್ರೊ॥ ಕ.ವೆಂ. ಅವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಂಘ, ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳುವ ಉತ್ಸಾಹ ದಲ್ಲಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಆಡಳಿತ ವರ್ಗದ, ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಅಭಿಮಾನಿಗಳ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಗಳ ಸಹಾಯ, ಸಹಕಾರವನ್ನು ಬಯಸು ತ್ತದೆ. ಈ ವರ್ಷದ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀ ಬಸವರಾಜ ವಕ್ಕುಂದ, ಶ್ರೀ ಕೆ.ಸಿ. ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ವೈ.ಎಸ್. ಶಿವ ಪ್ರಸಾದ್ ಅವರುಗಳು ತುಂಬು ಸಹಕಾರ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ.

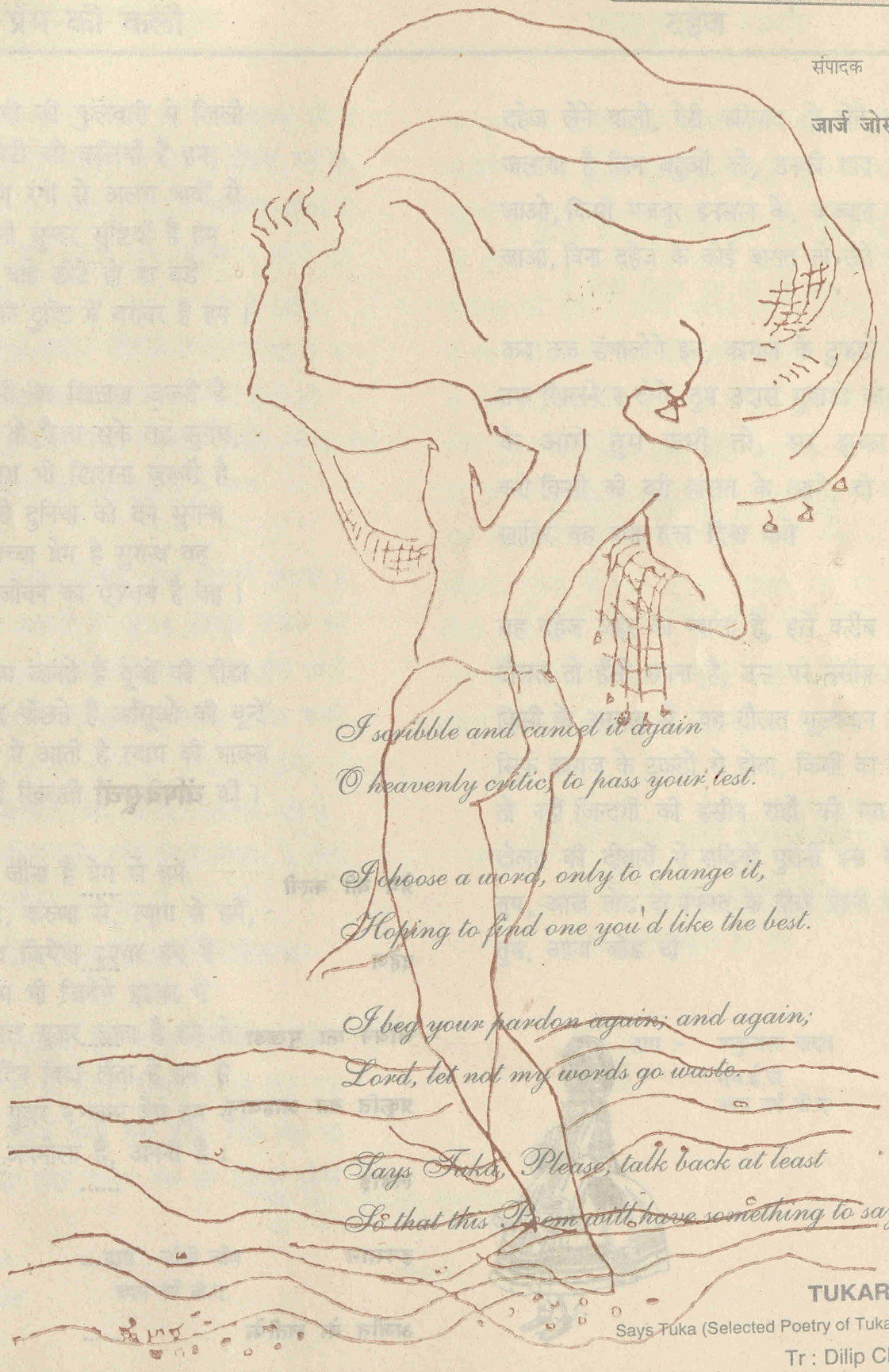
ಮಾನವನೆ, ನಾರಾಯಣನು ಗುಡಿಯೊಳಿಲ್ಲ
ಫಲಪುಷ್ಪವನು ಕೊಟ್ಟರದು ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲ.
ಬಡನರನೆ ದೇವನಿಹ ದೇಗುಲವು, ಮುಕ್ತಿ ;
ಬಡ ಜನರ ಸೇವೆಯನು ಮಾಡುವುದೆ ಭಕ್ತಿ.

ಕುವೆಂಪು
ಹಾಳೂರು

हिन्दी विभाग

संपादक

जार्ज जोसफ

I scribble and cancel it again
O heavenly critic, to pass your test.

I choose a word, only to change it,
Hoping to find one you'd like the best.

I beg your pardon again, and again;
Lord, let not my words go waste.

Says Tuka, Please, talk back at least
So that this Poem will have something to say.

TUKARAM

Says Tuka (Selected Poetry of Tukaram)

Tr : Dilip Chitre

वांषयसूचो

प्रेम की कली	.....	१६६
दहेज	.....	१६६
जीवन का मुखडा	.....	१६७
प्रकृति का आहवान	.....	१६७
लडाइ	.....	१६८
इनसान	.....	१६९
अजीत के लतीफे	.....	१७०

प्रेम की कली

जिन्दगी की फुलवारी में खिली
छोटी सी कलियाँ हैं हम,
अलग रंगों से अलग भावों से
बनी सुन्दर सुष्टियाँ हैं हम
चाहे छोटे हो या बडे
प्रभु की दुष्टि में बराबर है हम ।

कली का खिलना ज़रूरी है
तभी तो फैला सके वह सुगंध,
हमारा भी खिलना ज़रूरी है
सारी दुनिया को देने सुगन्ध
सच्चा प्रेम है सुगन्ध वह
सारे जीवन का ऐश्वर्य है वह ।

सब हम जानते हैं दूजों की पीडा
और जब पोंछते हैं आँसूओ की बून्दें
जब मन में आती है त्याग की भावना
तब वहाँ खिलती है कली प्रेम की ।

जीना है प्रेम से हमें
दया से, करुणा से, त्याग से हमें,
तब जियेंगा इश्वर हम में
हम भी जियेंगे इश्वर में
हर पल गुज़र जाता है हम से
हर दिन विदा लेता हे हम से
कभी गुजर न जाए प्रेम हम से
वह अनमोला है, अनन्त है ।

द्वारा : जॉली जॉण
प्रथम वर्ष बी.ए.

दहेज

दहेज लेने वालो, मेरी फरियाद तो लेते जाओ,
जलाया है जिन बहुओं को, उनकी याद तो लेते
जाओ, किसी मजबूर इनसान के, जज्बात तो लेते
जाओ, बिना दहेज़ के कोई बारात तो लेते जाओ ।

कब तक संभालोगे इन, कागज के टुकडो को कब
तक खिलने न दोगे, तुम उदास मुखडों को मजबूरी
के आगे तुम कभी तो, सर झुका दिया
करो किसी की बुरी हालत के आगे, दो पल के
खातिर यह प्रथा रुका दिया करो

यह दहेज जहर का प्याला है, इसे करीब न रखो
दौलत तो हँसी सपना है, उस पर नसीब न रखो
किसी के अरमान से, यह दौलत मूल्यवान नो नहीं
सिर्फ कागज के टुकडों से होता, किसी का कप्याण
तो नहीं जिन्दगी की हसीन राहों की मत रोको,
दौलत की दीवारों से सदियों पुरानी इस रीत को
तुम, आज तोड दो नफरत के पीछे छिपी प्रीत को
तुम, आज जोड दो

द्वारा :- शकुन्तला बादव
एच.ई.पी
प्रथम वर्ष बी.ए

जीवन का मुखडा

जीवन एक बहती नदी सा है
जो कभी सागर सा शान्त
तो कभी हवा की तेजी से गरज उठता है
कुछ भी हो वह बहती रहती है।

मार्ग पर मिले कुछ साथ ले जाते अन्त तक,
तो कुछ पीछे छोड जाते है।
कुछ भी हो वह बहती रहती है।

कभी धारा बनकर अकेला हो जाता है,
तो कभी विशाल समुन्द्र में गुम हो जाता है।
कुछ भी हो वह बहती रहती है।

कोई न जाने किस मंजिल की और
उसे मंजिल मिले या न मिले,
. वह तो बहती रहती है।

विनिता
द्वितीय वर्ष
बी.एस.सी

प्रकृति का आहवान

न तो मरूस्थल है या मरीचिका इस संसार
जो हम बनाते हैं वही हो यह जगत ।
दे दिया भगवान ने सब सुविधाऐ मानवों को
खो लिया न समझते इस महान दान को ।

भूल गया मानवों ने इस सुन्दर प्रकृति को
बना लिया मरुभूमि स्वार्थता की पूर्ति में
सोचा कभी न उसमे अपनी पीडे को
क्या दे उन्हें अपने जीवन निर्वाह को?

न बनाया विधाता कहीं सीमाएँ जगत में
नर बनाया सीमाऐं हृदयों को भेंटकर ।
दिया उसे नाम शब्द और सामान्य
झेला अनेक झगडाएँ विस्तृत बनाने उसे।

अवतार लिया देवों ने मानवों को बचाने
जन्म लिया संत् लोग उन्हें मसझाने
ले आये वे यार का सन्देश हाथों में
हटा लिया कान, नाकि उन्हें न सुन पाये ।

उजडे मूल्यों को मानव उस संसार से
बन गया मानव स्वार्थी अपनी ही लालसा से
ज जाने कौन आये अब मुक्त बनाने उन्हें
निर्भर हे तुम पर रक्षा प्रकृति माता की।

शाजु .पी.डी.,
प्रथम वर्ष बी.ए.

लडाइ

लडाई लडाई लडाई ,
न जाने यह कहाँ से आई
अरे यह किसने आग लगाई
जहाँ देखो आज हो रही है लडाई।
देश में या विदेश में, सारे जग पर यह है छाई,
यह लडाई होती क्या है, यह किसी की समझ में न
आई घरों मे देखा जाऐ तो, यह समस्या बडी ही
गंभीर हो है आई शादी हमने लडके लडकी की करवाई
परंतु दहेज के लिये हो गई लडाई।

लडकी हिन्दू थी, लडका था इसाई
दोनों ने आपनी मर्जी से शादी थी करतार
परंतु जालीमं समाज ने कर ली उनसे लडाई
चलो यह तो सिर्फ शादी की बात थी भाई
इस जालीम समाज तो करवा दी है हिन्दू-सिक्खो की
लडाई, जहाँ देखे आज धर्म के नाम पर हो रही है
लडाई नेता सोचते है. कुर्सी जितने की विथि हे सिर्फ
लडाई लडाई लडाई ।
इसीलिये अपने विरोधीदल से करते है हिंसात्मक
लडाई,
पर कुर्सी के वास्ते लडने की विधि उन्हे न आई ,
उन्होंनो हमेशा जीत के लिये न जाने कितने लोगों पर
छुरियाँ सलवाई सुना है यहाँ तो जमीन के टुकडे के लिये
भी होती है दो भाईयों मे लडाई उनका कहना है कि हर
समस्या की हल है सिर्फ लडाई लडाई लडाई ।
न जाने पर पडने लगी है इसकी महसूस परछाई लडाई
से इन मासूमो को बचालो मेरे सांइ वरना इसका अंत
बडा दुःख दायी होगा मेरे भाई ।
पर अब लगता है इस समाज को है थोडी सि अकल आई
अब लडाई की जगह पर लोग देने लगे है प्यार का दोहाई ।
नेताओ, दहेज के लोभियों और भाइयों की भी है
थोडी शर्म आई ,
अब कहने लगे है कि हम करेंगे नही किसी से लडाई
लडाइ लडाई ।

हरविन्दर सिंह,
प्रथम वर्ष बी.ए.

"पोथी पढ पढ जग मुवा, पंडित हूआ न कोइ ।
ढाई अच्छर प्रेम का, पढै सो पंडित होई ॥"

कबीरदास

इनसान

आज सुनाति हूँ तुमको इनसानो की कहानी,
बिकता यहाँ हर दिन इनसान है,
हर दिन गिरता इन पर तुफान है,
खुद मारता कल्डाडी अपने पैरों पर इनसान है।

आता कोई नया मंत्री है,
गिरती उस को कुर्सी हर बार है,
क्या कहे ये इनसान को सरकार है,
जो बदलती हर बार है।

वह सरकार कहती पेट्रोल बचाओं
जो चल नही सकती एक कदम भी पेट्रोल के बिना,
बताओ यह कैसी सरकार है।
थे करते वादे यहाँ
जो पूरे होते नहीं यहाँ।

क्या कहता इनसान के चुने मंत्रियों का
जो माँगते पैसे पर वोट है।

बनाते पाँच वर्षीय कार्यक्रम है
जिन्हे न जाने ये पूरा करते कितने पाँच सालो में,
बुलाते आदमियों को पैसों पर ये,
सुनाने के लिए भाषण अपने ये,
जो आवाज उठता इन के लिए
बन्द करते उसका रेशन ये
और क्या कहूँ ये इनसान है ।

जो लेते एडमिशन लाखों में
बिगडते कैरियर पैसो से
और क्या कहूँ ये इनसान हैं ।

नीरा साँलंकी
तृतीय वर्ष बी.एस.सी

"सब तीर्थों का तीर्थ यह, हृदय पवित्र बना लें हम,
आओ, यहाँ अजातशत्रु बन, सबको मित्र बना लें हम ।
रेखएँ प्रस्तुत हैं, अपने मन के चित्र बना लें हम,
सौ - सौ आदर्शों को लेकर, एक चरित्र बना ले हम ॥"

-- मैथिलीशरण गुप्त

अजीत के लतीफे

✦ रोबर्ट एक आदमी को पकडकर अजीत के पास लाता है।

रोबर्ट : बोस्स, इसको क्या करें?

अजीत : इसे 'रिवोल्विंग चेर पर बिढा दो।

रोबर्ट : क्यों बोस्स?

अजीत : हमें पता तो चले, चक्कर क्या है।

✦ रोबर्ट एक आदमी को अजीत के गोडौन में चुराते देखकर, उसे पकडके अजीत के पास लाता है।

रोबर्ट : बोस्स, इसका क्या करें?

अजीत : उसको 'वारनिश' में डाल दी।

रोबर्ट : क्यों बोस्स?

अजीत : ताकी वह अच्छी तरह से फिनिश हो जाय ।

✦ रोबर्ट एक आदमी को चुराते देखकर, अजीत के पास पकडकर लाता है सजा के लिए।

अजीत रोबर्ट से कहता है कि चोर के हाथों में भिन्न भिन्न रंग लगाओ ।

रोबर्ट : क्यों बोस्स?

अजीत : ताकी सबको पता तो चले कि वह रंगे हाथों पकडा गया!

✦ रोबर्ट अजीत के पास आकर उसे अपने जुडवा बच्चों के नाम रखने के लिए कहता है।

अजीत : एक का नाम 'पीटर' रखे ।

रोबर्ट : और दूसरे का बोस्स ?

अजीत : रिपीटर ।

✦ अजीत : रोबर्ट, तुम जाकर हरशाद मेहता की डायरी चोरी करो।

रोबर्ट : क्यों बोस्स?

अजीत : ताकी हमें भी पता चले 'बुलशिट' क्या होता है।

✦ अजीत रोबर्ट से कहता है कि गडदार (Traitor) को लिक्विड ओक्सिजन (Liquid Oxygen) के चेम्बर में उछाल दो।

रोबर्ट : क्यों बोस्स?

अजीत : बेवकूफ ! ओकसिजन उसे मरने नहीं देगा और लिकविड उसे जीने नहीं देगा।

"केवल एक सुनहरी यौज है जिसे स्त्रियाँ नापसंद करती है, और वह है खामोशी ।"

- मेरी लिटल

✦ अजीत बहुत कोशिश करता है जेम्स बोन्ड को अपने गेन्ग में शामिल करने के लेकिन हर बार जब शामिल होने के लिए कहता तो बेन्ड जवाब देता 'नेवर'!

एक बार काबुल में अजीत रहते समय, जेम्स बोन्ड भी वहाँ शूटिंग कर रहा था। तब रोबर्ट से अजीत कहता है कि बन्दूक तैयार रखें।

रोबर्ट : क्यों बोस्स?

अजीत : इस बार, बोन्ड विल `Never say never again'!

✦ अजीत एक आदमी का खून करता है। वहा रोबर्ट से कहता है - इस आदमी को हीरो होन्डा की टेन्क में डाल दो ।

रोबर्ट (ताजुब होकर) : क्यों बोस्स?

अजीत : फील इट, शार्ट इट, फरगेट इट!

✦ अजीत : रोबर्ट, मोना का हाथ काट दो।

रोबर्ट : क्यों बोस्स?

अजीत : उसको 'टैपिंग' नहीं आती। कम से कम शोर्टहेन्ड तो आयेगी!

जाहिद एच. जवली
II बी.ए

सूक्त

''हमें स्वयं से या दूसरों सें सौ प्रतिशत नम्रता को आशा नहीं करनी चाहीए जैसे कि हम किसी से सौ प्रतिशत सर्वज्ञ होने की आशा नहीं करते
- माइकेल डयूरी

Always Wishing You the Best

PB

PRINTERS BANGALORE

(The Institutional Printers)

No. 62, Taj Complex, Meenakshi Koil Street,
Shivaji Nagar, Bangalore - 560 051.

For your needs in

Printing, Designing & Publication

★ Letter Press ★ Offset ★ DTP ★ Screen

Contact
Phone : 5512918

With Best Compliments From

OLYMPIC SPORTS

House of Quality Sports Goods

85/A, K.H. Road, (Double Road), BANGALORE - 560 027.
Phone : 2220571, 2234341
(We have *No Branches*)

With Best Compliments From

MY MASTER

PRINTERS AND PUBLISHERS

'K' 5th Street Cross
Narayana Pillai Street
Bangalore - 560 001
Phone : 5512918

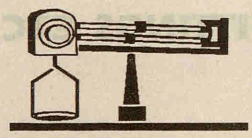
Right Place for Publishing Your Educational Books

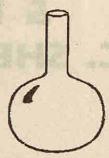
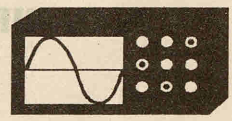
With Best Compliments From :

M/S. DUTTA SCIENTIFIC WORKS (MADRAS)

38, Prithvi Buildings, Kempegowda Road,
(Behind Bank of Baroda), P.B. No. 9927, Bangalore - 560 009

Phone : 2267019 & 2262590

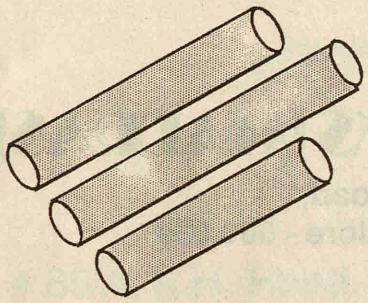
MANUFACTURERS & DEALERS OF SCIENTIFIC INSTRUMENTS,
GLASSWARES, CHEMICALS & ELECTRONIC INSTRUMENTS.

With

Best

Compliments

From :

Shree Raghavendra Enterprises

STOCKISTS IN : **SHANKAR CEMENT, CORAMANDAL & PRIYA CEMENT**

A.C. PIPES, A.C. SHEETS & SANITORY FITTINGS ETC.

Main Road, S.G. Palya, D.R. College Post, Bangalore - 560 029

Phone : 633681 Office : 5535190

With Best Compliments From

Sorabh Cement Limited

Manufacturers of Arawali Brand
Portland Cement '43' Grade

Opposite Railway Station,
Neemkathana - 332713.
Dist. Sikkar (Rajasthan).

A MARK OF YOUR FAITH

With Best Compliment of

Estd : 1961

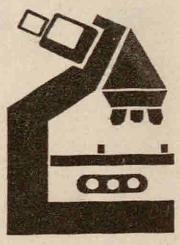
6621395
Tele : 601012
641765 - R

Omprakash Trading Corporation

Shop No : 13, 40 Laxmi Complex
K.R. Road, Fort, Bangalore - 2.

Dealers in : *Scientific Instruments, Laboratory Chemicals and Glass wares.*

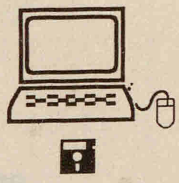
Stockist of : *Blue Star Slides & Coverslip*
SDS, NICE & LOBA Chemicals

"Winning Combinations from Microhard"

a) Quality Computers
b) Effective Networking
c) High Performance Softwares
d) Efficient service

Activities

COMPUTER HARDWARE
COMPUTER SOFTWARE
COMPUTER MAINTENANCE
COMPUTER NETWORKING
HARDWARE TRAINING
COMPUTER PERIPHERALS

SOURCE QUALITY FROM MICROHARD

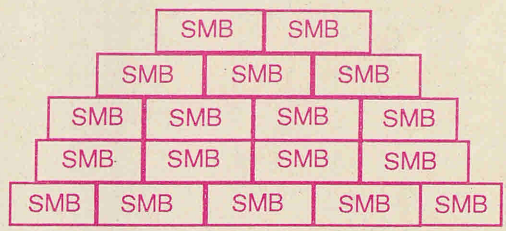
73/1 Airport Road Domlur, Bangalore
Phone : 2237820, 647497, 5592381, 568085
FAX 5545844, TLX 0845-2050

With Best Compliments From

S. H. Krishnamurthy

SRI MANJUNATHA BRICKS

(Suppliers of Building Materials)

Factory :
11th Mile,
Sakalavara Village,
Bannerghatta Road,
Bangalore.

Office :
No. 17, Ist Main Road,
S.G. Palya, D.R.C. College Post,
Bangalore-560 029.
Phone : 5535190

Beat them or Join them with SIB's Corporate Financing

South Indian Bank has attractive Corporate Financing schemes to suit your financing requirements. So it won't be long before you join the big league.

We have set up a specialised Corporate Banking Division at our head office to serve you better. We move fast attending to your needs, solving your problems quickly. With a sound deposit base of over Rs. 1000 crores, and 64 years of banking experience, we have the second largest branch network in India among private sector banks with 309 branches.

Our schemes include:

- Term Loans
- Working Capital Finance
- Non-Fund Based Facilities
- Export and Import Financing
- Bridge Loans against Capital Issues.

The South Indian Bank Ltd

CORPORATE BANKING DIVISION
Head Office: SIB House, P.B.No. 28,
Thrissur - 680 001 Kerala
Telex: 0887 203 Fax: 04

YOUR INTEREST ABOVE EVERYTHIN

CB / 17

Chairman : K. Chenan Varghese

METRO CONTACT BRANCHES: ● BOMBAY-Fort. Ph: 2611209 ● CALCUTTA - Dacres Lane. Ph: 2486601 ● NEW DELHI - Connaught Place. Ph:311585 ● MADRAS - George Town. Ph: 583153 ● AHMEDABAD-Ashram Road. Ph: 461858 ● HYDERABAD - Abids. Ph: 231196 ● BANGALORE-Avenue Road. Ph: 216466 ● INDUSTRIAL FINANCE BRANCH, COIMBATOE. Ph: 215722 ● OVERSEAS BRANCH, ERNAKULAM Ph: 362826

OTHER MAJOR BRANCHES: ● Pune Ph: 640461, 658110 ● Salem Ph: 52080 ● Madurai Ph: 22967, 24497 ● Tuticorin Ph: 21693 ● Trichy Ph: 25507, 33652 ● Erode Ph: 78447, 23957 ● Patna Ph: 264343 ● Panaji-Goa Ph: 45130 ● Surat Ph: 632605, 632614 ● Visakhapatnam Ph: 63727 ● Mysore Ph: 24979 ● Mangalore Ph: 34069 ● Thiruvananthapuram Ph: 61747, 67819 ● Kottayam Ph: 567173, 566930 ● Palakkad Ph: 26655, 24008 ● Kozhikode Ph: 65880 ● Kannur Ph: 6842

CT Library
0007933 6
M73.2 C461/1994